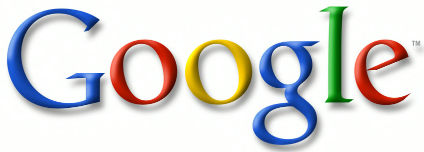
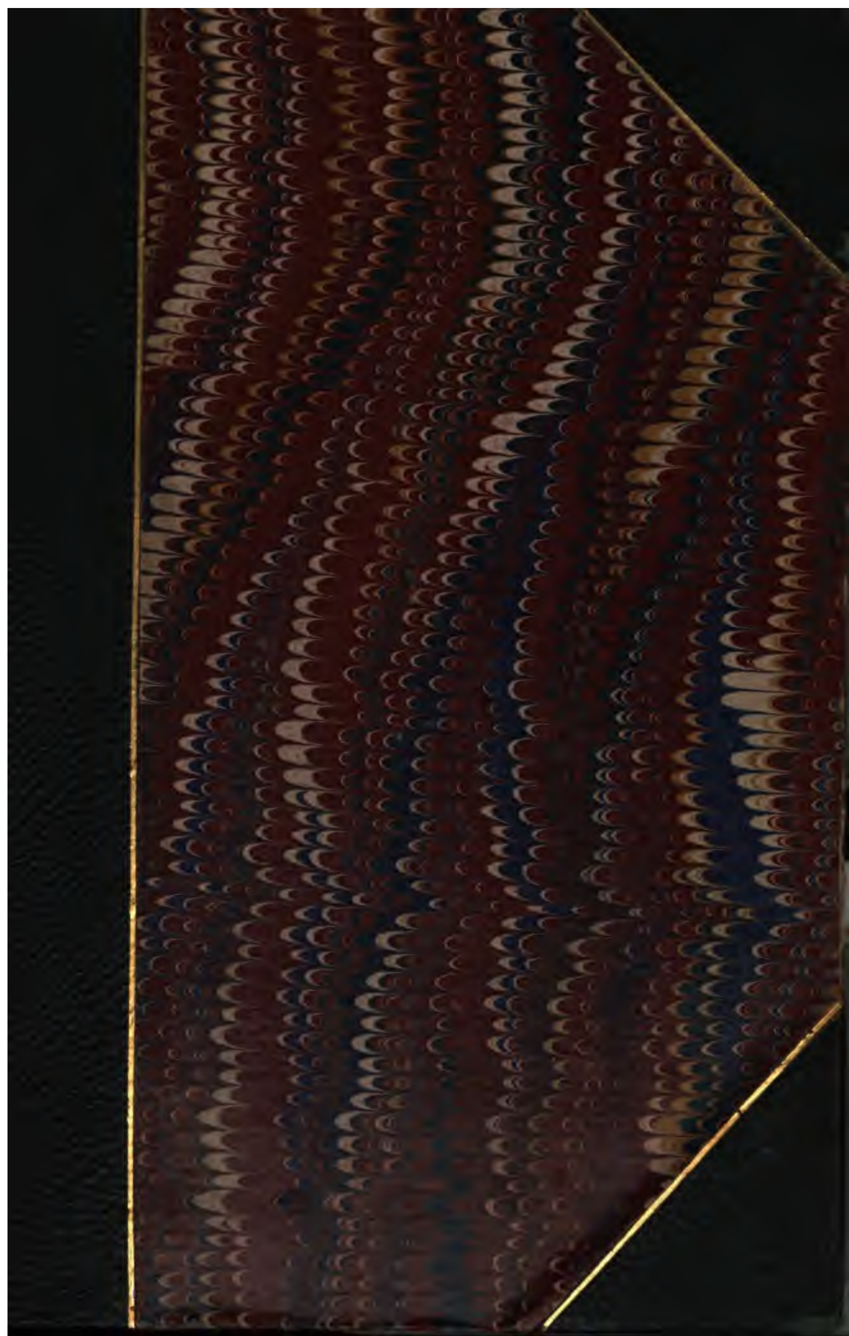

DOMI NUS ILLU
MINA TIO MEA
Taylor Institutio

Henrik Hertz's

Samlede Skrifter.

Dramatiske Værker.

Tredie Bind.

Dramatiske Værker

af

Henrik Hertz.

Tredie Bind.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1854.

Flyttedagen,

Lystspil i fem Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 29de April 1828.

Personerne.

Olmerdug, Krigsraad.
Fru Olmerdug, hans Kone.
Julie, deres Datter.
Daniel, Tjener hos Olmerdug's.
Brandt, Muurmester.
Vilhelm, hans Søn, Fuldmægtig.
Christian, en gammel Tjener hos Brandt's.
Tang, Proprietair.
Charles, hans Søn.
Mathias Knap, Commissionair.
Madam Knap, hans Kone.
Mester Arendt, Skoflikker.
En Dreng.

Handlingen, der foregaaer i Kjøbenhavn en Flyttedag, begynder om Morgenen og varer ved til noget ud paa Aftenen.

Første Act.

En Gade, der løber lige op til Philosophgangen, hvilken sidste sees i Baggrunden. Paa hver Side af Gaden en Fløi af et nogenlunde anseeligt Huus, og umiddelbart ved det paa høire Side af Theatret (fra Tilskuerne at regne) Mathias Knaps mindre og noget forfaldne Bolig, med Skildt for et Commissions-Comptoir. Af og til, især i de første Scener, bæres Dragter med Flyttegods frem og tilbage over Gaden. Denne sidste bærer desuden Spor af en Flyttedags Uorden ved adspredte Halmbunker o. s. v.

Første Scene.

Daniel
(raaber ind ad Huset tilhøire, udenfor hvilket et Par Bærebøre staae).

Tager Jer iagt, Godtfolk! I støde Kalken af Muren. Løfter Kassen over Gelænderet. — Saa sagte, saa sagte! — Ei, I privilegerede Dagtyve! har I ingen Øine i Hovedet? Længer ned! — Naa! (Fire Landsoldater bære Flyttegods ud og lægge det paa Børen.) Puh! det er et miserabelt Liv. Jeg vil ti Gange heller kjøre med 4 springske Heste end trækkes med 4 sjællandske Landsoldater. (Træder hen til Børen.) Er nu Alt i Orden?

Lad mig nu see, I bære Tøiet varligt ind ad Porten derovre. (Karlene gaae med Børene ind i Huset tilvenstre.) — — Kommer en Fremmed her til Byen om Flyttedagen, kan han ikke troe Andet end at Fjenderne ere forhaanden, og at Borgerne vil retirere dem og deres Gods i Sikkerhed. Gaderne ere fulde af gamle og nye Meubler, Feieskarn, Sengehalm — fy, man kan knap vove at sætte Foden ned i denne Svinesti; jeg troer tilforladelig, der er Levende i Halmen. — Denne almindelige Lyst til at flytte, er bestemt en Sygdom, der stikker i Blodet, og der indfinder sig hver Opsigelsestid. Min Herre, Krigsraaden, er især stærkt angreben; om det saa kostede ham hans Liv kunde han ei boe længer end et halvt Aar, eller i det høieste et heelt Aar paa eet Sted. Nu har jeg tjent ham i 3 Aar, og i den Tid have vi flyttet 5 Gange. Men skal jeg sige min oprigtige Mening efter min enfoldige Forstand saa kan denne urimelige Flyttesyge aldrig føre noget Godt med sig. At blive hjemlig paa et Sted, derpaa er der nu slet ikke at tænke; thi knap har man begyndt at finde sig vel, før man flakker videre. — Hahaha! der kommer Skoflikkeren heromme, pustende som en Kameel under Potter, Pander, Stolesæder, Stikbækkener, og jeg veed ikke alt hvad. Jeg tør sværge paa, han skal flytte. — En god Morgen, Mester Arendt! Hvorhen saa belæsset?

Anden Scene.

Daniel. Mester Arendt (bærende paa adskilligt Flyttegods). Siden en **Dreng**.

Arendt.

God Morgen, god Morgen, Daniel! — Hvor jeg skal hen? Ja, du maa nok spørge. Jeg stakkels Mand ligger i Flytning til op over Ørene.

Daniel.

Men, for Pokkeren! hvorfor blev du ikke boende?

Arendt.

Hvor kunde jeg, fødeste Ven! Har ikke min Vært, den **Kjæltring**, lagt paa Leien? Og hvor skal det komme fra? med tomme Hænder, Huset fuldt af Rollinger, og intet Arbeid — og aparte stod jeg i Restance for Leien fra forrige Halvaar.

Daniel.

Saa gjorde du rigtignok klogest i at flytte.

Arendt.

Jeg blev sgu nok nødt til det, da min Vært har kastet mig ud af Værelserne. Nei, det er grumme ubehagelige Tider, vi leve i; man er nær ved at sulte ihjel. Alle Næringsveie ere fordærvede — for mange Hænder overalt — Fuskere og Bønhaser.

Daniel.

Du skulde prøve din Lykke i Lotteriet.

Arendt.

Min Ulykke har jeg prøvet deri. I forrige Uge satte jeg et Par næsten nye Manchesters-Burer paa et bestemt Udtræk; men see, om jeg fik Noget!

Daniel.

Det var ogsaa en underlig Indsats. Jeg sætter, du havde vundet det bestemte Udtræk, saa havde du faaet 70 Par Manchesters-Burer.

Arendt.

Aa Snak, min Kone havde jo først solgt Burerne, og sat Pengene paa Udtrækket. Men, hvad jeg vilde sagt, Daniel, gi'er du til en halv Pægel, hvad?

Daniel.

Jeg skulde næsten troe, at du alt har seet temmelig dybt i Flasken.

Arendt.

Hør, Daniel, jeg vil ønske, at hver Draabe Spiritus, jeg drikker, maa blive til Bly i min Mund, om jeg ikke er saa nyktern, som et nyfødt Barn.

Daniel.

Saa? Tør jeg spørge, om du pleier at gaae ud foruden en Morgendram?

Arendt.

Nei, Daniel, deri har du Ret; men, naar jeg arbeider suurt fra Morgen til Aften, saa kan jeg nok være det bekjendt.

Daniel.

Jaja — og, da du med dit Flyttegods kom forbi vor gamle Bekjendt i Studiistræde, Brændeviinsbrænderen, kaldte han saa ikke paa dig?

Arendt.

Jo, han gjorde, Daniel; for han har altid været min inderlig gode Ven.

Daniel.

Og saa skjænkede han et Glas for dig til Lykke i de nye Værelser — ikke sandt?

Arendt.

Ja, det er sandt, det gjorde han.

Daniel.

Hahaha! Jeg tænkte det nok.

Arendt.

Ja, men hør Daniel! vær nu ikke ubillig. Naar Manden kommer til mig og siger af et godt Hjerte: Kom, Krigskammerad — for vi staae sammen ved det borgerlige Artollerie — kom og lad os drikke dine nye Værelsers Skaal, saa havde det jo været skammeligt, om jeg havde sagt Nei dertil. Nei, vel er jeg en simpel Skomager, og, det Gud veed, nedtrykt af mange Næringssorger; men jeg troer nok, jeg veed, hvad der hører til en god Levemaade og Kammeradskab.

(En Dreng kommer løbende ind.)

Drengen.

Mester! ak, Mester! Mutter ligger i Rendestenen.

Arendt.

Ei hvad, din Køter! saa hjælp hende op og lad hende tørre sig af. — Naa, Daniel, gi'er du til en Pægel, eller skal vi raffle — essen eller uessen?

Drengen
(træffer ham i Kjolen).

Mester maa, vær en evig, gaae med. Vognen er væltet med Mutter paa.

Arendt
(rusker ham).

Din Ravneunge! har jeg ikke sagt, du skal hjælpe hende op.

Drengen (græbende).

Men alt Flyttegodset er drattet ned og ligger i Rendestenen —

Arendt.

Hvad, Flyttegodset? — saa maa jeg sgu hjem. Farvel! (Gaaer med Drengen.)

Daniel (alene).

Der gives virkelig Folk her i Byen, der leve af at drikke sig fulde, eller der slet ingen anden Bestilling i Staten have end at være drukne fra Morgen til Aften, mens det er ubegribeligt, hvoraf de egent-

lig leve. Mester Arendt hører til denne Classe Mennesker. Hans Haandværk kaster Intet af sig; Konen duer ikke; Rollinger er der nok af; han selv er altid fuld, undtagen tidligt om Morgenen, og dog slaaer han sig igjennem. Pokkeren maa vide, hvorledes det gaaer til.

Tredie Scene.

Vilhelm Brandt. Daniel (der holder sig tilside). Siden **Madam Knap.**

Vilhelm

(kommer farende ind med en Adresse-Avis i Haanden).

„Logis for Haandværksfolk — 8 Landsoldater —" Ih, for Fanden, hvor staaer det dumme Avertissement? (Dreier og vender Avisen utaalmodig.) Her — nei — her — naa, endeligt! No. 363 (seer efter paa Husnummerne). Det er jo der, det anvises. (Ringer paa Commissionair Knaps Gadedør.) Men, Guds Død! boer ogsaa Krigsraad Olmerdug ligeoverfor? Jo, det er fuldkomment rigtigt; der boer min søde Julie, og fra idag af skal jeg fra Morgen til Aften sidde i Vinduet og see over til hende.

(Ringer paany. Mad. Knap træder ind.)

Mad. Knap.

Hvad Godt, min rare Herre?

Flyttedagen,

Lystspil i fem Acter.

Opført første Gang paa det kongelige Theater d. 29de April 1828.

Personerne.

Olmerdug, Krigsraad.
Fru Olmerdug, hans Kone.
Julie, deres Datter.
Daniel, Tjener hos Olmerdug's.
Brandt, Muurmester.
Vilhelm, hans Søn, Fuldmægtig.
Christian, en gammel Tjener hos Brandt's.
Lang, Proprietair.
Charles, hans Søn.
Mathias Knap, Commissionair.
Madam Knap, hans Kone.
Mester Arendt, Skosliffer.
En Dreng.

Handlingen, der foregaaer i Kjøbenhavn en Flyttedag, begynder om Morgenen og varer ved til noget ud paa Aftenen.

Første Act.

En Gade, der løber lige op til Philosophgangen, hvilken sidste sees i Baggrunden. Paa hver Side af Gaden en Fløi af et nogenlunde anseeligt Huus, og umiddelbart ved det paa høire Side af Theatret (fra Tilskuerne at regne) Mathias Knaps mindre og noget forfaldne Bolig, med Skildt for et Commissions-Comptoir. Af og til, især i de første Scener, bæres Dragter med Flyttegods frem og tilbage over Gaden. Denne sidste bærer desuden Spor af en Flyttedags Uorden ved adspredte Halmbunker o. s. v.

Første Scene.

Daniel
(raaber ind ad Huset tilhøire, udenfor hvilket et Par Bærebøre staae).

Tager Jer iagt, Godtfolk! I støde Kalken af Muren. Løfter Kassen over Gelænderet. — Saa sagte, saa sagte! — Ei, I privilegerede Dagtyve! har I ingen Øine i Hovedet? Længer ned! — Naa! (Fire Landsoldater bære Flyttegods ud og lægge det paa Børen.) Puh! det er et miserabelt Liv. Jeg vil ti Gange heller kjøre med 4 springske Heste end trækkes med 4 sjællandske Landsoldater. (Træder hen til Børen.) Er nu Alt i Orden?

Lad mig nu see, I bære Tøiet varligt ind ad Porten derovre. (Karlene gaae med Børene ind i Huset tilvenstre.) — — Kommer en Fremmed her til Byen om Flyttedagen, kan han ikke troe Andet end at Fjenderne ere forhaanden, og at Borgerne vil retirere dem og deres Gods i Sikkerhed. Gaderne ere fulde af gamle og nye Meubler, Feiesskarn, Sengehalm — fy, man kan knap vove at sætte Foden ned i denne Svinesti; jeg troer tilforladelig, der er Levende i Halmen. — Denne almindelige Lyst til at flytte, er bestemt en Sygdom, der stikker i Blodet, og der indfinder sig hver Opsigelsestid. Min Herre, Krigsraaden, er især stærkt angreben; om det saa kostede ham hans Liv kunde han ei boe længer end et halvt Aar, eller i det høieste et heelt Aar paa eet Sted. Nu har jeg tjent ham i 3 Aar, og i den Tid have vi flyttet 5 Gange. Men skal jeg sige min oprigtige Mening efter min enfoldige Forstand saa kan denne urimelige Flyttesyge aldrig føre noget Godt med sig. At blive hjemlig paa et Sted, derpaa er der nu slet ikke at tænke; thi knap har man begyndt at finde sig vel, før man flakker videre. — Hahaha! der kommer Skoslikkeren heromme, pustende som en Kameel under Potter, Pander, Stolesæder, Stikbækkener, og jeg veed ikke alt hvad. Jeg tør sværge paa, han skal flytte. — En god Morgen, Mester Arendt! Hvorhen saa belæsset?

Anden Scene.

Daniel. Mester Arendt (bærende paa adskilligt Flyttegods). Siden en **Dreng.**

Arendt.

God Morgen, god Morgen, Daniel! — Hvor jeg skal hen? Ja, du maa nok spørge. Jeg stakkels Mand ligger i Flytning til op over Ørene.

Daniel.

Men, for Pokkeren! hvorfor blev du ikke boende?

Arendt.

Hvor kunde jeg, sødeste Ven! Har ikke min Vært, den Kjæltring, lagt paa Leien? Og hvor skal det komme fra? med tomme Hænder, Huset fuldt af Rollinger, og intet Arbeid — og aparte stod jeg i *Restance* for Leien fra forrige Halvaar.

Daniel.

Saa gjorde du rigtignok klogest i at flytte.

Arendt.

Jeg blev sgu nok nødt til det, da min Vært har kastet mig ud af Værelserne. Nei, det er grumme ubehagelige Tider, vi leve i; man er nær ved at sulte ihjel. Alle Næringsveie ere fordærvede — for mange Hænder overalt — Fuskere og Bønhaser.

Daniel.

Du skulde prøve din Lykke i Lotteriet.

(En Dreng kommer løbende ind.)

Drengen.

Mester! ak, Mester! Mutter ligger i Rendestenen.

Arendt.

Ei hvad, din Køter! saa hjælp hende op og lad hende tørre sig af. — Naa, Daniel, gi'er du til en Pægel, eller skal vi raffle — effen eller ueffen?

Drengen
(træffer ham i Kjolen).

Mester maa, vær en evig, gaae med. Vognen er væltet med Mutter paa.

Arendt
(rusker ham).

Din Ravneunge! har jeg ikke sagt, du skal hjælpe hende op.

Drengen (græbende).

Men alt Flyttegodset er drattet ned og ligger i Rendestenen —

Arendt.

Hvad, Flyttegodset? — saa maa jeg sgu hjem. Farvel! (Gaaer med Drengen.)

Daniel (alene).

Der gives virkelig Folk her i Byen, der leve af at drikke sig fulde, eller der slet ingen anden Bestilling i Staten have end at være drukne fra Morgen til Aften, mens det er ubegribeligt, hvoraf de egent-

lig leve. Mester Arendt hører til denne Classe Mennesker. Hans Haandværk kaster Intet af sig; Konen duer ikke; Rollinger er der nok af; han selv er altid fuld, undtagen tidligt om Morgenen, og dog slaaer han sig igjennem. Pokkeren maa vide, hvorledes det gaaer til.

Tredie Scene.

Vilhelm Brandt. Daniel (der holder sig tilside). Siden **Madam Knap.**

Vilhelm

(kommer farende ind med en Adresse-Avis i Haanden).

„Logis for Haandværksfolk — 8 Landsoldater —" Ih, for Fanden, hvor staaer det dumme Avertissement? (Dreier og vender Avisen utaalmodig.) Her — nei — her — naa, endeligt! No. 363 (seer efter paa Huusnummerne). Det er jo der, det anvises. (Ringer paa Commissionair Knaps Gadedør.) Men, Guds Død! boer ogsaa Krigsraad Olmerdug ligeoverfor? Jo, det er fuldkomment rigtigt; der boer min søde Julie, og fra idag af skal jeg fra Morgen til Aften sidde i Vinduet og see over til hende.

(Ringer paany. Mad. **Knap** træder ind.)

Mad. Knap.

Hvad Godt, min rare Herre?

Vilhelm.

De har jo nogle Værelser tilleie for Logerende —

Mad. Knap.

Jo, jeg har, min charmante Herre!

Vilhelm.

Jeg vil kort og godt leie dem, og det strax. Her har De for en Maaned forud. — Betalingen er?

Mad. Knap.

Betalingen er 12 Rdlr. maanedligen, min allersødeste Herre! Men vil De ikke først besee Leiligheden?

Vilhelm.

Meget gjerne. (Afsides.) Maaskee jeg kan faae et Glimt at see af min Julie. (Høit.) Det er jo herovre? (Peger til den venstre Side af Gaden.)

Mad. Knap
(med forandret Stemme).

Naa der? Javist, det er jo min Gjenboes Værelser, som vi have i Commission at anvise. Det er slemt; nu har jeg just ikke Tid at gaae over med. Værelserne ere ganske gode; det ryger kun lidt, men der er en deilig Udsigt, som da ogsaa her, ifald De vil besee min Leilighed.

Vilhelm.

Nei, Gu' vil jeg ikke. Jeg vil leie Værelserne derovre og ingen andre.

Mad. Knap.

Som sagt, jeg har just nu ingen Tid. (Vil gaae.)

Vilhelm.

De maa min Salighed ikke gaae. Jeg vil jo leie; her er Penge.

Mad. Knap.

De har ogsaa en forskrækkelig Hast.

Vilhelm.

Men lad Dem nu sige, bedste Madam!

Mad. Knap.

Aa, javist — nu kan De jo komme igjen en anden Gang. De Værelser løbe sgu ikke bort. Adieu! (Gaaer og smækker Døren i efter sig.)

Vilhelm
(hamrer paa Døren).

Luk op, Madam — luk bare op! Jeg vil leie uden at see Værelserne — Fordømte Rappenskralle!

Daniel
(træder frem).

Om Forladelse, min Herre!

Vilhelm
(idet han vil gaae uden at see hen paa ham).

Alt forladt!

Daniel.

Undskyld min Dristighed; jeg synes at skulle have den Ære at kjende Herren.

Vilhelm.

Ih, er det dig, Daniel? min gamle Tjener og Opvarter! Hvad bringer dig herhid?

Daniel.

Jeg staaer her paa Post for at hjælpe min nuværende Herre, Krigsraad Olmerdug, med Flytningen.

Vilhelm.

Hvad? Olmerdug? Krigsraaden, som boer her i dette Huus? (Peger paa Huset tilhøire.)

Daniel.

Som har boet i dette Huus, men fra idag af er at træffe i Huset ligeoverfor.

Vilhelm.

Krigsraad Olmerdug, som har — som er — som har en ret net Datter, naar jeg husker rigtigt, en ganske kjøn Pige, troer jeg.

Daniel (afsides).

Aha! (Høit.) En kjøn Datter? Mener De Frøken Julie?

Vilhelm.

Javist, Julie — jeg havde glemt Navnet.

Daniel.

Aa! hun er da mere hæslig end smuk.

Vilhelm.

Saa? Synes du det?

Daniel.

Hendes Gang er noget klodset.

Vilhelm.

Det er Løgn, skammelig Bagtalelse. Hendes

Gang er graciøs, lettere end Gazellens, flygtigere end Hindens.

Daniel.

Og saa har hun et flaut Træk ved Munden.

Vilhelm.

O, du Afskum! Et flaut Træk! — Jeg burde slaae Arme og Been itu paa dig. Saa friskt er intet Kirsebær, som hendes modne, yndige Læber. Saa sneehvid ingen Perlerad som hendes Tænder. Og hendes Smiil, hendes fortryllende Smiil! O, der ligger en Himmel i hendes Smiil alene. — Julie et flaut Træk ved Munden! Din levende Træblok! hvor tør du nævne Julie og Flauhed i eet Aandedrag!

Daniel.

Naa, bedste Herre! Har Gud Amor aldrig faaet Bugt med Dem før, saa troer jeg, han nu har et ganske godt Tag i Dem.

Vilhelm.

Hvad — hvad vil du sige dermed? Jeg kan forsikkre dig, jeg er slet ikke forelsket i din Frøken.

Daniel.

Bedste, unge Herre, hvorfor vil De dølge for mig, hvad De alt har røbet? — Behag blot at betænke, til hvor megen Gavn jeg kan være Dem netop i dette Tilfælde.

Vilhelm.

Du har Ret, min tro Daniel! Du kan være mig til megen Gavn. Velan, saa vil jeg da tilstaae dig, at jeg i Sommer, kort efter min Udenlandsreise, gjorde din Frøkens Bekjendtskab i Fyen, hvor jeg i lang Tid havde Forretninger. Hendes Skjønhed, hendes Aandsgaver, hendes fortræffelige Hjerte fængslede mig, og mine ringe personlige Egenskaber fandt igjen Naade for hendes Øine. Imidlertid reiste hun for 6 Uger siden her til Kjøbenhavn. Mine Forretninger holdt mig i Fyen lige til nu. Igaar ankom jeg, og idag er det min faste Beslutning formeligt at anholde om hendes Haand hos hendes Forældre.

Daniel.

Hm, hm! Naar De blot ikke kommer for sildigt.

Vilhelm.

Hvorledes? Skulde Julie være mig utro?

Daniel.

Hvad Frøkenen har besluttet, veed jeg Skam ikke; men hendes Fa'er har sat sig fast i Hovedet, at hun skal ægte den unge haabefulde Charles, Søn af en Proprietair Tang herude i Sjælland.

Vilhelm.

Hvem? Charles Tang? Den Hansqvast, den Modedukke, der paa en Prik er skaaren ud af den sidste Modejournal?

Daniel.

Netop ham; jeg mærker, De kjender ham.

Vilhelm.

Javist kjender jeg ham. Nu, er min Medbeiler ikke farligere, haaber jeg nok, jeg skal løfte ham af Sadelen.

Daniel.

Jaja! saa let er det heller ikke. Jeg skal have den Ære at sige Dem, Krigsraaden sætter, som alle Kjøbenhavnere, overdreven Priis paa at boe efter sit eget Hoved. Charles har været klog nok til at benytte sig deraf, og ladet Huset derovre, som han i Foraaret kjøbte for sin Fa'er, indrette aldeles efter min Herres Angivelse, og nu er Krigsraaden saa henrykt derover, at han uden videre har givet sit Samtykke til Charles's Forlovelse med Frøken Julie. Den gamle Proprietair, som ingen af os endnu har seet, kommer hertil idag, og iaften skal Jaordet holdes i de nye Værelser.

Vilhelm.

Det skal aldrig i Evighed skee! — Iaften? — Vi! — der skal sættes en Pind for! — Men hvad siger Julie til denne skjønne Plan? og Fru Olmerdug? hun har jo dog som Kone i Huset ogsaa en Stemme.

Daniel.

Ja, det veed Gud, at Fruen har Stemme i

Huset. Hun kan saamænd undertiden overstemme os Allesammen.

Vilhelm.

Hm! Hm! Denne Hindring kommer mig lidt uventet. Siig mig — Julies Fa'er, hvad er det for en Patron? Er det en Mand med Been i Panden? Han er jo Krigsraad?

Daniel.

Krigsraad er han, men derfor har han ikke nødig at have Been i Panden. Hvor han forresten er Krigsraad, veed jeg ikke. I sit eget Huus er han det ikke; thi der raader Fruen baade for Krig og Fred. Iøvrigt er han et godt sælle Skrog, der egentlig kun har to Svagheder. Den ene er, at samle fra alle Kanter Stumper og Stykker til en Naturalie- og Antiquitets-Samling, som jeg for min Part ikke vil give 4 Skilling for.

Vilhelm.

Saa? har han en Naturalie-Samling? Det var godt, jeg fik det at vide. Nu, videre!

Daniel.

Hans anden Svaghed er ligesaa uskyldig, kun at vi Andre ogsaa lide derunder.

Vilhelm.

Nu, hvad er det?

Daniel.

Ja, seer De — De veed jo, at vi ligge i Flytning idag?

Vilhelm.

Jo, du har selv fortalt, at I skal flytte ligeoverfor. Men hvorfor bleve I ikke boende?

Daniel.

Jeg skal ha'e den Ære at sige Dem, vi boede her paa Solsiden —

Vilhelm.

Nu, kan din Herre ikke lide det?

Daniel.

Jovist kan han, i Almindelighed; for vi flyttede forrige Gang netop fordi her var saa deiligt Solskin om Foraaret; men iaar er Solen ogsaa reent besat med at skinne. — Og desuden er her saa megen Færdsel i Gaden.

Vilhelm.

Ei, din Nar! Færdselen er jo den samme, naar han flytter til den anden Side af Gaden.

Daniel.

Det er endeligt sandt; men Værelserne vare saa store derovre —

Vilhelm.

Nu, det er jo godt for en stor Familie.

Daniel.

Javist er det godt, og forrige Flyttetid leiede Herren ogsaa disse Værelser blot fordi de vare saa rummelige. Men nu have vi betænkt os; vi ville have det smaat og hyggeligt. Og desuden var der ingen Vindovne der, men blot Kaminer.

Vilhelm.

Hahaha! kan han nu ikke lide Kaminer!

Daniel.

Jovist, forstaae mig ret; min Herre var ganske indtagen af Kaminer, da vi flyttede herind i Foraaret. Nu derimod frygte vi for, at der skal gaae formeget Brænde bort dermed. Vindovne ere ogsaa mere moderne; de gjøre, saa at sige, mere Vind end Kaminer. Og desuden, for at sige alt med faa Ord: saa er min Herre det vanskeligste Menneske at tilfredsstille hvad Værelser angaaer. Han flytter to Gange aarligen, og jeg er vis paa, han flyttede 10 Gange, naar det gik an. Hvad de nye Værelser betræffer, da har jeg alt gjort saadanne Opdagelser, at jeg knap troer, vi blive her 14 Dage. Min Herre er i denne Henseende den livagtige Jerusalems Skomager, der aldrig har Ro paa sig.

Vilhelm.

Efter hvad du fortæller maa det jo være en let Sag at gjøre ham kjed af de nye Værelser.

Daniel.

Ja, det vil saamænd være let nok.

Vilhelm.

I hvorom Alting er, jeg vil blive min første Plan tro, og endnu idag anholde om Julies Haand hos hendes Fader. Lykken har hidtil været mig gunstig ved mine fleste Foretagender; den vil heller ikke nu forlade mig. Desuden maa jeg for Julies Skyld gaae ligefrem tilværks; hun haber Krogveie.

(Man hører Olmerdug tale indenfor.)

Daniel.

Naa, der kommer Krigsraaden. Nu kan De min Sjæl gaae ligefrem tilværks og frie her midt paa Gaden.

Vilhelm.

Top, det er et Ord! Jeg vil strax bestorme Krigsraaden. Kanskee hans Hjerte alt er smeltet over Flyttedagens mange Fataliteter.

Daniel.

Fataliteter? Jo pyt! Det er just hans Element.

Fjerde Scene.

Krigsraad Olmerdug. De Forrige.

Olmerdug

(bestøvet, hans Toilette er noget i Uorden. Under Armene og i Hænderne har han en Pakke Papirer, en Urtepotte, et Fuglebuur, en Kasse af Mahagony o. s. v. — Han taler ind i Huset tilhøire).

Skynder Jer nu, Børnlille! og lader os faae

de sidste Dragter over. Jeg er her strax igjen. (Kommer frem.) Jeg kan for min Død ikke lide, at man flytter mig over Halsen. (Gaaer hen igjen til Huset.) Lad min Kone tage Nøglerne af alle Hjørneskabene —

Vilhelm
(nærmer sig ham med Hatten i Haanden).

Undskyld, min Herre, at jeg er saa paatrængende —

Olmerdug
(uden at vende sig om).

Jeg giver Ingenting ved Dørene, min gode Mand! — Lad dem ikke glemme Skilderierne i Spisestuen.

Vilhelm.

Jeg udbeder mig et Øieblikś Opmærksomhed —

Olmerdug (som før).

Gaae til Fattig-Forstanderen! — Siig dem, at de skal lade Papegøien staae til allersidst.

Vilhelm.

Min Herre, De tager Feil — det er ikke min Hensigt ....

Olmerdug (som før).

For en Ufærd! har jeg ikke sagt Ham — (vender sig om.) Naa! — Jeg beder om Forladelse! Jeg vidste ikke Andet, end at De var En af dem, der hver evige Flyttedag overløbe mig om Huusleiehjælp. — Tør jeg spørge, hvad der staaer til Deres Tjeneste?

Vilhelm.

Naar jeg blot ikke kommer til Uleilighed —

Olmerdug.

Ja, jeg ligger i Flytning som De seer. Naar De derfor kunde fatte Dem lidt i Korthed —

Vilhelm (afsides).

Frieri og Korthed, det er fordømt haarde Betingelser. (Høit.) Jeg skal have den Ære at sige Dem, jeg har reist meget, deels som Botaniker, deels som Zoolog, deels som Oldgrandsker, deels som —

Olmerdug.

Ei, ei! er min Herre en Oldgrandsker?

Vilhelm.

Jeg studerer Antiquiteterne con amore. Nu har Rygtet fortalt mig, at De skal besidde en udmærket Samling af Sjeldenheder, udstoppede Fugle, Conchylier, nordiske Antiquiteter. — Men, som sagt, jeg vil heller en anden Gang . . .

Olmerdug.

Nei, Gu' skal De ikke, bedste Hr. Ven! Saameget kommer De heller ikke til Uleilighed. — Aa, Daniel, befrie mig for dette Skramleri. — Naa, saa De vil see min Raritet-Samling? Herregud, med største Fornøielse. Ja, De kan troe, der ere kostbare Stykker deriblandt, som De min Tro ikke finder i mange kongelige Cabinetter. Der er nu, for

blot at anføre et Exempel, en meget sjelden amerikansk — amerikansk — Nu, jeg kommer nok paa Navnet en anden Gang. Det er ellers et grumme rart Stykke. — Ja, min Conchylie-Samling er heller ikke fundet paa Gaden. Aa, den har kostet mig en god Skilling. Men, hvad jeg vilde sagt, er De en Ven af Vanskabninger?

Vilhelm.

Jo, naar de ere i Spiritus.

Olmerdug.

Meget vel. Jeg kan opvarte Dem med en Samling af de skjønneste Vanskabninger, man vil ønske sig. Der skal De blandt Andet see et ufuldbaaret Foster i Spiritus, et Pigebarn, der er født med Snørliv paa.

Vilhelm.

Med Snørliv?

Olmerdug.

Med Snørliv, som jeg siger. Er det ikke sandt, Daniel?

Daniel.

Jo, min Tro er det sandt. Moderen var jo Dandserinde, saa det ikke er saa urimeligt.

Olmerdug.

Ja, ere dog ikke Naturens Veie forunderlige?

Vilhelm.

Unægteligt! — (Afsides.) Jeg mærker nok, jeg maa give min Skilling med i Lauget. (Høit.) Jeg

har altid under Betragtningen af Misfostre fundet Naturen i høi Grad interessant. Den er her paa engang frembringende og forstyrrende. Men i selve denne Tilintetgjøren af dens eget Værk lægger den den selsomste Blanding af mangfoldig Ideerigdom og Overgivenhed. Det synes næsten, som om Naturen, for at tilfredsstille sig selv, søger at bøde paa sit mislykkede Værk ved at lade det komme frem under de baroqueste Former. I Sandhed! mange Misfostre have viist sig for mig som høist humoristiske Producter, frembragte af den kjækkeste Indbildningskraft.

Olmerdug (afsides).

Baroque Misfostre? dem har jeg ikke i min Samling. Humoristiske? dem kjender jeg sgu slet ikke. Men jeg vil ikke lade mig mærke med Noget. (Høit, tagende Hatten af.) Jeg mærker nok, at min Herre er en Kjender, og glæder mig alt i Forveien til at gjøre Deres nærmere Bekjendtskab. Jeg skal ellers have den Ære at sige Dem, min største Force bestaaer i nordiske Antiquiteter.

Vilhelm.

Det er mig kjært; jeg har ogsaa fornemmeligt lagt mig derefter.

Olmerdug.

Det var jo skjønt. De kan saamænd hos mig see en complet Samling Hellebarder, Offerknive, Steen-

ører o. s. v. og en Mængde Urner fra alle Hedenskabets Tider. Jeg har en Urne, der bestemt er over 3000 Aar gammel, ja maaskee fra Odins Tid.

Vilhelm.

Kanskee den er fra før Syndfloden —

Olmerdug.

Meget muligt; jeg fordrister mig ikke til at afgjøre det. — Men, apropos, Daniel, blev den gamle Urne, jeg taler om, godt indpakket ved Flytningen?

Daniel.

Jo, den kom i god Behold over. Jeg kunde ikke have pakket min egen Bro'er bedre ind. — Men Herren har reent forglemt at fortælle om den kunstige Smørkande, vi har i Samlingen, og som de sige, er gravet op af en Kjæmpehøi ved Slagelse. Kan Herren huske, der laae endnu lidt Smør paa Bunden, som vi smagte. Det lod til at have været deiligt Maimaaned-Smør.

Olmerdug.

Ja, han har Ret, det er et sjeldent Stykke. Aa, det leder til vigtige historiske Oplysninger om vore nordiske Forfædre.

Vilhelm.

Det kan jeg begribe; for, naar man først har faaet ud, at vore Forfædre spiste Smør, saa —

Olmerdug.

Javist, saa — saa seer man jo strax —

Vilhelm.

Ja, det er meget sandt.

Olmerdug.

— Saa har man gjort et dybt Blik ind i deres oeconomiske og huuslige Forfatning, deres Cultur osv.

Vilhelm.

Ja, og saa gaaer Resten af sig selv som et Smørrebrød. (Afsides.) Den Conversation begynder at kjede mig. Jeg maa bringe mit Frieri paa Bane. (Høit.) De har nævnet mig alle Deres Rariteter, men glemt den største Sjeldenhed i Deres Huus, om hvilken Rygtet alt længe har talt.

Olmerdug.

Aa, De mener nok min ægyptiske Mumie.

Vilhelm.

Nei, jeg maa tilstaae —

Olmerdug.

Min Samling af indianske Fuglereder?

Vilhelm.

Heller ikke. Noget endnu sjeldnere, som Ingen uden De eier.

Olmerdug.

Som Ingen uden jeg eier? Er det da een af mine Vanskabninger?

Vilhelm.

Jeg beder om Forladelse! Skabningen deraf er netop fuldendt.

Olmerbug.

Hm, hm! Er det kanskee Noget, der er udstoppet?

Vilhelm.

Nei, det vil jeg bande paa, det ikke er.

Olmerbug.

Hm, hm! nu har jeg det! Jeg staaer jo ogsaa i Taaget. De mener min levende tamme Sælhund, som kan gjøre Kunster — bestemt!

Vilhelm.

Nei, De tager Feil, og for ikke længer at lade Dem i Uvished, vil jeg tilstaae reent ud, at jeg har havt Deres Frøken Datter for Øie ved min Beskrivelse.

Olmerbug.

Naa! — Hvad er nu det for Noget! — Ja saa! Hvor kunde det falde mig ind! Hun er sgu ingen Raritet, at sige saadanne —

Vilhelm.

I Sandhed, hun er en Sjeldenhed, hvis Lige skal søges længe. Man kan finde 10 Mumier, inden man træffer paa en Dame af hendes Skjønhed, Dyd og milde Sæder.

Olmerbug.

Ja, var hun ikke saa sandt mit eget Kjød og Blod, saa foretrak jeg dog en Mumie. Men, med

Forlov at spørge, min unge Herre! hvorfor interesserer De Dem saa stærkt for min Datter?

Vilhelm.

Med faa Ord: jeg elsker Deres Frøken Datter, og haaber at vinde hendes Gjenkjærlighed. Jeg har Formue og er uafhængig. Ved at forene min Fremtid med Deres Datters gjør De mig til det lykkeligste Menneske i Kjøbenhavn.

Olmerdug (afsides).

Nei, seer man! en Snuushane! Nu, ham skal jeg snart feie afveien. (Høit.) Jeg kan saavist ikke tjene Dem, min Herre! Idag kommer Proprietair Lang ind fra Landet for at helligholde sin Søns Jaord med min Datter. De seer altsaa selv, at De kommer lidt for sildigt. Forresten staaer jeg og mine andre Sjeldenheder aldeles til Deres Tjeneste.

Vilhelm.

Jeg besværger Dem, Hr. Krigsraad! Det gjælder om Deres Datters Vel, om min egen Lyksalighed.

Olmerdug.

Min Datters Vel skal jeg tænke paa; det er min Pligt som Fa'er. Men Deres egen Lyksalighed kan jeg min Sjæl ikke paatage mig. Det er ikke Tider dertil.

Vilhelm.

Saa er det Deres Alvor at ville forene Deres

herlige Datter med Byens største Abekat, med en levende Modejournal?

Olmerdug.

Ingen Fornærmelser mod min tilkommende Svigersøn, om jeg maa bede. Det er sgu et meget flinkt lille Menneske.

Wilhelm
(med et Slags comisk Fortvivlelse).

Veed De, min Herre, at Deres Ord har bragt mig til det Yderste? Jeg erklærer Dem herved aabenbar Krig. Jeg hviler ikke, før jeg har opnaaet mit Ønske. Inden Aften skal jeg seierrig som en Philip af Macedonien drage ind i Deres Huus. Julie skal blive min!

Olmerdug.

Hvad? Vil De bortføre min Datter?

Wilhelm.

Nei, selv skal De frivillig lægge hende i mine Arme. Det skal være Deres Trøst, Deres Stolthed at kalde mig Svigersøn. Og Fanden skal ta'e mig, om jeg giver Slip paa Deres Datter, naar hun først engang er min. — Adieu, gamle Herre! Nu veed De hvad De har at rette Dem efter. (Iler ud.)

Olmerdug.

Det var mig en net Oldgrandsker, den! Hvad kan nu det have været for en Regle? — Hør, Da-

niel! mærkede du ikke Noget her paa den fremmede Herre? (Peger paa Panden.)

Daniel.

Paa Hovedet? Der havde han en Hat paa.

Olmerdug.

Aa Sladder! Jeg mener, om du ikke syntes, han var lidt forskruet.

Daniel.

Aa jo, paa en Maade. Han var endeligt som Folk er fleest.

Olmerdug.

Det Værste er, at jeg over denne Personages Skyld næsten reent har glemt, at jeg ligger i Flytning. Bliv du nu her, mens jeg gaaer over. — Hør nu! Naar den Springfyr, der var her nyligt, skulde komme i mit Huus i min Fraværelse —

Daniel.

Saa skal jeg bede ham vente til Herren kommer hjem. Fruen eller Frøkenen kan jo holde ham med Selskab.

Olmerdug.

Du skal Fanden ikke bede ham vente! Du skal, (gjør en Pantomime.) forstaaer du? paa en høflig Maade vise ham Vinterveien. (Gaaer ind i Huset tilvenstre.)

Vilhelm
(kommer frem).

Pst! Daniel! Er han gaaet?

Daniel.

Jo, Herre, Marken er vores; men jeg synes ikke, at Fjenden er slaaet rigtigt paa Flugt.

Vilhelm.

Mit Frieri tog en ulykkelig Ende, hvilket ogsaa var at vente. Vi maae nu tage vor Tilflugt til List, og du maa være mig behjælpelig. — Først og fremmest maa du skaffe mig Værelser her i Nærheden, for at jeg kan have Øie med Krigsraadens Huus.

Daniel.

Men hvorfor leiede De ikke hos Madammen, De talte med?

Vilhelm.

Jeg vil boe ligeoverfor eller straasoverfor Julie.

Daniel.

Det er jo netop Tilfældet her. De husker nok ikke, at vi idag ere flyttede til den anden Side af Gaden.

Vilhelm.

Du har Ret; det havde jeg reent glemt. Ja, saa ring paa og forhør dig. — Men bi! sig mig først, hvad er det for Folk?

Daniel.

Aa, meget honette Folk, naar man ikke tager det for nøie. Manden er Commissionair, hedder Mathias Knap og er en god Bekjendt af mig. Hvad

Konen angaaer, da er det Værste, man kan sige om hende, at hun laaner paa Pant, og det Bedste, at hun nu og da banker sin Mand. Forresten ere de begge tilfals, naar de betales godt.

Wilhelm.

Jeg kunde jo aldrig træffe det bedre. Kanskee de kunne være os behjælpelige. Gaae kun hen og lei i mit Navn. (Daniel ringer paa.)

Femte Scene.

De Forrige. Mad. Knap.

Daniel.

En god Morgen, Mad. Knap! Vi vil leie Værelset hos Dem.

Mad. Knap.

Det kan jeg lide, lille Daniel; kom indenfor!

Daniel.

Nei Tak, vi har ingen Tid. Denne Herre der —

Mad. Knap.

Er det ham, der vil leie? — Aa, det er en Vindhas!

Daniel
(tager hende tilside).

Staae Dem nu ikke selv i Lyset, Madam. Denne Herre er en god Kunde. Han har Penge som Græs.

Nu vil han leie hos Dem, forstaaer De? Deres egen Leilighed for Logerende.

Mad. Knap.

Vil han? Ja, det er en anden Sag. (Til Vilhelm.) Mit hele Huus staaer aldeles til Deres Tjeneste, min rare Herre!

Vilhelm.

Meget vel, Madam. Jeg leier altsaa for een Maaned to Værelser tilgaden, og flytter strax ind. Betalingen har De her forud. Det var jo 12 Rdlr.?

Mad. Knap
(tællende efter).

1 og 5 er 6 og 6 er 12. Fuldkomment rigtigt, min rare Herre! Ja, flytte ind kan De saamænd, naar De vil, og med Værelserne vil De nok blive fornøiet. Der har boet baade Grever og Baroner og Kammerjunkere og Officerer.

Vilhelm
(der under denne og følgende Replik gaaer speculerende op og ned).

Saa?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal have den Ære at sige Dem, min første salig Mand havde meget udbredt Bekjendtskab blandt de Militaire og de Fornemme. Han var Vagtskriver, ak! en Karl, som en Regimentstambour — Men jeg opholder Dem nok, min rare Herre!

Vilhelm (som før).

Ingenlunde; bliv De kun ved! Altsaa Deres Mand var Regimentstambour —

Mad. Knap.

Nei, han var Vagtskriver, men en høi, bomstærk Mand. Jeg havde saamænd ikke troet, at han saasnart skulde bukke under. Stakkels Mand! han stod just paa Avancements-Listen. Men Døden er Hvermands Herre.

Vilhelm (som før).

Saa han døde ung?

Mad. Knap.

Ja, jeg skal sige Dem, min salig Mand var jo vist et sjeldent Menneske, ret et Mønster paa en Mand. Men vi have Alle Feil. Ja, den Drik, den Drik — naar han kunde have ladet den fare! Men det gik i eet Kjøre: Snaps om Formiddagen, Snaps om Middagen, om Eftermiddagen og Aftenen; — og nu havde han mange Venner baade blandt Høie og Lave. Alle skulde de tractere ham. Ja, De kan vide, han kom mangen Gang saaledes hjem, at jeg ikke kunde styre ham, men maatte kalde Naboerne tilhjælp. Gud forlade ham det! Han har tidt handlet slet imod mig, ret hvad man kan kalde slet. De troer det maaskee ikke, men han har tidt været nærved at banke mig.

Daniel.

Nu, Nærved skyder ingen Hare.

Mad. Knap.

Ja, men han har banket mig, det veed Gud han har, og det tidt og ofte. Fy, det Skarn!

Vilhelm.

Nu har jeg det! Min Plan er lagt. Charles maa skaffes afveien, maa lokkes fra Byen, i det mindste for idag, og dertil maa den brave Mad. Knap være os behjælpelig. — Seer De, bedste Madam, jeg har en lille Spøg for, en Intrigue, hvad De vil kalde det, og hvortil jeg trænger til Deres Assistance. Om min Erkjendtlighed kan De være forvisset.

Mad. Knap.

Hvad forlanger De af mig, allersødeste Herre?

Vilhelm.

Her er et ungt Menneske her i Byen, der er mig i Veien, og som jeg derfor paa en Dags Tid vilde have bortfjernet. Da det nu ikke godt gaaer an at føre ham bort med Magt, saa ville vi kjønt tage ham med det Gode. Vi ville bilde ham ind, at et ungt, smukt Fruentimmer er forelsket i ham, og sætter ham Stævnemøde et Sted, Fanden i Vold, langt ude i Landet. Lokkes han nu i Fælden og tager derud, saa vinde vi Tid og kunne siden hitte paa noget Andet.

Daniel.

Med Forlov, skal Mad. Knap agere det unge, smukke Fruentimmer?

Vilhelm.

Ih, Passiar! — Damen er en god Veninde af Dem, har henvendt sig til Dem, da hun selv er gevaltig undseelig, og især grumme anstændig.

Mad. Knap.

Det er let at forstaae, men hvor faae vi Damen fra?

Vilhelm.

Damen? — Ih lad den unge Herre selv see at finde hende derude. For det Første behøve vi kun en Billet doux fra hendes velsignede Haand. — Men, hvis det dog tilsidst skulde blive nødvendigt, at hun viste sig, saa, ja saa maae vi skaffe En — men hvem? Funtus! jeg har det! Julie selv, ingen anden end Julie! Hun har Vid og Munterhed og vil bedst kunne rivalisere med sig selv. Det er et ypperligt Indfald!

Daniel.

Indfaldet er godt nok, men jeg troer ikke, at Frøken Julie indlader sig derpaa.

Vilhelm.

Na jovist — jeg skal nok overtale hende. Sørg du kun for at skaffe mig en Samtale med hende i

Eenrum. Dog, mens jeg husker det, forløb dig ikke, naar du taler med din Frøken. Hun maa for Alting ikke kjende vor hele Plan. Hun kunde let faae Skrupler.

Daniel.

Endnu veed jeg saa at sige slet ikke hvad De har isinde.

Vilhelm.

Ah, mine Planer ere store og dristige. Men min Tid er kostbar. — Farvel, allersødeste Madam Knap, charmante Kone, til hvem jeg sætter alt mit Haab. Om 5 Minuter er jeg her igjen, og flyver i Deres aabne Arme med alt mit Flyttegods. (Gaaer.)

Sjette Scene.

Daniel. Mad. Knap. Commissionair Knap.

Knap.

God Morgen, min Skat! (Kysser Konen.) Hvad vilde den fremmede Herre? laane Penge?

Mad. Knap.

Sikke Passiar! Saae han ud til det?

Knap.

Nu ja, han var velklædt, saa pleie Folk gjerne at trænge til Penge. — Nu, hvad vilde han da?

Mad. Knap.

Ih, naar du endeligt vil vide det, han leiede vore Værelser deroppe.

Knap.

Naa, det var vel, vi bleve af med dem.

(Vil gaae ind.)

Mad. Knap.

Det veed Gud, du har travlt idag. Hvor vil du hen?

Knap.

Jeg vil gaae ind paa Comptoiret. Jeg har sgu Andet at bestille end at staae her og holde Fadderſladder.

Mad. Knap.

Fadderſladder? Hvad er det for Talemaader? Pleier jeg van' at holde Fadderſladder?

Daniel.

Nei, Godtfolk, skjændes ikke her midt paa Gaden; dertil er der jo fortrolige Hyrdetimer nok inden fire Vægge. Hør nu, Mathias Knap, hvad jeg siger dig. Den Herre, der gik der, er en Søn af Muurmester Brandt. For at sige Alt med faa Ord, saa er han forliebt i Krigsraadens Datter her i Huset.

Mad. Knap.

Frøken Julie? Ak, det charmante Barn — ja, det er der Raison i.

Knap.

Hun har 30000 Rdlr. efter en afdød Tante; det er holdne Vare.

Mad. Knap.

Aa, det er et prægtigt Fruentimmer. Har jeg ikke tjent hos Krigsraadens, da Frøkenen endnu var et Barn og ikke større end som saa? Hun er en Perle blandt Fruentimmer.

Daniel.

Javist er hun en Perle, men Ulykken er, at hun endnu sidder indeklemt blandt lutter Østers. Det kommer altsaa an paa, saa at sige, at løsne hende paa en forsigtig Maade, og dertil vil den unge Brandt bruge dig og din Kone. For Uleiligheden betaler han raisonabelt, det staaer jeg inde for.

Knap.

Det skal saavist være mig en Glæde at hjælpe ham med hvad jeg kan. Men hvad er der iveien for hans Frieri? Hans Fa'er, veed jeg, er rig.

Daniel.

Der er ikke Andet iveien, end at Frøkenen halvveis, skjøndt mod sin Villie, alt er forlovet med den unge Charles Tang.

Knap.

Den unge Charlatan? Ja hvilken? Her er Charlataner nok i Byen — hvilken mener du?

Daniel.

Som jeg siger, den unge Charles Tang.

Knap.

Jeg hører nok; men hvad er hans Navn?

Daniel.

Ei, for Pokkeren, Charles — Tang, ham, Comptoiristen, Proprietairens Søn.

Knap.

Naa ham! den Kjøter!

Daniel.

Er' I Uvenner?

Knap.

Uvenner just ikke! men vi har en lang Tid staaet paa en spændt Fod med hinanden. Seer du, jeg havde Et og Andet udestaaende med ham, angaaende nogle Pengesager o. s. v. du kan vel begribe. Saa engang, da Slubberten mødte mig paa Toldbodveien, tog han Leiligheden iagt, gav mig et Puf og spændte Been for mig.

Daniel.

Hahaha! Ja, saa staae I rigtignok paa en spændt Fod med hinanden, i Ordets egentlige Betydning. — Kom nu og lad os gaae ind, der kunne vi træffe nærmere Aftale. (De gaae ind i Knaps Huus.)

Anden Act.

Værelse hos Krigsraad Olmerdug.

Første Scene.

Vilhelm og Julie komme ind.

Julie.

Nei, min Ven, paa egen Haand tør jeg ikke indl mig paa et saa misligt Foretagende. Min M maa give sit Samtykke dertil.

Vilhelm.

I Guds Navn da, lad hende vide det, skjø det er saa bandsat prosaisk at have sin egen kjøde Moder til Confidente. Og sæt, hun forbyder Stævnemødet med Charles?

Julie.

Saa lade vi den Fugl flyve, min unge He og hitte paa noget Andet. Men jeg tænker nok, l giver sit Samtykke dertil. Hun er selv ikke for P tiet med Charles, og jeg som den eneste Datter naturligviis hendes Øiesteen, begriber du vel.

Vilhelm
(omfavnende hende).

O, det er let at begribe! Du er meer end min Oiesteen; du er mine Oines Lys, mine Oines Seekraft, Sjælen i mit Syn.

Julie.

Søde Vilhelm, tael bare saaledes, at jeg kan forstaae dig. Alle disse smukke Talemaader ere spildte paa min Kjøbstæds-Natur.

Vilhelm.

Med faa Ord da: du samtykker i at jeg sætter Charles en Vornæse paa?

Julie.

Med største Fornøielse!

Vilhelm.

Og naar din Moder, som Himlen skjænke et langt Liv og en sund Dømmekraft, tillader det, saa vil du være mig deri behjælpelig.

Julie.

Ja, men den Sag maae vi dog overtænke lidt nærmere.

Vilhelm.

Og naar alle mine Planer skulde mislykkes, saa tillader du mig at slaae Charles ihjel?

Julie.

Nei, mange Tak! det ligger udenfor min Compe-

tence. Desuden er Charles et godt lille Dyr, som for min Skyld hjertelig gjerne maa leve, naar han blot ikke absolut vil leve med mig.

Vilhelm.

Der har vi det! Du tager ham ordentlig i Forsvar! Men husk paa, at jeg nu logerer ligeoverfor dig, at jeg fra mine Vinduer kan see lige ind i Jeres Dagligstue. Bemærker jeg, at han gjør Cour til dig, at du tillader det, eller at han blot kysser din Haand, saa —

Julie.

Nu hvad saa, min tappre Ridder?

Vilhelm.

Saa slaaer jeg, Gud fordømme mig, Arme og Been itu paa ham, naar han kommer ud paa Gaden.

Julie.

Fy, Vilhelm, hvor du bander! Man kan knap være bekjendt at høre paa dig. Naar du ikke er smukt artig, saa gaaer jeg.

Vilhelm
(kysser hende paa Haanden).

Tilgivelse, kjæreste Julie! Jeg skal aldrig mere bande i din Nærværelse, tro mig nu!

Julie.

Jaja da! Lad mig see, du forbedrer dig. Hør nu, kjære Vilhelm, naar seer jeg dig igjen?

Vilhelm.

Hvis ikke før, saa iaften i Skumringen. Som Romeo, min elskte Julie, skal jeg stige over Havemuren til dig. Ingen uden Stjernerne skal være mine Vidner —

Julie.

Ja, tag dig iagt for Vægteren. Han her i denne Gade er slem.

Vilhelm.

Fra dit Kammervindue venter du mig og udaander din Længsel i søde Ord, som du beder Luften og Vindene at bringe mig.

Julie.

Det kan man kalde at slaae fine Ord hen i Vind og Veir.

Vilhelm.

Da seer du Een komme ud fra Gjenboens Huus, hyllet i en stor blaa Kavai. Du aner, at det er mig, lader Strikkestigen gaae ned, og din Romeo flyver i dine Arme.

Julie.

Nei, min Ven, din Lignelse duer ikke, med din Tilladelse. For det Første er jeg ingen Julie og du ingen Romeo; i det mindste haaber jeg ikke, at du alt imorges har sværmet for en kjøbenhavnsk Rosalinde, som hiin flygtige Herre. For det Andet lader jeg

ingen Cavallerer gjøre mig Nattebesøg opad Strikkestiger. Det behøves heller ikke; Daniel skal nok vente paa dig ved Gadedøren. For det Tredie vil jeg nok giftes med dig, men kjønt med Fa'ers og Mo'ers Samtykke, af en ordentlig Præst og i Kirken.

Vilhelm.

Men et Kys inden jeg gaaer, det kan du vel nok give mig uden Fa'ers og Mo'ers Samtykke?

Julie.

Et Kys? Det kan aldrig være sundt saa tidligt paa Dagen.

Vilhelm.

Slemme, slemme Julie! Du finder alt Fornøielse i at drille mig.

Julie
(kysser ham).

Du gjør mig sandeligen Uret, kjær som du er mig, kjærere end mit eget Liv. — Men gaae nu! Jeg hører Nogen komme.

Vilhelm.

Ja, jeg vil gaae. Styrket af din Munds Nectar skal jeg have Mod til at sætte alle mine vidtudseende Planer igjennem. Farvel! Iaften er du enten min, eller Charles i den anden Verden.

(De gaae hver til sin Side.)

Anden Scene.

Olmerdug. Daniel.

Olmerdug.

Sæt Kassen herhen, lille Daniel, men lempeligt. Der er lutter brasilianske Fugle i denne Kasse.

Daniel

(der har bragt ind og sat en stor Kasse fra sig).

Jeg har tidt tænkt, at det dog var godt for Herrens stakkels Fugle og andre Dyr, at vi nu og da ligge i Flytning.

Olmerdug.

Nei, Daniel, det er langtfra godt. Jeg faaer, hvergang vi flytte, en heel Deel spoleret af min Samling.

Daniel.

Men, naar vi flytte, faae de stakkels Dyr sig dog en Motion. De kan min Tro have godt af at røre sig lidt nu og da. Herren kan aldrig troe, hvor den udstoppede Vaskerbjørn saae fornøiet ud, da vi bare den over Gaden.

Olmerdug.

Din Fjante! Den har jo hverken Liv eller Følelse.

Daniel.

Ja, sig Herren ikke det; man kan ikke vide det. Jeg for min Part blev altid ganske underlig tilmode,

naar jeg var inde i Herrens Cabinet derovre. Der stod nu de store Kameler, Dromedarer og Bavianer bestandigt paa een Plet og fik hverken Vaadt eller Tørt. Troer Herren ikke, at Creaturet har Følelse derfor? Og saa aparte at være udstoppet! Vil Herren bare betænke, at være udstoppet! Jo, det maa tilforladelig være en grumme ubehagelig Stilling.

Olmerdug.

Hahaha! Jeg troer, du er ikke ret klog. — Kom nu herhen og hjælp mig. (Sysler med Kasserne.) Jeg kan ellers ikke nægte, at det ordentligt er en Glæde at flytte, naar man kun har nødig at lade Tøiet bringe ligeoverfor. Jeg skal rigtig for Fremtiden see at mage det saaledes, at vi altid flytte etsteds hen i Nærheden.

Daniel.

Tænker Herren alt paa at flytte igjen?

Olmerdug.

Vist ikke; jeg mener kun —

Daniel.

Ja for ellers kunde vi jo næste Flyttetid tage over igjen til det gamle Sted, og saaledes blive ved. Saa bliver vi i Gaden.

Olmerdug.

Sikke Snak! Jeg agter saamænd ikke at flytte saa snart. — Men der kommer min Kone; gaae nu ind saalænge og lad os alene. (Daniel gaaer.)

Tredie Scene.

Olmerdug. Fru Olmerdug.

Fru Olmerdug.

Det er vel, jeg træffer dig, kjære Mand! Har du tænkt paa nye Gardiner til Hjørnestuen.

Olmerdug.

Du fik jo nye Gardiner, da vi flyttede sidst.

Fru Olmerdug.

Men hvad kan det nytte, naar de ere meget for korte til Fagene her.

Olmerdug.

Hør, veed du hvad, Lene, skal jeg hver Gang vi flytte kjøbe nye Gardiner og nye Meubler, saa bliver jeg min Sjæl en ruineret Mand.

Fru Olmerdug.

Naar du tænker saaledes, skulde du rigtigt slet ikke have flyttet.

Olmerdug.

Seer man! Var du ikke selv utilfreds med Kjøkkenet derovre?

Fru Olmerdug.

Aa Gud, med Kjøkkenet kunde jeg nok have hjulpet mig. Men dig var jo Intet tilpas.

Olmerdug.

Dig min Tro heller ikke. Jeg maatte tidt nok

høre, at Vaskekjælderen laae for langt borte, at Spiiskammeret var for lille . . .

Fru Olmerdug.

Kjære Mand! vær nu ikke urimelig! Jeg erklærede jo udtrykkeligt, at jeg endda vilde blive boende. Men du vilde jo med Vold og Magt herover.

Olmerdug.

Javist vilde jeg — vist vilde jeg. Derovre kunde jeg jo ikke røre mig. Her boer jeg dog som et Menneske.

Fru Olmerdug.

Unægteligt er her meget bedre; det vil jeg aldrig fragaae.

Olmerdug.

Aa, her er velsignet! Her er saa lyst, saa muntert! Og vil du komme hid engang, Lene! Fra dette Vindue kan man see over Pilosophgangen, langt over Tømmerpladsen.

Fru Olmerdug.

Med en Kikkert maa man kunne see hvert Huus paa Amager.

Olmerdug.

Det var et fornuftigt Indfald af dig; jeg skal saamænd have min Kikkert opstillet. — Javist kan man see til Amager. Aa, det Vindue er Guld værd!

Fru Olmerbug
(efter en lille Pause).

Naa, saa du mener, at jeg imorgen skal gaae ud og kjøbe Tøi til Gardiner? For selv vil du vel ikke befatte dig dermed.

Olmerbug.

Nei, gaae du! Hvad der skal til, det skal til; der hjælper jo Intet for. — Men, hør nu! har vi ogsaa faaet alt Tøiet over? Manquerer der Intet?

Fru Olmerbug.

Ikke det jeg veed.

Olmerbug.

Ja, for det er mig en Pestilens, naar de komme trattende med Noget bagefter.

Fru Olmerbug.

Men de to Commoder, kjære Mand, har jeg flyttet ind i Dagligstuen.

Olmerbug.

Hvorfor maatte de nu ikke staae, hvor jeg havde sat dem. Det er som jeg siger: naar jeg vel troer, at Alt er i Orden, saa kommer du og kalfatrer det om.

Fru Olmerbug.

Men, kjære Mand, jeg kan umuligt undvære dem.

Olmerbug.

Da veed jeg, at du har baade Skabe og Dragkister i Overflødighed. Men det er saaledes hver

evige Gang, vi flytte, saa er der Skjænderi om, hvor de Commoder skal staae. (En Tjener melder Charles.) Naa, det kan jeg lide! Siig, han er velkommen. Aa, hør lille Kone, lad saa Julie komme ind.

Fru Olmerdug.

Hun kan ikke komme strax, hun er ved at klæde sig paa.

Olmerdug.

Hun var jo paaklædt.

Fru Olmerdug.

Nu, saa vasker hun sig. Du har heller ikke nødig at vide Alt saa nøie. (Gaaer.)

Olmerdug.

Det er et evindeligt Vrøvleri med de Fruentimmer. Bestandigt skal de vaske og pjaske sig.

Fjerde Scene.

Olmerdug. Charles (i elegant Ridedragt).

Charles
(stikker Hovedet ind ad Døren).

Jeg kommer dog vel ikke til Uleilighed?

Olmerdug.

Aa langtfra! Værsgod og trin nærmere!

Charles.

En god Morgen, Svigerpapa! Jeg ønsker Dem

til Lykke i de nye Værelser. Som jeg haaber, er De nu saa temmeligt i Orden.

Olmerbug.

Aa jo — det Værste har jeg fra Haanden. Men De kan troe, det holdt haardt. Naar man skal flytte, saa faaer man saamænd først at vide, hvad Meubler man har.

Charles.

De har dog fundet Alt til deres Tilfredshed her? Jeg har i det mindste givet de strengeste Ordrer.

Olmerbug.

Alting er charmant. Jeg er Dem og Deres Hr. Fader grumme taksskyldig. Nu manquerer der intet Andet, end at vi faae Leie-Contracten istand.

Charles.

Aa, tael ikke om den Bagatel. Iblandt Venner kommer det ikke an derpaa.

Olmerbug.

Nu, som De selv vil. — Nei, jeg har saamænd ikke boet saa godt i mange Aar. Naar jeg vilde fortælle Dem hvad jeg alt har liidt —

Charles.

Men jeg har endnu ikke hilset paa Deres gode Kone.

Olmerbug.

Hun har Noget at bestille i Huusholdningen. — Der skal De høre . . .

Charles.

Og Deres elskværdige Frøken Datter —

Olmerbug.

Hun er henne og vasker sig. — De troer maaskee ikke, at Gadedøren blev tre Gange opbirket, og Husets Folk bestjaalne der hvor jeg boede før? Men der hittede jeg paa et Kneb. Jeg betalte Vægteren for at sidde og sove —

Charles.

For at sove?

Olmerbug.

Ja hør nu! Jeg betalte ham for at sidde og sove i min Gadedør, hvor Ingen kunde komme ham forbi, uden at falde over ham eller træde paa ham.

Charles.

Ah, en excellent Idee!

Olmerbug.

Ja, det gik saa vidt, at jeg hver Aften sendte Pigen ned for at see ad, om Vægteren ogsaa sov paa sin Post, og først da havde jeg Ro paa mig. — Ja, dengang blev jeg hjulpen; men hvad har jeg ikke havt for Ulykker og Plager forresten. Snart Skjænderier med Huusfolkene —

Charles.

Men vil da Deres elskværdige Frøken Datter slet ikke lade sig see?

Olmerdug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasker sig; — saa vilde de ikke holde Trapperne rene, saa lod de Renden fryse til; — og evindelige Trakasserier med Værten i Huset. Ja, det er saamænd et suurt Liv at boe tilleie.

Charles.

Men, Svigerpapa, jeg længes virkeligt efter Deres aimable Datter.

Olmerdug.

Hun kommer strax; hun er bare henne og vasker sig. — Aa, jeg kunde fortælle Dem — —

Charles (afsides).

Det er Satan til Vask! (Høit.) Frøken gjør et langt Toilette idag.

Olmerdug.

De har Ret, nu kunde hun endeligt være færdig. Jeg vil gaae ind og hente hende. (Idet han vil gaae.) Naa, der har vi hende! Hvor bliver du af, Barn?

Femte Scene.

De Forrige. Julie.

Charles.

Ah, endeligt har man den Fornøielse! Hvorledes befinder De Dem, Frøken?

Julie.

Jeg takker, ret vel.

Charles.

Skulde De troe, at jeg idag for første Gang har været vred paa Deres Toilette?

Julie.

Mit Toilette? Det spiller i Sandhed en saa ubetydelig Rolle, at jeg mindst troede, det tiltrak sig Nogens Opmærksomhed.

Charles.

Jeg beder om Forladelse! Alt hvad der angaaer Deres elskværdige Person, tiltrækker sig min hele Opmærksomhed. Desuden, en Dames Toilette er i mine Øine en meget interessant Gjenstand. Det er Skjønhedens hemmelige Værksted, hvor tusind Amoriner have travlt med at være den unge Dame behjælpelige. En bringer en Kam, en Anden en Børste, en Tredie Tandpulver, en Fjerde vellugtende Sæbe...

Julie.

Ak, nei! saa mange Tjenere har jeg ikke, og nu allermindst Amoriner.

Charles.

Men, apropos, siden vi tale om Toilettet, der skal jeg have den Ære at presentere Dem — (tager et Etui frem).

Olmerdug.

Hvad har De der?

Charles.

En lille Present til Deres Frøken Datter, en Bagatel!

Julie.

De er meget artig, min Herre; men jeg veed i Sandhed ikke, om jeg tør —.

Olmerdug.

Jovist, naar Hr. Charles er saa galant at tilbyde dig det, kan du gjerne tage derimod.

Charles.

De gjør mig lykkelig ved at tage derimod. — Behager De iøvrigt at lægge Mærke til Laaget. Det er særdeles kunstigt udarbeidet i demi-haut-relief og forestiller den skjønne Giraffe, Kongen af Frankrig har faaet foræret af Paschaen af Egypten.

Olmerdug.

Ih, har jeg seet Magen! Er det ikke en ordentlig Giraffe! Det er sgu godt gjort!

Charles.

Ah, det er udmærket Arbeid! Der existerer kun 2 Exemplarer af det Etui udenfor Paris, hvoraf dette er det ene, og det andet eies af den franske Chargé d'affaires i Wien. Laaget alene er et Kunststykke; det bestaaer i en ganske særegen Mechanisme.

Olmerdug.

Men hvorfor har de just afbildet en Giraffe derpaa?

Charles.

Det skal jeg have den Ære at sige Dem. Fra den Tid den egyptiske Giraffe var offentligt udstillet i jardin des plantes, blev det den høieste Mode i Paris at opkalde Alt efter dette Dyr, og anbringe det paa Souvenirs, Necessaires o. s. v. Man fik strax Haarfletninger à la Girafe, Halsbaand à la Girafe, Falbelader à la Girafe. Ja man skriver fra Paris, at naar en Dame har ret store og milde Øine, f. Ex. som De, skjønne Frøken, saa hører det til bon ton, at man siger, hun har Øine à la Girafe.

Olmerdug.

Øine? ja, det gaaer endda an. Men vilde En paa det samme sige, at min Datter havde en Hals à la Girafe, saa betakkede hun sig nok for den Ære.

Charles.

Ah, charmant sagt!

Sjette Scene.

De Forrige. Fru Olmerdug.

Charles.

Ah, Fru Olmerdug! ærbødige Tjener! — Hvorledes befinder De Dem! Hovedet lidt forstyrret? Ja, Flyttedagen er paa min Ære en slem Dag. — Apropos, jeg er endnu i Deres Gjæld, Frue!

Fru Olmerdug.

I min?

Charles.

Jeg skylder Dem den sidste Modejournal. Men jeg har taget den med. Tør jeg være saa fri? (Overleverer hende Journalen.)

Fru Olmerdug.

Meget forbunden! skjøndt det hastede virkeligt ikke. Hverken min Datter eller jeg holde synderlig Skridt med Moderne. Har De derfor et andet Brug for den, kan det gjerne beroe.

Julie

(kigende i den).

Skal vi ikke beholde den, nu vi har den? Er der noget Nyt deri, Charles? —

Charles.

En Mantille af Blonder, en Kjole af Cotepali. Til Negligé nydelige Capoter af hvidt Gros de Naples med Baandsløifer af rosenrødt Atlas. Det er omtrent det mærkeligste. Damehattene true med at undergaae en stor Forandring. De italienske Straahatte besættes med to Bouquetter gule eller grønne Ax med Rosetter, og forenes med et Gazebaand med brede grønne Atlasstriber.

Fru Olmerdug.

Nu, man maa rigtig lade Dem, De er vel bevandret i hvad der angaaer Luxus.

Charles.

Den skjønne Verden kan ikke undvære Luxu Den er for den høiere Cultur ligesaa nødvendig so Poesie og de andre skjønne Kunster.

Olmerdug.

Det er saavist en ganske original Synspunkt, den! Paa den Maade komme jo vore Poeter til *at* rangere eens med den franske Haarskjærer eller Handskemager.

Charles.

Jeg kan ikke nægte — i en vis Henseende.

Olmerdug.

Ja ja! der er altid Noget i 'et.

Charles.

Men jeg er paa min Ære nærved at glemme Alt over Deres behagelige Selskab. Jeg har med et Par Venner arrangeret en Ridetour, og en Mand af Ære maa holde sit Ord. — Fru Olmerdug! jeg anbefaler mig! — Svigerpapa har mig undskyldt.

Olmerdug.

Naa, skal det nu være? Vil De alt til at gaae? Ja, vi see Dem da igjen til Middag.

Charles.

Jeg er Dem meget forbunden. — Elskværdige Julie! De er saa stille. Jeg haaber dog ikke, De tager mig det ilde op, at jeg alt anbefaler mig.

Julie.

Aa Gud, nei! gaae De i Guds Navn! Men jeg stod just og tænkte paa, at den Herre, der er afbildet her i Modejournalen, ligner Dem saa forskrækkeligt.

Charles
(med en selvbehagelig Latter).

Ah, De behager at skjemte. Er der ellers Noget i Journalen, De ønskede Underretning om, skjønne Julie?

Julie.

Nei, mange Tak! men jeg veed ikke, om Fa'er eller Mo'er ønskede sig Underretning?

Olmerdug.

Jeg? Hvor vil du hen, Barn? Jeg har saamænd ikke skiftet Moder siden det asiatiske Compagnies Betjente gav det store Bal, og det var kort før Krudttaarnet sprang.

Charles.

Man maae tilstaae, De skifter Moder med Oeconomie.

Julie.

Aa, det er saamænd ikke Oeconomie. Men Fa'er er en Ven af Antiqviteter; derfor holder han ogsaa af de gamle Moder.

Charles
(kyssende hendes Haand).

Ah, charmant sagt! — Men, nu maa jeg i

Sandhed anbefale mig til vi sees igjen. — En god Morgen! Ingen Complimenter — jeg beder!

(Gaaer, ledsaget af de Andre.)

Syvende Scene.

(Gaden fra første Act.)

Vilhelm, Knap og Mad. Knap
(komme ud fra Commissionairens Huus)

Vilhelm.

Har De nu forstaaet mig?

Knap.

Jo, det er let at begribe.

Vilhelm.

Min Plan er efterhaanden at gjøre Krigsraad Olmerdug aldeles kjed af de nye Værelser og at opbringe ham saaledes mod Propietair Tang og hans Søn, at han absolut maa troe, at han føres bag Lyset af dem, og tilsidst ikke kan Andet end ophæve Forbindelsen mellem Charles og Julie. I denne Hensigt har jeg alt instrueret Daniel. For det Første faae vi Krigsraaden til at troe, at der skal boe en Kobbersmed i Kjælderen derovre.

Knap.

Meget vel. Skomager Arendt har lovet, at naar han betales godt, og De vil staae inde for Føl-

gerne, skal han indfinde sig i Kjælderen og banke og hamre saaledes, at man skal kunne høre ham over hele Nabolauget.

Vilhelm.

Naar vi nu saaledes med dette grove Skyts har skudt Breche paa Krigsraadens Taalmodighed, saa leveres Hovedslaget. De gaaer op til ham i Deres egen Person, som den vidtberømte Commissionair Knap, og forkynder ham hverken meer eller mindre, end at han maa flytte ud enten idag eller imorgen, eftersom Proprietair Tang har alt længe iforveien leiet Værelserne til en Anden, der nu gjør sine Rettigheder gjældende. Forstaaer De?

Knap.

Det er sgu let at forstaae, naar jeg blot kommer heelskindet derfra.

Mad. Knap.

Hvorfor skulde du ikke komme heelskindet derfra? Hvad har du nu for Betænkeligheder?

Knap.

Her er ikke Andet at frygte for, end at, naar jeg forglemmer mig og røbes, saa lader Krigsraaden mig kaste ned ad Trapperne.

Mad. Knap.

Nu, saa bliver du kastet ned ad Trapperne. Det

er saamænd ikke første Gang. Er det Tiden til a
see paa saadanne Smaating?

Knap.

Men naar jeg nu stævnes for Retten som Be
drager?

Mad. Knap.

Naar der ingen andre Vidner er end Daniel, sa
er dit Nei ligesaa godt som hans Ja. Er det kanske
første Gang, du har svoret dig fra en Sag?

Knap.

Hør, Kone, vil du tale, saa vil jeg tie. Di
Tunge kan endnu bringe mig i Bolt og Jern.

Vilhelm.

Et godt Ord igjen, Madam! Deres Mand give
nok efter. — De har heller Intet at frygte for, Hr
Commissionair! Krigsraaden er en sagtmodig Mand
der selv i det værste Tilfælde ikke griber til vold
somme Midler.

Knap.

Jaja! Vi faae at see!

Vilhelm.

Men, tys! Jeg hører Daniels Stemme
Skynd Dem nu ind. Jeg gaaer tilside, men ska
snart igjen indfinde mig. (Gaaer.)

Knap.

Aa hør! Hr. Brandt! — et Ord! — et Ord

— Ja, væk er han! Nei, alle de Planer due saa min Sjæl ikke.

Mad. Knap.

Due de ikke? Ja, vil du bare følge ind med. Og det siger jeg dig, naar du ikke gjør Alt, hvad vi ville have af dig, saa — ja du veed nok hvad jeg mener. Kom nu!

(Trækker ham ind i deres Huus.)

Ottende Scene.

Charles. Daniel.

Charles.

Det er paa min Ære høist besynderligt! Saa du siger, hun har henvendt sig til denne Madame — hvad er det nu hun hedder?

Daniel.

Madam Knap.

Charles.

Ah, Madam Knap! — Og hvad er det for en Kone?

Daniel.

Det er en meget brav Kone, der aldrig farer med Tant — ret en Danneqvinde.

Charles.

Og den ubekjendte Skjønne havde udtrykkeligt erklæret, at hun var attacheret for min Person?

Daniel.

Ja, den unge Dame maa rigtig have det grumme hedt. Saadanne som hun havde hulket og grædt og lamenteret for Mad. Knap. Hun skal have sagt, at hun enten maatte vinde Deres Kjærlighed eller tage Livet af sig.

Charles.

Paa min Ære, hun skal ikke tage Livet af sig. Nei, min skjønne Ubekjendte, De skal leve, og leve et fornyet Liv i mine Arme!

Daniel (afsides).

Jo, ham har vi rigtignok!

Charles.

Og Mad. Knap vilde paa ingen Maade ud med den Skjønnes Navn?

Daniel.

Nei, hun sa'e, hun havde maattet bande paa at fortie Navnet.

Charles.

Hvem kan da denne Ubekjendte være? Hvor kan hun have seet mig? Og hvorledes kan hun have fattet en saa stor Tilbøielighed til min Person?

Daniel.

Aa Gud, Hr. Charles! tael aldrig om det! Det er rigtigt intet Under, om De stikker Fruentimmerne i Øinene.

Charles.

Hahaha! Jeg troer, Mr. Daniel forstaaer sig paa at smigre.

Daniel.

Jeg smigrer tilforladeligt ikke. Jeg siger ikke Andet, end hvad hele Byen siger, at Ingen klæder sig saa smukt, at Ingen i det Heletaget har et Væsen, der er saa fiint og ægte cavalleeragtigt, som De, Hr. Charles.

Charles.

Saa du mener virkelig, jeg gjør Fortune hos Damerne?

Daniel.

Ja, skrækkeligt! Naar De rider igjennem Gaderne, saa er Fruentimmerne jo færdig at slaae Ruderne itu for betids at faae Øie paa Dem — og paa Ballerne er Damerne jo nærved at slaaes om Dem, har jeg ladet mig sige.

Charles.

Hahaha! Du er en lille Nar! — Men med alt dette kan jeg ikke nægte, at jeg er høist nysgjerrig efter at vide, hvem denne ubekjendte Skjønne er. Det maa dog være en Dame, jeg kjender eller nu og da har stødt sammen med. Om ikke Kammerraadens lille, muntre Emilie — ja, det er en Pige med Temperament, meget Temperament, og jeg troer, at hun,

uagtet hendes Vildskab, har et godt Øie til mig. — Aa, hør, Daniel! du siger jo, at du har seet et Glimt af Damen. Var hun høi af Vært?

Daniel.

Ja, hun var saa skikkelig høi.

Charles.

Saa? Ja, saa kan det ikke være hende.

Daniel.

Forstaae mig nu ret! Saa meget høi var hun heller ikke. Hun var ikke saa høi som en Livvagtskarl, ja, hun var mindre end baade De og jeg. Men saa var hun heller ikke saa lille som en Dværg. Hun var af ret passende Statur, hverken for høi eller for lille.

Charles.

Var hun blond eller brunet?

Daniel.

Blond eller brunet? Hm! Jeg skal ha'e den Ære at sige Dem, hendes Haar blev skjult af en stor Straahat, da jeg saae hende.

Charles.

En stor Hat? en italiensk Straahat med en Mængde Baand og Blomster paa?

Daniel.

Ja, det er meget rigtigt.

Charles.

O, det er udenfor al Tvivl! det er den skjønne Emilie — det kan ikke være nogen Anden. — Hahaha! det er en guddommelig Historie! Har jeg nu ikke altid sagt, at den Satans lille Hex havde et godt Øie til mig. — Kun er det en fatal Omstændighed, at jeg staaer lige i Begreb med at forlove mig med den skjønne Julie, og to Kjærester paa eengang — hahaha! det er virkelig en malheur.

Daniel.

Bryd Dem aldrig om det, Hr. Charles! Een Kjæreste kan ikke forslaae i saa stor en By som Kjøbenhavn; det er godt i de smaa Kjøbstæder, hvor der er Mangel paa Fruentimmer.

Charles.

Jeg vil paa min Ære heller ikke lade mig genere. Før mig nu strax hen til din Madame, at vi kan faae Sagen bragt i Rigtighed.

Daniel.

Ja, det er snart gjort; hun boer her.

(Daniel banker paa hos Commissionairen.)

Niende Scene.

De Forrige. Mad Knap, siden Vilhelm.

Daniel.

Tjenere, Mad. Knap! Her har jeg den Ære

at bringe Dem den Herre, vi talte om igaar, han — De veed nok — han med Damen.

Mad. Knap.

Naa! saa har da Himlen hørt min Bøn! Tusind Gange velkommen, min allersødeste Herre! Har Daniel allerede fortalt Dem —

Charles.

Ja, paa Navnet nær, har han fortalt mig Alt.

Mad. Knap.

Ja, min charmante, unge Herre! troer De ikke, jeg med Hjertens Glæde skulde sige Dem hendes Navn. Men jeg har saamænd dyrt og helligt maattet love Taushed.

Charles.

Kan De da ikke beskrive mig hendes Person? Hvorledes seer hun ud?

Mad. Knap.

Hvorledes hun seer ud, min charmante Herre? (Daniel søger ved Tegn at tilkjendegive hende, at Damen er lille o. s. v.) Hun seer godt ud, grumme godt — men i disse Dage seer hun noget bleg ud. Stakkels Barn! De kan nok begribe —

Charles.

Er hun ikke temmelig lille?

Mad. Knap
(der lægger Mærke til Daniels Tegn).

Jo, hun er klein af Væxt; men forresten deiligt

skabt. (Daniel søger at betegne den store Straahat.) Hvad hendes Hoved anbelanger — (Daniel nikker.) da falder det noget bredt.

Charles.

Hvad? bredt? Det er aldrig muligt!

Daniel.

Naa, kommer De nu igjen med Deres Stikkerier, Madam! — Hun mener den store italienske Straahat; vi havde Løier af den, fordi den var saa stor.

Mad. Knap.

Javist, Hatten, hun gaaer med, er lovlig stor.

Charles.

Men ikke sandt, Madam, under Hatten stikker der et Par sorte spillende Øine frem?

Mad. Knap.

Aa, det er som man kunde see et Par Steenkulsperler.

Charles.

Og naar hun taler, saa er det lutter Fyr og Flamme?

Mad. Knap.

Ja, er det ikke forskrækkeligt! Man kan knap høre sine egne Ord, naar hun er i Stuen.

Charles.

Men sig mig nu, kjære Madam, naar kan jeg da haabe at see min skjønne Ubekjendte, og hvor?

Mad. Knap.

Ih, det staaer Altsammen i Brevet.

Charles.

Et Brev? Har De et Brev til mig?

Mad. Knap.

Ih, javist har jeg det — nu skal jeg gaae ind og hente det. (Gaaer ind.)

Charles.

Jeg er paa min Ære overmaade nysgjerrig efter at vide hvad der kan staae i denne billet doux — (Wilhelm gaaer trallende over Scenen.) — Men seer jeg ret! Brandt! Pst! pst! — Velkommen, mon frère!

Wilhelm.

Ih, vor kjøbenhavnske Adonis! Hvad Pokkern gjør du i denne Gade?

Charles.

Du maa paa min Ære nok spørge. Seer du, jeg har eet lovligt Ærinde her. Mine tilkommende Svigerforældre boe her. Men det andet Ærinde —

Wilhelm.

Nu, du er vel aldrig paa Afveie?

Charles.

Ah, jeg er paa Veien til at blive det lykkeligste Menneske. Entre nous, (hvisker til ham.) Kammerraadens Emilie er dødelig forelsket i mig.

Vilhelm.

Er det muligt? (Afsides.) Nu har jeg aldrig ...rt saa galt!

Charles.

Som jeg siger, den lille Hex er dødelig forelsket ... mig, kommer mig imøde, skriver mig en velsignet ...llet doux til, forstaaer sig, alt incognito! Hahaha!

Vilhelm.

Men hvoraf veed du, at den Skjønne er Emilie?

Charles.

Det kan ikke være nogen Anden. Den Beskri...lse, Folkene her give over hende, passer indtil den ...mdste Omstændighed. (Mad. Knap kommer ud og stikker ...emmeligt et Brev til ham.) Naa, her har vi da Brevet! ...eg vil for en Feils Skyld strax læse det. (Læser.) ...Min Herre!" — Ah, den lille Skjælmsmester, hun ...er fremmed! — „Hvorledes De saa dømmer om ...t Skridt, jeg staaer i Begreb med at gjøre, beder ... Dem være overbeviist om, at kun den ulykkeligste ...denskab kunde bevæge mig dertil." — Den Stakkel! ...sfald De ikke er ganske følesløs imod min Tilstand, ...aber jeg, De vil indfinde Dem i Eftermiddag Kl. 3, ... det sidste Fiskerhuus i Skovshoved." — Hahaha! ... det ikke den skandaløseste Historie, man vil ønske ...! — I Skovshoved? Aha, der har vi ny Be...kræftelse! Kammerraadens ligger paa Landet i Vedbek.

Charles, der ikke har andet end Tant og Fjas i Hovedet.

Fruen.

Charles har jeg selv aldrig holdt synderlig a skjøndt der intet Ondt er i ham. Men tys, jeg høre min Mand komme; gaae du nu ind, mens jeg tale med ham.

Julie.

Gjør nu dit Bedste, søde, lille Mo'er! Tr mig, jeg har ikke lukket et Øie inat af Urolighed. Jeg kan sandeligen ikke blive lykkelig med Charles.

Fruen.

Gaae kun ind, mit Barn! Alt skal endnu blive godt. (Julie gaaer.) Fuldmægtig Brandt? Det er ji ham, der har været udenlands. Nu, man taler meget Godt om ham. Hans Fa'er er formuende og en brav Mand, og han selv er i en hæderlig Vei. Dett Partie var jo langt at foretrække.

Anden Scene.

Fru Olmerdug. Olmerdug.

Fruen.

Det er vel, du kommer, lille Mand. Jeg har en Høne at plukke med dig.

Olmerdug.

Naa, har du nu igjen en Høne at plukke!

Fruen.

Du har jo slet ikke fortalt mig et Ord om, at der har indfundet sig en ny Frier til vor Datter.

Olmerdug.

Mener du ham, den Galfrands, der imorges midt paa Gaden anholdt om Julies Haand? Jo, det var sgu vel værdt at tale om.

Fruen.

Du dømmer for hurtigt. Jeg veed fra en sikker Kilde, at denne samme Galfrands er en ung, brav Mand med Kundskaber og Formue. Han er Fuldmægtig i et kongeligt Comptoir og har Haab om hurtig Befordring. En saadan Frier bør man dog ikke foragte.

Olmerdug.

Deri har du Ret; kun Skade, at vor Datter kan ikke godt være forlovet med To.

Fruen.

Nu, hun er endeligt ikke forlovet med Charles endnu.

Olmerdug.

Da manquerer der heller ikke meget deri. Iaften, naar Proprietairen kommer, er Jaordet berammet. Alle Parter ere enige; hvad skulde der saa være iveien?

Fruen.

Der dømmer du igjen for hurtigt. Hvem siger, at alle Parter ere enige? Jeg for min Part er ikke derfor, og Julie vist mindre.

Olmerdug.

Hun er et godt, lydigt Barn, der nok vil føie sig efter vor Villie.

Fruen.

Det troer jeg selv; men desmere bør vi tænke paa hendes Vel og ikke forene hende med et saa intetsigende Menneske. Tro mig, kjære Mand, din Speculation med Charles duer ikke. Han er ingen Mand for vor Julie. Hun er klogere i een Finger end han fra Top til Taa. Og det er ikke godt, at Konen er altfor klog, naar Manden er en Taasse.

Olmerdug.

Da er dog vi To kommet meget godt ud af det med hinanden — ja vi er sgu. Smaa Trakasserier kan Ingen regne.

Fruen.

Men du er heller ingen Taasse.

Olmerdug.

Nei, det er endelig sandt. Men jeg stod just og tænkte paa, at du jo var en Kone med Forstand. Hm! hm! — ja, hvad er der at gjøre herved? — Aa, veed du hvad, lille Kone, det gaaer nok. Lad dem kun først komme sammen.

Fruen.

Men, kjære Mand! hvor tidt har du ikke selv sagt, at naar vor Datter engang skulde giftes, maatte det være med en Mand, der sad i kongeligt Embed og havde noget Vist aarligt at leve af. Og hvad har Charles? Han skal jo have hver Skilling af sin Fader.

Olmerdug.

Noget Vist aarligt er jo altid det sikkreste. — Hm! hm! — Men for Fanden, naar han ikke har Noget, saa faaer det at være. Jeg kan min Sjæl ikke here. Skaf du ham Noget. Desuden er han jo oppe i et af Comptoirerne.

Fruen.

Men, min Gud, han er jo Ingenting deroppe.

Olmerdug.

Det forstaaer du dig ikke paa. Vi har mange store Mænd, der begyndte med at være Ingenting i et af Comptoirerne. Giv kun Tid! Det kommer nok ogsaa med Charles.

Fruen.

Charles kan sidde deroppe i en halv Snees Aar inden han bliver Copiist, og hvad har han saa? Et Par hundrede Rigsdaler. Dermed kan han og vor Datter mageligt sulte.

Olmerdug.

Nu, javist er det slemt.

Fruen.

Og hvad bliver saa Enden deraf? Vil ikke ha Fa'er spæde til — og Gud veed, hvorledes han findet; Ingen af os kjender ham jo — saa maa ene føde de unge Folk.

Olmerbug (fortrædelig).

Hvor gider Du nu idag tale —

Fruen.

Naar jeg ikke taler derom idag, saa er det for silbigt. Lad dig nu sige, Mand, og sæt ikke vor Datters Lykke paa Spil.

Olmerbug.

Eet Ord saa godt som tyve. Havde du og Julie betids sagt mig, hvad I nu komme med, saa kunde der muligt være skeet en Forandring. Men nu, da Alt er berammet, da Proprietairen, som jeg skylder saa mange Forbindtligheder, som har ladet alle disse Værelser indrette saa godt og beqvemt for mig, da han kommer til Byen ene og alene for at celebrere sin Søns Forlovelse med vor Datter, nu kan det min Sjæl ikke mere gjøres om.

Fruen (afsides).

Ja, jeg var en daarlig Kone i mit Huus, om det ikke blev omgjort.

Tredie Scene.

De Forrige. Daniel.

Olmerbug.

Du bliver ogsaa borte og lader mig i Stikken. — Men hvordan er det du seer ud? Du er jo fuld af Kalk og Snavs paa Klæderne.

Daniel (afsides).

Nu gjælder det at lyve med Forstand. (Høit.) Jeg var oppe paa Taget hos Muurfolkene. Der skal sættes en Hat paa den ene Skorsteen.

Olmerbug.

En Hat? hvorfor det?

Daniel.

For ellers kan vi nok slet ikke nære os til Vinteren for Røg fra Kakkelovnene.

Olmerbug.

Hvad er det du siger, Menneske? Ryger Ovnene?

Daniel.

Jeg troede, Herren vidste det.

Olmerbug.

Nei, det har jeg Skam ikke vidst. Det var jo en grumme slem Omstændighed. Hvad siger du dertil, Mo'er?

Fruen.

Jeg har halvveis formodet det, da Kjøkkenet ikke er ganske frit for Røg.

Olmerdug.

Men troer du, at denne Hat vil hjælpe, Daniel? Hvad meente Muurfolkene?

Daniel.

Ja, hvem kan forstaae sig paa de Mennesker. De ere saa ubehøvlede, saa det er en Skam. Da jeg spurgte, om Hatten vilde hjælpe, svarede den Ene mig, at naar jeg syntes, det var ikke nok, kunde jeg jo sætte en Hue ovenpaa. Og den Anden meente, at om der saa kom Hat og Paryk paa Skorstenen, saa vilde Herren dog altid kunne røge Skinker omsonst i Dagligstuen. Vittigheder har de Folk nok af.

Olmerdug.

Ih, fy for Fanden! Jeg vil strax selv tale med Folkene. Hvor kan jeg træffe dem?

Daniel.

De sidde begge To skrævs over Taget lige ved Skorstenen og spytte ned paa Folk.

Olmerdug.

Ja, hvor kan jeg gaae d e r op.

Daniel.

Forresten skal jeg hilse Herren saa flittigt fra Muurpolereren, at der imorgen maa gjøres røddeligt i de tre Værelser tilgaden.

Olmerdug.

I de tre Værelser tilgaden? Af hvad Aarsag?

Daniel.

Alle Lofterne skal hvidtes og gibses. Han sa'e, de havde længe trængt dertil.

Olmerdug.

Nei, det gaaer for vidt! Hvad? skulde jeg have det Svineri i mine Værelser? — og i al den Tid maae vi jo opholde os tilgaarden.

Daniel.

Det samme sa'e jeg; men det kunde ikke være anderledes, sa'e han, da Hr. Charles udtrykkeligt havde befalet det.

Olmerdug.

Hm! jeg maa rigtig have Charles dygtigt i Skole, naar han kommer til Middag.

Daniel.

Det havde jeg nær glemt at sige Herren. Der har været Bud fra Hr. Charles, at han ikke kan have den Fornøielse til Middag.

Olmerdug.

Det var slemt! Hvad gjør vi nu herved, Lene?

Fruen.

Det veed jeg ikke, hjerte Mand! Jeg befinder mig, sandt at sige, slet ikke vel her.

Olmerdug.

Hør, Mo'er, det ligner saa Gud Ingenting, allerede den første Dag at klage over Værelserne.

Du skal see, naar Charles kommer herop, saa er ting bragt i Rigtighed i et Øieblik. Mener du lille Daniel?

Daniel.

Jeg vil ikke mistrøste Herren; men jeg næsten selv, at Alt er ikke som det burde være, mindste naar jeg skal troe hvad Gaardskarlen nu sa'e mig.

Olmerbug.

Kommer du nu med Gaardskarlen? Ti faaer jeg Historier fra hele Gaardens Besæt Nu, hvad sa'e Gaardskarlen?

Daniel.

Han fortalte, at her skal ligge Indqvarter Gaarden, 1 Officeer og 3 Gemene.

Olmerbug.

Saa?

Daniel.

Og at vi maatte af med to af vore Væ til Lieutenanten. Det kunde umuligt være anderl

Olmerbug

(trippende urolig omkring).

Saa? sa'e han det? hvad? hm!

Fruen.

Der kan du see!

Olmerdug (ærgerlig).

Ja, hvad kan jeg see? — Hvor du nu taler? Hvem kan sidere paa hvad saadanne Folk sige.

Daniel.

Forlad mig det, Herre! Gaardskarlen er rigtigt et grumme solid Mennesse.

Fruen.

Jeg sætter, det skeer, hvilke Værelser vil du saa overlade?

Olmerdug.

Det veed jeg min Sjæl ikke. Du maa tænke paa, om du ikke kan afsee et Par Værelser af dine.

Fruen.

Nei, Mand, tænk aldrig paa det. Jeg har for Gud lidt nok.

Olmerdug.

Lad mig kun selv tænke efter. I gjøre mig kun mere confüs. — Nei, jeg veed saa Gud ingen Udvei — mit Hoved er ganske forvirret. — Men her er ogsaa en Fandens Støi i Gaden idag. (En Banken som fra en Kobbersmed, der hidtil i denne Scene er hørt nu og da, høres nu forstærket.)

Fruen.

Ja, hvad er det for en Banken og Hamren? Jeg har alt længe villet spurgt derom.

Daniel
(i en ligegyldig Tone).

Aa, det er ikke Andet end at Kobbersmeden, de er flyttet ind nede i Kjælderen, banker en stor Kjedel ud.

Olmerbug.

Hva — hvad? En Kobbersmed? her i Huset? hvor vi boe?

Daniel.

Veed Herren det ikke heller? Her i Huset har Ingen vidst Noget om denne Kobbersmed før nu, saa det skulde maaskee være en Overraskelse.

Olmerbug.

En deilig Overraskelse! Der er jo snart Intet, der er mig saa forhadt som denne evindelige Banken paa en Kobberkjedel.

Daniel.

Egentlig troer jeg, at Manden skulde først have flyttet ind imorgen, men hvorfor det er skeet idag, det veed jeg ikke.

Olmerbug.

Hør, Daniel, er det ogsaa virkeligt sandt! Boer han her i Huset? Her hos os? Nar mig ikke, det siger jeg dig.

Daniel.

Herren kan jo selv tale med ham.

Olmerbug.

Ja, det vil jeg; gaae ned og kald ham op. (Daniel gaaer.) Hvis det er sandt, saa er jeg en forloren Mand. (Tripper op og ned.)

Fruen (afsides).

Det hænger aldrig rigtig sammen. Daniel satte mig et saa polisk Ansigt op. Men — ja, det er ikke værdt at gjøre min kjære Mand altfor klog i denne Sag. (Høit.) Hør, lille Mand! jeg synes næsten, at Charles og hans Fa'er holde dig for Nar.

Olmerbug.

Hør, Kone, tjen mig bare i at gaae ind. Du gjør mig kun mere forvirret end jeg alt er.

Fruen.

Ja ja! Men glem ikke at fortælle mig hvad Kobbersmeden har sagt. (Gaaer.)

Olmerbug (ene).

Jeg veed for Gud ikke hvad jeg skal gribe til. Det begynder at blive sort for mine Øine.

Fjerde Scene.

Olmerbug. Daniel. Skoflikker Arendt (i Arbeidsdragt med Skjødskind).

Daniel.

Her er Kobbersmeden, Hr. Krigsraad! (Afsides.) Naar nu blot Skomageren ingen Dumheder gjør!

Olmerbug.

Min kjære Mester! kan jeg virkelig troe, at [redacted] skal boe her i Huset?

Arendt.

Intet er vissere; jeg har leiet for over en Maaned siden.

Olmerbug.

Men hvorfor erfarer jeg det først nu?

Arendt.

Det veed jeg ikke, gunstige Hr. Justitsraad.

Olmerbug.

Jeg er ikke Justitsraad, jeg er Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! Jeg troede, De var kun Justitsraad.

Olmerbug.

Men hvorfor er De flyttet hemmeligt ind saa høit oppe paa Dagen?

Arendt.

Jeg skal have den Ære at sige Dem, den unge Herr Charles havde paalagt mig først at flytte ind imorgen; hvorfor veed jeg ikke. Men desformedelst, at jeg blev kastet ud imorges der hvor jeg boede, saa syntes jeg, at det var bedst at flytte herind idag.

Olmerbug (afsides).

Hm! det er grumme mistænkeligt! (Høit.) Hør,

Mester! jeg kan ikke nægte, at denne Banken og Hamren er mig meget ubehagelig; jeg kan ikke høre mine egne Ord derfor.

Arendt.

Deres Ord i Ære, Herr Justitsraad, men det skal De ikke bryde Dem om. Naar De har hørt mig banke i et halvt Aars Tid, saa lægger De sgu ikke mere Mærke dertil.

Olmerdug.

Men inden den Tid er min Familie og jeg stokdøve. Tjen mig derfor i at holde op med Hamringen blot til imorgen. Imidlertid har jeg talt med Charles.

Arendt.

Det kan jeg rigtigt ikke, Herr Justitsraad.

Olmerdug.

Aa, jeg er ikke Justitsraad.

Arendt.

Jeg beder om Forladelse! — Jeg har Arbeid, der absolut skal være færdig.

Olmerdug.

Jeg vil give Dem 10 Rdlr., naar De vil holde op blot til iaften.

Arendt.

10 Rdlr.? — Hm! — Ja, det er saagu' ikke for Pengenes Skyld; men naar jeg kan tjene Dem —

(Daniel gjør Tegn til ham og træffer i ham, da han putter Pengene i Lommen.) Som sagt, det skeer meest af Kjærlighed til Næsten. — Men Forord bryder ingen Trætte. Før om en god Time kan jeg umuligt holde op med at hamre, Herr Justitsraad.

Olmerbug.

Aa gaae til Pokkeren! Jeg er ikke Justitsraad — hold bare op saa snart som muligt!

Arendt.

Jeg holder op om en Time, skal vi slaae tilveds?

Olmerbug.

Nei Tak! jeg er saamænd ikke oplagt dertil.

Arendt.

De kan ogsaa forlade Dem paa mit Ord. — En god Morgen, Herr Justitsraad.

Olmerbug.

Jeg vil sige Dem eengang for Alle, jeg er Krigsraad.

Arendt.

Om Forladelse! jeg troede, De var kun Justitsraad. (Gaaer.)

Olmerbug
(sætter sig).

Aa Daniel! bliver det ikke anderledes, saa tager jeg min Død derover. Jeg er saamænd saa altereret, at jeg knap kan staae paa mine Been. Bring mig et Glas Vand, at Skrækken kan sætte sig lidt.

Daniel.

Strax, Herre! (Afsides.) Jeg vil med det samme give Commissionairen et Vink. (Gaaer.)

Olmerdug (ene).

Ja, hvad er dog vi Mennesker med vore Fornøielser, vore Planer! — Sæbebobler! Korthuse! Et Pust, og der ligge vi! — Jeg har glædet mig som et Barn til disse Værelser og har ikke tidsnok kunnet komme ind i dem, og nu — jo, jeg er sgu tidsnok kommet ind i dem. Skulde Charles virkelig have mig tilbedste? Det kan jeg dog aldrig troe. Jeg har i det mindste ikke fortjent det af ham. (Det banker; han farer sammen.) Hvem er nu der? Det er vel igjen en Hjobspost. Kom ind!

Femte Scene.

Olmerdug. Commissionair Knap, siden Daniel.

Knap.

Turde jeg uleilige Hr. Krigsraaden —

Olmerdug.

Hvad bringer Dem til mig idag, Hr. Gjenbo?

Knap.

Jeg kommer som Mandatarius for Portraitmaler Glaubersalz. Han har med megen Forundring erfaret, at De er flyttet ind i disse Værelser.

Olmerdug.

Ja, De kan troe, jeg vilde ønske, jeg var u herfra igjen.

Knap.

Saa var De maaskee saa god at gjøre Værelserne røddelige endnu idag.

Olmerdug.

Hvorledes skal jeg forstaae det?

Knap.

Det er som Fod i Hose. Hr. Glaubersalz flytter herind imorgen; altsaa var det jo bedst, om De kunde flytte ud idag.

Olmerdug.

Hvem er Hr. Glaubersalz?

Knap.

Portraitmaler fra Rotterdam. Aa, det er et stort Genie! Han har leiet disse Værelser, fordi her er saa rart lyst og dog ingen Sol.

Olmerdug.

Men er De fra Forstanden! Jeg boer jo her hvor kan han saa flytte ind?

Knap.

Intet er lettere. Hr. Krigsraaden behager blot at tømme Værelserne idag, saa vil den hollandske Maler arrivere imorgen.

Olmerdug.

Aa, reis De til Bloksbjerg! Hvad rager den Hollænder mig?

Knap.

Ja, Fanden fare i Hollænderen, han veed nok hvad han gjør. Han er saamænd ikke bange for at sætte Dem ud af Værelserne ved Rettens Middel.

Olmerdug.

Nu er jeg sgu kjed af længere at høre paa den Passiar. Disse Værelser har jeg leiet — og med Hr. Glaubersalz har jeg Intet at skaffe.

Knap.

Hm! det er en besynderlig Historie. — Turde jeg maaskee see Deres Leie-Contract?

Olmerdug.

Der er ingen Leie-Contract oprettet, da Gaardens Eier er min specielle Ven. Hans Søn skal endogsaa giftes med min Datter.

Knap.

Har den Ære at gratulere. — Men med alt dette er det for Gud en slem Omstændighed, at De ingen Contract har at fremvise, saa meget mere som Hr. Glaubersalz støtter sig paa en fuldkommen lovformelig Contract oprettet mellem ham og Proprietairen.

Olmerbug.

Det er Galmands Tale. Veed De ikke, at Leie gaaer for Eie til Fardag er ude.

Knap.

Det gjelder ikke her, hvor min Principal kan beraabe sig paa sin lovlige Ret. Behager De at see — her er en Copie af Contracten. Originalen er som sædvanligt i Udleierens Hænder.

Olmerbug

(efter at have gjennemløbet Contracten).

Aa, Hr. Commissionair! hold paa mig! Jeg troer, jeg daaner! — — (Synker ned paa en Stol.)

Knap.

Ei, Hr. Krigsraad! De maa fatte Dem — vær en Mand! — Vi er' jo Alle Mennesker. Heute mir, Morgen dir — Jeg troer vor Herredød Manden bliver ordentlig daarlig. (Rusker i ham.) Hr. Krigsraad! kom dog til Dem selv!

Olmerbug.

Ak! jeg er mere død end levende. Saaledes at blive bedragen, og det af sine bedste Venner!

Daniel

(kommer ind med et Glas Vand).

Værsgod, Herr Krigsraad!

Olmerbug.

Tak! jeg kan have det nødig. — Fy, hvad er det for Vand?

Daniel.

Det er godt klart Brøndvand. Der er ikke andet i Gaarden.

Olmerdug.

Aa Gud, sikken en Ravnerede! Brøndvand i Gaarden! Men det er saamænd godt nok for den hollandske Køter.

Daniel.

Er Herren ikke vel?

Olmerdug.

Tænk dig, Daniel, vi skal flytte igjen. Den Slyngel af en Proprietair har leiet Værelserne bort til en Anden. Imorgen kan vi Alle komme til at ligge paa Gaden.

Daniel.

Er det muligt? (Afsides.) Det gaaer jo som det var smurt!

Olmerdug.

Nu begriber jeg først, hvorfor det ikke hastede med Contracten, og hvorfor Charles ikke kunde komme til Middag. Det er et aftalt Spil mellem Faderen og hans smukke Søn.

Knap.

Ja, min Tid er temmelig knap. Hvad skal jeg saa svare Herr Glaubersalz?

Olmerbug.

Gaae De til Pokkeren med samt Herr Glauber-salz! De kan hilse ham, at han kan flytte ind imorgen den Dag.

Knap.

Meget vel! Jeg anbefaler mig, og ønsker Herr Krigsraaden en god Bedring. (Gaaer.)

Olmerbug.

Daniel! Jeg gaaer i Jorden over den Tort.

Daniel.

Herren maa ikke være saa modfalden. (Afsides.) Jeg har ordentlig Medlidenhed med ham.

Olmerbug.

Hvergang jeg hører den Køter af en Kobbersmed banke, faaer jeg ligesom en Rystelse over mit hele Legem. Naar bare min gamle Gigt ikke indfinder sig igjen! Kom herhid, Daniel! og gnid mig lidt i Ryggen, deroppe ved Skulderbladet. — Aa hør, hvor den Kjeltring hamrer, som om han kunde være betalt derfor.

Daniel.

Jeg skulde næsten selv troe, at han var betalt derfor.

Olmerbug.

Lad kun være med at gnide; der hjælper mig saa Ingenting. Pas paa, det bliver min Død.

Daniel.

Herren gjør mig rigtig ganske melancholsk.

Olmerdug.

Hvad skal jeg sige til min Kone og til min Datter — ak, min stakkels Familie! Der er ingen Hjelp. Vi komme, Gud hjælpe mig, Alle til at ligge paa Gaden. — Imorgen, Daniel, betænk, imorgen! Ak, ak! ulykkalige Flyttedag!

(Gaaer ind, ledsaget af Daniel, der lader som han græder.)

Sjette Scene.

(Gaden fra første Act.)

Vilhelm. Knap. Mad. Knap (komme ud fra Knaps Huus).

Vilhelm.

Lad Dem nu sige, Herr Commissionair! De har for Gud Intet at risquere.

Mad. Knap.

Charmanteste Herr Brandt! De skal saamænd ikke spilde et Ord paa den Nathue. Han skal give efter, om vi saa skal tvinge ham med Magt.

Knap.

Hør, Kone, vil du, at jeg skal sætte min hele Velfærd paa Spil? Hvor kan jeg forestille Krigsraadens Person? Jeg ligner ham jo ikke mere end

et nyfødt Barn. Og desuden — jeg forstaae ikke, hvad det Hele skal gjøre Godt for.

Mad. Knap.

Kan du ikke forstaae det?

Vilhelm (til Knap).

Jeg kan med to Ord forklare Dem S Det er ikke gjort med, at vi har faaet Charles fra Byen. Skal vor Plan lykkes, saa maae vi hindre, at hans Fader, Proprietairen, støder san med Krigsraaden.

Mad. Knap
(til sin Mand).

Og han ventes just hertil i Eftermiddag.

Knap.

Men saa er der jo Intet at gjøre ved den (

Mad. Knap.

Jovist, hør bare —

Vilhelm.

Tillad mig — (Til Knap.) Seer De, Propri ren og Krigsraad Olmerdug have aldrig seet hi den. Deres hele Mellemværende er hidtil drevet Correspondance og igjennem Charles. Der er a Intet lettere end at lade En udgive sig for Kı raaden, tage mod Proprietairen og holde ham l herfra, indtil hans Nærværelse ikke mere kan skade Jeg veed, han træder af i Knapsteds Gaard,

jeg alt har mine Spioner for at melde os hans Ankomst --

Knap.

Ja, det er Altsammen godt. Men De maa tage en Anden til at udgive sig for Krigsraaden; jeg kan ikke.

Mad. Knap.

Kan du ikke? Hvorfor kan du ikke? Vil man betragte, hvor han staaer og skaber sig!

Knap.

Betænk bare den Risico, jeg løber! Jeg riskverer min hele borgerlige Agtelse.

Mad. Knap.

Sikke Vaas og Vrøvl! Hvad borgerlig Agtelse har du? Bør du ikke gjøre Alt for at tjene Herren her, som allerede har viist sig saa galant mod os!

Knap.

Men naar det nu bliver opdaget? Naar den Satan af en Proprietair mørbanker mig? Hvad saa?

Mad. Knap.

Saa skeer dig ikke Andet end hvad du alt længe har fortjent. — Bryd De Dem om Ingenting, Hr. Brandt. Han skal min Sjæl paatage sig at agere Krigsraad Olmerdug, enten han saa piber eller synger.

Vilhelm (til Knap).

Sagen er heller ikke saa slem som De troer. Deres Ære kan umuligt lide —

Knap.

Pokker bryde sig om Æren! Naar det endda ikke var Andet.

Vilhelm.

Og Prygl har De heller ikke at befrygte. Jeg skal følge med Dem overalt. De kan give mig ud for en Nærbeslægtet, eller for hvad De vil. Skulde saa det Værste hændes, saa skyder De al Skylden paa mig, og trækker Dem selv ud af Legen. Og desuden — jeg har jo lovet Dem 100 Rdlr.; men jeg lægger 100 Rdlr. til, naar Sagen faaer et godt Udfald.

Knap.

Ja, høistærede Velynder! Han, som læser i Hjerterne og dømmer efter Tankerne, han skal bevidne, at jeg inderligt gjerne vil tjene Dem — og hvad gjør man ikke for det kjære Brød? Jeg er gift — kan maaskee vente Børn.

Mad. Knap.

Aa, for den Sags Skyld kan du være ganske rolig. Det har endnu lange Udsigter.

Knap.

Til dig har jeg ikke talt. — Naar De derfor troer, at jeg kan paatage mig det, saa vil jeg probere derpaa. Jeg kan vel ikke mere end faae et Livfuld Prygl.

Vilhelm.

Det kan jeg lide, Herr Commissionair! Lad os nu strax gjøre Anstalter; jeg kan hvert Dieblik vente Bud fra Daniel, der er paa Udkig efter Proprietairen. For det Første maa De omklædes. (Til Mad. Knap.) Har De tænkt paa Klæder til Deres Mand, som jeg bad Dem om?

Mad. Knap.

Jo, og dem har jeg, og de komme Krigsraadens meget nær, baade Kjole og Vest. Det er endnu en Levning fra den Tid, jeg havde en Marchandiser-Boutique.

Vilhelm.

Godt. (Til Knap.) Glem ikke at pudbre Dem, Krigsraaden hører til den gamle franske Skole og gaaer med Pudder.

Knap
(i en ynkelig Tone).

Men hvad Burer skal jeg have paa?

Vilhelm.

Aa, det er det samme med Burerne.

Knap.

Skal jeg gaae uden Burer? Da veed jeg dog, at Krigsraaden, om han ogsaa hører til den gamle franske Skole, ikke er en Sansculotte.

Vilhelm.

Jeg mener, De kan beholde dem, De har paa.

Mad. Knap.

Aa javist, kom kun ind. Du skal snart være omklædt.

Knap.

Saa De mener virkeligt, at jeg tør vove derpaa, Høistærede?

Vilhelm.

At gaae med de Burer? Ja, det kan De uden Betænkning.

Knap.

Nei, jeg mener Høistæredes hele Plan med Proprietairen.

Mad. Knap
(commanderende).

Kommer du snart? Du veed, jeg kan godt lide den lange Vrøvl. (Gaaer ind med Knap.)

Vilhelm (ene).

Arme Tyv! han er et bedrøveligt Exempel paa det ægteskabelige Livs Lyksalighed; det var ikke godt, om han var et Auspicium for mine egne Affairer. Jeg sveder og arbeider idag som en Hest, maaskee ene og alene for at komme under Tøffelen. Pah! det har ingen Nød! Julie er from som en Due, og saa eftergivende som man kan forlange det af et Fruentimmer. (En Dreng kommer ind og giver ham et

Brev.) Ah! fra Daniel! (Læser Brevet.) Naa, der har vi ham! (Raaber ind.) Herr Commissionair! kom ud! det er den høieste Tid.

(Knap kommer ud, omklædt ganske som Krigsraad Olmerbug i Klæder af noget iøinefaldende Farve. Mad. Knap følger efter ham med en Pudderæske og pudrer ham.)

Mad. Knap.

Giv dog Tid, Menneske! Nu er du strax færdig.

Knap.

Puh! Du slaaer mig jo Pudderet i Næse og Mund.

Mad. Knap.

Det døer du ikke af.

Vilhelm.

Fortræffeligt! De seer saa livagtig ud som Krigsraad Olmerbug, at selv En, der kjender ham, ved første Øiekast kunde tage Feil. Giv Dem nu lidt mere Air — ikke for meget — saaledes! De kan gjerne see lidt eenfoldig ud.

Mad. Knap.

Det har De saamænd ikke nødig at bede ham om. Han har gode Anlæg dertil af Naturen.

Vilhelm.

Og nu maa De ind, Madam! Deres Nærværelse kunde vække Mistanke. — Stille, der kommer Nogen nede i Gaden. Det er dem!

Knap
(forskrækket).

Er de der alt? — Naa, Gud see i Naad til mig.

Vilhelm.

Vær nu paa Deres Post; husk paa, jeg er e Nærbeslægtet. Ind, Madam!

(Madam Knap gaaer ind, men lurer i Gadedøren.)

Syvende Scene.

Vilhelm. Knap. Proprietair Tang. Daniel.

Proprietairen.

Saa de har Alle saa travlt idag?

Daniel.

Aa forskrækkeligt! Fruen og Frøkenen kan kn sandse for lutter Travlhed og Anstalter. — Men d staaer min Herre, Krigsraaden. (Til Knap.) Det rigtigt nok ham, Herre, Proprietairen fra Landet.

Proprietairen.

Er De Krigsraad Olmerdug?

Knap.

Ja, jeg er, og De er vist Proprietair Tan Vær mig tusinde Gange velkommen! (Omfavner og kys ham; — afsides.) Uf! hvilket Køter-Ansigt!

Proprietairen.

Naa, det er mig kjært at gjøre Bekjendtskab med nin Søns tilkommende Svigerfa'er. Min Søn har ilskrevet mig meget Godt om Dem og Deres Familie.

Knap.

Aa, Deres Søn er altfor artig!

Proprietairen.

Jeg havde ellers ventet, at han skulde have mod- ıget mig i Gjæstgivergaarden.

Daniel.

Den unge Herr Charles er rigtigt undskyldt. Han : inde hos Fruentimmerne, og er dem behjælpelig; : vil ikke undvære ham for aldrig det.

Proprietairen.

Hahaha! Ja, det er Satan til Dreng — altid han efter Fruentimmerne.

Vilhelm.

Og Fruentimmerne ere snart værre efter ham. :ver Herr Proprietairen, at en Anden turde blive rinde? Jo pyt! Fruen feiede os kjønt afveien. en ham, sa'e hun, vilde hun beholde, for han kunde øre Nytte i Huset.

Proprietairen.

Nu, det fornøier mig, at Drengen teer sig godt. :il Knap.) Men, med Forlov, Herr Svoger! hvem er :n fremmede Herre der?

Knap.

Den Herre der? Det er Fuldmægtig Brandt. (Gjør en Grimace som En, der har fortalt sig.)

Vilhelm (afsides).

Jeg troer, Satan staaer i Commissionairen.

Knap.

Det er at sige, denne Herre er af min Familie — han er min Søstersøn — en meget intim Ven af mit Huus.

Proprietairen.

Saa meget desto bedre! Giv mig Deres Haand, Herr Fuldmægtig! Jeg er en ligefrem Mand, der hader Complimenter.

Vilhelm.

Saa er De af mine Folk. Lad derfor min Titel ude af Spillet. Jeg er ogsaa kun Fuldmægtig ved Krigsraadens Tømmerhandel.

Proprietairen.

Har Svoger en Tømmerhandel? Nu, man maa tilstaae, I Kjøbenhavnere ere om Jer.

Knap.

I vore Tider maa man have flere Jern i Ilden.

Proprietairen.

Det var et sandt Ord. Jeg har det paa samme Fod. Mine Jorder ere jo rigtignok Hovedsagen, da jeg tænker som saa, at Alting kan forgaae, men Guds

grønne Jord forgaaer aldrig. Men aparte har jeg endeel skjønne Eiendomme her i Byen — og skulde Alt gaae skjævt, saa har man jo nogle Skillinger fra gamle Dage.

Knap.

Ja, det sidste er sgu det sikkreste. Hold endelig paa dem.

Proprietairen.

Det Værste er, at Huse og Gaarde skaffe Folk endeel Bryderier, naar man ikke altid kan være selv tilstede. Jeg vilde ønske, jeg havde en solid Commissionair at betroe mig til.

Knap.

Der skal jeg saamænd gjerne være Dem behjælpelig. Jeg har Commissioner for den halve Bye. Fra mit Commissions-Comptoir — (Wilhelm trækker ham i Kjolen.)

Proprietairen.

Hvad? har Svoger ogsaa et Commissions-Comptoir? Ja, saa har De rigtignok mange Jern i Ilden.

Wilhelm.

De misforstaaer Herr Krigsraaden. Han mener sit Comptoir for Tømmerhandelen. (Afsides til Proprietairen.) Krigsraaden er gruelig distrait, og nu tilmed idag, da Flytningen ligger ham i Hovedet. Han er undertiden nærved at snakke over sig.

Proprietairen.

Er det muligt! Hahaha! Ja, min Søn har nok skrevet mig Adskilligt derom, men jeg troede ikke, det var saa slemt. Det er ellers Skade for ham; det er saadan en smuk Mand at tale med. (Høit.) Apropos, Herr Svoger! jeg haaber, De viser mig retskaffens omkring i Huset derovre, hvor De er flyttet ind, og som min Søn har kjøbt til mig i min Fraværelse. Er De fornøiet med Leiligheden?

Knap.

Aa, det er en charmant Leilighed.

Proprietairen.

Ja, efter min Søns Beskrivelse maa den ikke være saa daarlig endda.

Daniel

(der hidtil har staaet paa Udkig, gaaer hurtigt hen til Vilhelm).

Nu troer jeg Pokkeren staaer i det! Den unge Charles er lige paa Veien herhen!

Vilhelm.

Ih, gid han var paa Veien til Siberien! For Fanden! hvad gjør vi nu?

Daniel.

Mathias Knap smører Haser; jeg faaer en Ulykke. Hvad De vil gjøre, det veed jeg ikke.

Vilhelm.

Jeg vil pro primo ikke lade mig forbløffe. Lad ham kun komme, det gaaer nok!

Daniel.

Der er han! Nu kniber det sgu med det ellevte Bud.

Ottende Scene.

De Forrige. Charles.

Vilhelm
(der gaaer Charles imøde).

Ih, mon frére! Er du her endnu?

Charles.

Jeg havde en fordømt malheur. Lige da jeg vilde til at vende med Siggen, knækker den ene Stang. Det er, paa min Ære, Noget, der aldrig er hændt mig før.

Vilhelm.

Hør nu! Din Fa'er er kommen. See bare til at komme strax herfra, ellers slipper du ikke bort i de første to Timer, og saa kan du da sige god Nat til den skjønne Ubekjendte.

Charles.

For Pokkeren! Du har Ret! Hvorledes slipper jeg bort paa en god Maade?

Vilhelm.

Du maa sige, du skal ind og hjælpe Damerne.

Charles.

Men, mon cher! hvorfra kommer dit Bekjendtskab —

Vilhelm.

Derom kunne vi tale en anden Gang. — G nu bare som jeg siger dig, ellers gaaer din k Rendezvous i Lyset.

Proprietairen.

Naa! der har vi jo vor Springfyr!

Knap

(der hidtil har gaaet i Samtale frem og tilbage med Proprietai bliver ved at see Charles høist forskrækket).

Nu er da Alt forlorent!

(Retirerer under det Følgende til Døren af sit eget Huus og ind. Men hans Kone, der hidtil har staaet paa Luur, st ham bort efter comisk Modstand fra hans Side og sma Døren i.)

Charles.

Ah, velkommen til Byen! Hvorledes befinder J pa sig?

Proprietairen.

Jeg takker, min Dreng, ret vel! Naar jeg k har Noget at speculere paa, saa befinder jeg mig al vel. Men naar jeg gaaer ledig, saa falder jeg sa men. — Men hør, Patron! jeg synes, du staaer s paa Naale.

Charles.

Jeg kan ikke nægte, kjære Papa! — jeg Noget at besørge for Damerne —

Vilhelm.

Aa, veed De hvad, Herr Proprietair! Vi

Synd af at opholde ham. De veed nok, naar man staaer under Fruentimmer-Regimente, saa maa man lystre.

Proprietairen.

Hahaha! De har min Tro Ret. Saa gaae da, din Spring-ins-feld, og øv dig i at staae under Tøffelen. Det bliver saa Enden af Legen.

Charles.

Adieu, Papa, til vi sees igjen. (Afsides til Vilhelm.) Jeg er dig uendelig forbunden.

Vilhelm.

Aa, ingen Aarsag!

Charles.

Nu iler jeg sporenstregs ud til min Skjønne.

Vilhelm.

Ja, gjør det, og Lykke paa Reisen!

(Charles skynder sig bort, fulgt af Daniel.)

Proprietairen.

Men hvor blev Krigsraaden af? Ei, hvad gjør De der, Herr Svoger?

Knap.

Ak, Herr Svoger! Jeg vilde blot see lidt ind til min Familie.

Proprietairen.

Men De boer jo ikke paa denne Side af Gaden.

Vilhelm
(afsides til Proprietairen).

Det er lutter Distraction. Han har glemt, a
han er flyttet idag.

Proprietairen.

Hahaha! Det er Pokker til Distraction. Je
lover mig en Hoben Løier af ham.

Vilhelm (afsides).

Faaer jeg ikke snart Proprietairen afveien, sa
forderver Knap mig Alting. (Høit til Knap.) Men
bedste Herr Krigsraad! vi kan umuligt lade Propri
tairen staae længer her paa Gaden.

Knap
(der imidlertid er falden i sine egne Betragtninger, farer op).

Hvad behager?

Vilhelm (afsides).

Naa, nu troer jeg sgu han staaer og sov
(Høit.) Jeg siger, vi maae snart tænke paa at ga
ud til Skydebanen med vor Ven, Proprietairen.

Knap.

Javist maae vi det — det er jo ogsaa sandt.

Proprietairen.

Skal vi ud paa Skydebanen?

Vilhelm.

Ja, veed De ikke det? Krigsraaden har viist
genereux og tracterer os Mandfolk. Underhaand

kan jeg betroe Dem — men for Guds Skyld ikke mine Ord igjen —

Proprietairen.

Ih, hvor kan De troe —

Vilhelm.

Fruentimmerne gjøre Anstalter derovre til en Høitidelighed iaften i Anledning af Forlovelsen, jeg troer et Transparent og nogle Sange med Chor. Deres Søn er nok Mester for det Hele.

Proprietairen.

Ih, det var sgu pænt! — Hahaha! saa skal vi nok overraskes.

Vilhelm.

Javist, De skal see, hvor De vil blive overrasket. Men nu kan De jo nok begribe, hvilken Forstyrrelse der er i hele Huset. Altsaa fandt vi, det var klogest at lade dem skalte og valte som de vil. Imidlertid tage vi ud til Skydebanen og faae os i god Ro og Mag en forloren Skildpadde, en Andesteeg, og et godt Glas Viin. Hvad? har jeg Ret eller ikke?

Proprietairen.

Ja, Gu' min Sjæl har De Ret, Herr Ven! Derom kan der ikke være to Meninger. (Afsides.) Det er en rar, ung Mand, den Fuldmægtig; ham kan jeg godt lide. (Høit.) Naa, Herr Krigsraad! lad os saa

gaae ud til Skydebanen — — Men, hvordan har De det, Herr Svoger? Er De ikke vel?

Knap.

Ak nei! jeg er sandfærdig slet ikke vel. Jeg har saadan en Trykning — her —

Proprietairen.

Ei, bryd Dem aldrig om det. Trykning har vi Alle: trykker det den Ene her, saa trykker det den Anden der.

Vilhelm.

Proprietairen har fuldkommen Ret. (Afsides til Knap.) Fy! De maa jo skamme Dem, saa kjærlingeagtigt som De bærer Dem ad.

Knap

(afsides til Vilhelm).

Ak, Herr Brandt! jeg tilstaaer det; men see bare paa Proprietairen. Han kan jo bøie begge Ender sammen paa mig. Jeg kommer, Gud hjælpe mig, aldrig levende fra den Affaire.

Vilhelm (som før).

Hvad er det for noget Sladder! Har De sagt A, maa De ogsaa sige B. — Gaaer De ikke med nu, saa lader jeg Dem, Fanden tage mig, i Stikken og gaaer min Vei.

Knap.

For Guds Skyld, Høistærede —

Proprietairen.

Nu, hvorledes gaaer det med Krigsraaden?

Vilhelm.

Aa, det er meget bedre. Han siger, at naar
in kommer til at gaae, saa bliver det nok godt.
u tager jeg ham under den ene Arm, og De tager
m under den anden, og saa gaae vi lige ud til
kydebanen.

Knap
(da Proprietairen tager ham under Armen).

Aa, det er rigtigt en Skam. De skal saamænd
e have den Uleilighed. Jeg kan godt gaae alene
d Fuldmægtigen.

Proprietairen.

Gjør nu bare ingen Omstændigheder.

Knap (sagte).

Naa, nu sidder jeg godt i Klemme!

Proprietairen.

Og nu lustig, Herr Bruder! og lad Fiolen sørge.
ı drikke vi et Glas Viin paa vore Børns Sund-
d, og iaften faae vi os en Springom. Hahaha!
g skal føre Svoger artig i Vinden.

Knap
(med et Suk).

Ja, derpaa tvivler jeg ikke. (De gaae.)

Fjerde Act.

(Værelset hos Olmerdug.)

Første Scene.

Vilhelm. Julie. Daniel.

Julie.

Ja, ja, kjære Vilhelm! sig hvad du vil. Jeg bliver ved min Paastand. I have nogle Spilopper for.

Vilhelm.

Du gjør mig Uret, kjære Julie —

Julie.

Jeg skulde ogsaa tage meget feil, om ikke Mester Daniel har en Finger med i Spillet.

Daniel.

Naa, Frøken! skal jeg nu igjen have Skylden! Tilsidst kommer jeg til at spille samme Rolle her som i andre Huse Katten; for, naar Noget er galt, saa har jeg altid gjort det. Forleden havde Rotterne ædt det ene Øre af Herrens udstoppede Dromedar, og saa sa'e Huusholdersken, at det havde jeg gjort. Og

nu gad jeg dog vidst, om noget fornuftigt Menneske kan finde Fornøielse i at spise Ører af Dromedarer.

Julie.

Spar du kun dine sædvanlige, lange Tirader. Dig troer jeg nu slet ikke.

Vilhelm.

Bedste Julie! gaae ikke for strengt irette med os. Sæt ogsaa, at vi have Et og Andet i Gjærde, er det da ikke den simpleste Nødvendighed, der driver os? Eller, du Slemme! vil du heller forloves med Charles iaften, med det Menneske, der er mig meest forhadt af Alle?

Julie.

Hvor kan du hade Charles? Jeg kan ikke engang blive vred paa ham. Jeg synes, han er for ubetydelig og intetsigende dertil.

Vilhelm.

Min Mening er just heller ikke, at Charles er farlig for dig. Men til al Ulykke er du den føieligste Datter af Verden. Du var istand til af lutter Lydighed mod dine Forældre at give Charles din Haand, naar jeg ikke forpurrede det.

Julie.

Nu, gjør hvad du vil, men glem ikke, at du skal staae mig til Ansvar, hvis Noget gaaer galt.

Vilhelm.

Det lover jeg. Siig mig nu blot, har du talt med din Moder? Indvilliger hun i, at du giver Charles et Stævnemøde?

Julie.

Jeg har ikke talt med hende endnu, da jeg ikke har havt Mod dertil. Men jeg tænker nok, hun indvilliger. Naar jeg blot Intet risquerer derved —

Vilhelm.

Derfor kan du være rolig. Sammenkomsten bliver et Par Skridt herfra i Philosophgangen. Madam Knap skal være tilstede derved, og jeg er i Nærheden. Du kaster et tæt Slør over dig, saa kan Ingen kjende dig. Jeg kan ikke nægte, at jeg ønsker, du selv indfinder dig, for at du kan faae Leilighed til at lære at kjende den Mands flygtige Characteer, med hvilken du stod saa nær i Begreb at forenes.

Julie.

At Charles er flygtig, er rimeligt, men vær du dog glad ved, kjære Ven, at Ingen sætter dig paa saa slemme Prøver.

(Der ringes paa Gadedøren.)

Daniel

(seer ud af Vinduet).

Der har vi, min Tro, Herren. Nu kan De da ikke gaae ned uden at møde ham.

Vilhelm.

Men er der ikke en anden Vei, jeg kan gaae?

Julie.

Ak nei! derinde ere alle Folkene, og flere Ud-
inge er her ikke.

Vilhelm.

Ja, saa vil jeg paa Lykke og Fromme gaae ned.

Julie.

Det gaaer ikke an! Jeg hører Fa'er gaae paa
ingen.

Daniel.

Lad Hr. Brandt gaae ind i Cabinettet og tag
glen af, saa vil jeg paatage mig at skaffe Deres
er Fader ud af Huset om en kort Tid.

Julie.

Min Gud! I gaae saa mange Krogveie, at jeg
i blive angst og bange. Hvad har du nu isinde?

Daniel.

Skynd Dem nu, Frøken! her er ingen Tid at
lde.

:andt lukkes ind i Cabinettet; Julie gaaer ind i de andre
Sideværelser.)

Anden Scene.

Olmerdug. Daniel.

Olmerdug.

Det er mig kjært, at jeg træffer dig. Det seer
ırkt ud, Daniel!

Daniel.

Ja, hvor kan Herren vente andet Veir i October?

Olmerdug.

Nei, jeg mener, at mine Udsigter i Fremtiden ere mørke.

Daniel.

Naa! jeg troede Herren talte om Veiret.

Olmerdug.

Jeg var henne hos Nogle af mine Bekjendte og forhørte mig underhaanden om Værelser. Du begriber vel, at jeg ikke talte om, at det var mig, der skulde flytte. Ak, jeg bliver tidsnok til en Fabel over Byen. — Men den Uleilighed kunde jeg saamænd gjerne have sparet.

Daniel.

Herren skulde sætte sig i Aviserne.

Olmerdug.

Men det er der jo ikke engang Tid til. Imorgen tidlig, betænk, lille Daniel, imorgen tidlig flytter den hollandske Maler Glaubersalz herind. Nei, vi komme til at ligge paa Gaden, derom er ingen Tvivl.

Daniel.

Nei, saa slemt har det heller ikke nødig at være. Jeg har et Sødskendebarn i Garde-Casernen. Der kan Herren komme ind imidlertid. Det er dog altid bedre, end at ligge paa Gaden.

Olmerdug.

Aa, hvor vil du hen! Kan jeg flytte min Familie ind i en Caserne?

Daniel.

Nei, det er ogsaa sandt; men jeg stod just og tænkte paa Meublerne og Herrens Naturalier.

Olmerdug.

Ja! min stakkels Samling! den bliver da totaliter spoleret. Er der alt Noget pakket ud?

Daniel.

Jeg begyndte imorges med Bavianen, men den saae rigtig ganske modfalden ud. Det var ligesom den kunde have en Anelse om, at den snart skulde pakkes ind igjen.

Olmerdug.

Hm! Hm! — Hvad jeg vilde sagt — Charles har vel ikke ladet sig see?

Daniel.

Nei, her har han ikke været.

Olmerdug.

Den Galgenfugl! han har altfor gode Grunde til at holde sig borte. — Har du Adresseavisen for idag?

Daniel.

Her er den.

Olmerdug.

See efter, om der ikke skulde være nogle Værelser tilleie. Det er min sidste Trøst. Læs høit.

Daniel (læsende).

„Adskillige smaa Leiligheder i en Baggaard" — nei, det er ikke for os. — „En rolig og stille Logerende" — det ikke heller — „En galant Herre" — (seer paa Olmerdug.) det er ikke heller for os. — „En Enkemand uden Børn — En anstændig" — Nei, det duer altsammen ikke.

Olmerdug.

Lad mig høre hvad der staaer. Læs heelt ud. Hvad var det sidste? „En anstændig ..."

Daniel.

„En anstændig Jomfru, der ernærer sig ved Syening" — er det nu Noget for Herr Krigsraaden?

Olmerdug.

Aa, spring over de anstændige Jomfruer og læs videre.

Daniel.

Her kommer Noget. — „Tretten Værelser en suite, beliggende paa Toldbodveien Nr. 297, ere tilleie af Mangel paa Plads."

Olmerdug.

Hvad er det for noget Snak?

Daniel.

Om Forladelse! jeg læste to Avertissementer i
et. Nu kommer det: „Af Mangel paa Plads ønsker
ı Familie at overlade en lille Leilighed —"

Olmerdug.

Det kan jeg ikke bruge. Jeg maa boe midt i
yen og kan heller ikke nøies med en lille Leilighed.

Daniel.

Her troer jeg er Noget. — „En smuk, stor Lei-
|hed af 8 Værelser, beqvem for en Meelhandler" —
, det er en Kjælder. — Ja, Resten er paa Chri-
anshavn eller i Holmensgade, der vil Herren jo ikke
e, og saa er der en uudsluttelig Mængde Værelser
r logerende Mandfolk og Fruentimmer.

Olmerdug.

Hm! saa var jeg altsaa lige nær. — Du har
l ikke forhørt dig som jeg bad dig om?

Daniel.

Jo, jeg har saavist, det havde jeg nær glemt af
tter Forstyrrelse. Iblandt Andet, har jeg med stor
mag opsnuset en Leilighed her i Nærheden. Om-
ent lige saa mange Værelser som her, paa første
al, meget lidt Sol og med Springvand i Gaar-
n — og kan strax tiltrædes.

Olmerdug.

Det var jo en funden Skat, lille Daniel! Hos
vem ere de Værelser at faae?

Daniel.

Hos hvem? (Affides.) Hvor Fanden faaer jeg et Navn fra? (Høit.) Herren mener Huuseierens Navn?

Olmerdug.

Javist.

Daniel.

Det er — han hedder — for Pokker! har jeg nu glemt Navnet? Det er ellers lige herved i den næste Gade op mod Philosophgangen — i det store Huus paa høire Side.

Olmerdug.

Lad see! Hvem boer der? Først Grosserer Kølle; hos ham kan det ikke være. Saa Obersten; der kan det heller ikke være. Saa Muurmester Brandt, ja, der kunde det vel være. — Er det hos ham?

Daniel.

Muurmester Brandt? Jo, ham er det — jeg troer vist ikke, jeg tager feil. Aa, jovist er det ham. (Affides.) Den Ene er sgu ligesaa god som den Anden.

Olmerdug.

Da vil jeg sandfærdig strax gaae derhen. Hvor let kunde ikke en Anden komme mig i Forkjøbet. — Hos Brandt's? Ja, det er en deilig Gaard, det veed Gud, det er. — Bliv du nu her, mens jeg løber derind. — Springvand i Gaarden, sa'e du? Her er saamænd ingen Tid at spilde. (Gaaer.)

Tredie Scene.

Vilhelm. Daniel.

Daniel
(lukker op for Vilhelm).

Værsgod, nu kan De komme christeligt ned ad Trapperne, naar De vil gaae snart. Tør jeg ellers orge, hvorledes det spændte af med Gildet?

Vilhelm.

Bedre end jeg havde troet. Proprietairen blev svære ikke saa fuld, som jeg havde ønsket, skjøndt n drak som en Svamp.

Daniel.

Men Mathias Knap?

Vilhelm.

Han sa'e naturligviis den ene Dumhed efter den den. — Men hils nu din Frøken, at jeg skal give nde nærmere Underretning angaaende Sammenkomsten.

(Gaaer.)

Fjerde Scene.

Daniel (ene).

Gud veed, det unge Menneske gjør sig Livet suurt k for Frøkenen. Jeg er nu en gammel Karl og r nok havt en halv Snees Kjærester; men jeg har e gjort mig den Umag for dem Alle tilsammen, som n for Frøken Julie alene. (Gaaer.)

Femte Scene.

(Gaden fra første Act.)

Mathias Knap kommer ind under Armen med Proprietair Tang.

Proprietairen
(veraliseret).

Hør, Hjerte Svoger! siden vi nu har drukket Duus med hinanden, saa vil vi ogsaa være ret inderlig gode Venner.

Knap.

Det forstaaer sig. (Afsides.) Her har da vor Herre sendt mig et godt Kors paa Halsen.

Proprietairen.

Vi skal være to Legemer i een Sjæl. Hør, du skal være Jonathan og jeg vil være Kong David. Eller vil du være Kong David, saa vil jeg være Jonathan.

Knap.

Altfor megen Ære! — Skal vi nu ikke gaae, lille Svoger?

Proprietairen.

Hahaha! den Karl var Guld værd!

Knap
(klapper ham paa Kinden).

Skal vi nu ikke snart gaae videre?

Proprietairen.

„Ich bin Holofernes"! sa'e han og saa stræbede han ud med det ene Been. Ich bin Holofernes! Hahaha!

Knap.

Javist! du er Holofernes. Kom bare med.

Proprietairen.

Husker du den tydske Vise han sang? (Synger.) „Als die Jungfer Galathee" — —

Knap (afsides).

Begynder han først at synge, saa Gud hjælpe mig!

Proprietairen.

Det var en kostelig Vise. Og kan du huske de nsigter, han skjar, mens hans sang? Hahaha! Hør, jertens Svoger! Nu vil jeg synge Visen, saa skal ı skjære Ansigter.

Knap.

Er Mennesket forrykt! — Charmante Svoger! i tør saagu ikke synge paa Gaden.

Proprietairen.

Holofernes! — hahaha! Ak, den Karl! den arl! der sad et Hoved paa den Karl! — Vil du art være af den Artighed at skjære Ansigter, Svoger!

Knap.

Vær nu fornuftig —

Proprietairen.

Svoger Krigsraad! Du er mig saa underlig Du har dog vel ikke drukket for meget? Lad mig see dig i Ansigtet?

Knap.

Hvad er nu det igjen?

Proprietairen.

Kom hid med dit Ansigt, siger jeg. — Du har et nederdrægtigt Ansigt!

Knap.

Den Grobrian! — Lad dig nu tale tilrette —

Proprietairen.

Bliv ikke vred, Svoger! Du kan jo ikke for, at du har et nederdrægtigt Ansigt.

Knap.

Hør, Svoger! naar du ikke var min Ven —

Proprietairen.

Jeg blæser ad dit Venskab — du maa tilstaae, at dit Ansigt seer saa affvielt ud som de jydske Heder, og din Næse — hahaha! — din røde Næse, min Broer, seer ud som Skagens Fyrtaarn.

(Holder sig fast ved Knap af Latter.)

Knap

(der søger at ryste ham af sig).

Nei! det gaaer sgu for vidt!

Proprietairen.

Naar det nu bliver mørkt om Aftenen, Svoger

Krigsraad, saa har du blot nødig at staae i Vinduet og stikke Næsen ud, saa troer Folk, at det er en argantisk Lampe. Hahaha!

Knap.

Aa, du kan spare dine Vittigheder!

Proprietairen.

Og saa sige de: Krigsraaden har taget Spendeerburerne paa og lyser for hele Gaden — hahaha!

Knap.

Jeg vil kun sige Dem, Herr Proprietair! Fanden skal længer taale Deres Grovheder. Naar De troer, De kan behandle mig som en Dreng, saa tager De feil.

Proprietairen
(der bestandigt holder ham fast under Armen).

Nu har sgu Krigsraaden faaet Courage. — Men hør, veed du hvad, Svoger — kommst du mir so, so komm' ich dir auch so. Jeg er ikke bange for at tage min Mand i Bringen.

Knap (forskrækket).

Hva — hvad, Hjertens Svoger! Du forstaaer jo Spøg. Du er og bliver jo min eiegode Svoger — min Jonathan!

Proprietairen.

Skal vi da være Venner igjen?

Knap.

Ak ja! i Liv og Død — som Damon og Boreas.

Proprietairen.

Saa kys mig da til Forsoning! — Og h
Svoger! jeg vil spørge dig om Noget, men d
svare mig oprigtig derpaa.

Knap.

Hvor kan du troe Andet?

Proprietairen.

Saa siig mig da, hvad syntes du om det
barn, der vartede op paa Skydebanen? Ak, de
en Carnaille, men deilig som Judith.

Knap.

Naa, kommer han nu i det Capitel! —
hun var en Engel.

Proprietairen.

Men siig mig, troer du, at —

Knap.

Hjerte Svoger! Vi maa see til at komme

Proprietairen.

Siig mig bare om du troer, at hun —

Knap.

Kjærestefolkene vente sgu paa os.

Proprietairen.

Aa, lad dem vente! — Saa du troer, at h

Knap.

Ja saa min Salighed troer jeg. Kom blot
Lad nu Fruentimmerne fare og følg med mig. (

Naar jeg blot kunde narre ham bort fra denne Gade!
(Høit.) Kom, vi skal her nedad.

Proprietairen.

Men jeg tænkte, du boede i denne Gade.

Knap.

Hvor vil du hen? — nei, i den næste Gade, er løber op til Philosophgangen. Naar vi ikke skynde s, saa træffe vi ikke min anden Svoger, han fra ylland, Studeprangeren, vi talte om. Du vil jo mble med ham.

Proprietairen.

Ja Gu' vil jeg handle med ham. Jeg vil snyde m, unter uns, og du, Svoger, du skal hjælpe mig.

Knap.

Det gi'er jeg dig mit Ord paa.

Proprietairen.

Hahaha! Du skal hjælpe mig at snyde din egen ivoger.

Knap.

Ja hvad! Svogerskab er intet Kjøbmandskab.

Proprietairen.

Du taler som en Socrates. Og naar jeg engang al handle med dig, saa snyder jeg dig med, og saa aaer vort Svogerskab i Madskabet. Hahaha!

Knap.

Lad os blot komme herfra.

Proprietairen.

Men gaae vi nu ogsaa den rigtige Vei?

Knap.

Vil du da ikke troe din Ven, din Jonathan?

Proprietairen.

Saa kom da, men du skal gaae foran og stikke Næsen iveiret og lyse for mig.

Knap.

Ak, vær nu rimelig!

Proprietairen.

Du skal gaae foran, og jeg vil gaae efter Næsen, at sige efter din Næse. Hahaha! Min Svogers Næse er en Gaslampe, der brænder uden Væge.

Knap.

Nu skal du min Sjæl gaae med.

(Trækker af med ham.)

Sjette Scene.

Værelse hos Muurmester Brandt.

Brandt og Christian, hans gamle Tjener, komme ind.

Brandt.

Her har slet Ingen været?

Christian.

Ikke en eneste.

Brandt.

Hm! det havde jeg ikke ventet.

Christian.

Sandt at sige, Herre! har jeg aldrig havt synderlig Tro til, at Deres Speculation med den store Kostald vilde lykkes. En Stald for 40 Køer kan sandeligen ikke Enhver leie, og med al Ære og Respect for Deres Mening, troer jeg heller ikke, at det lønner Umagen.

Brandt.

Du taler der om Noget, du ikke forstaaer dig paa. Hvorfor skulde det ikke lønne Umagen? Er det ikke langt fornuftigere, at man om Vinteren her i Byen kan staldfodre det fornødne Antal Køer, end at man skal lade Mælken komme flere Mile ude fra Landet? Jeg bliver ved min Paastand, at, naar man blot lidt kjender til Conjuncturerne, vil man finde, at min Kostald absolut maa svare Regning. Lad kun en dygtig Mand begynde derpaa, og du skal see, Flere ville efterligne hans Exempel. — Der ringes; gaae ud og see, hvem det er.

(Idet Christian gaaer ud, træder Vilhelm ind.)

Syvende Scene.

Brandt. Vilhelm, siden Christian.

Vilhelm.

Jeg hører, du har spurgt efter mig.

Brandt.

Vi har savnet dig ved Bordet til Middag. — Nu, hvad driver du i denne Tid? Jeg synes, *du* seer saa forstyrret ud.

Vilhelm.

Jeg nægter ikke, at der er Noget, der sysselsætter mig meget, og det er ogsaa min Pligt at meddele min Fa'er — —

Brandt.

Ih, behold du dine Hemmeligheder for dig selv. Jeg er ikke nysgjerrig.

Christian
(der kommer ind).

Krigsraad Olmerdug er derude og ønsker at leie efter Aviserne.

Brandt.

Krigsraad Olmerdug? Kommer han for at leie min Stald? Ih nu! det er ikke urimeligt. Han er en fornuftig Mand, der seer dybere i Tingene end Andre. — Lad ham kun komme ind! han er velkommen! (Christian gaaer.)

Vilhelm (afsides).

Hvad Pokkeren gjør jeg nu? Krigsraaden maa paa ingen Maade træffe mig her. (Høit.) Kjære Fa'er! Jeg har adskillige Grunde hvorfor jeg ikke ønsker, at Krigsraaden skal see mig netop nu. Jeg skal siden

forklare dig Alt. Jeg springer saalænge ind i Sideværelset. (Gaaer derind.)

Brandt.

Hm! Gud maa vide hvad der gaaer af min Søn idag.

Ottende Scene.

Brandt. Krigsraad Olmerdug, siden Vilhelm.

Brandt.

Velkommen, Herr Krigsraad! Jeg hører, De vil leie hos mig efter Aviserne.

Olmerdug.

Har Deres Leilighed staaet i Aviserne? Det er Skam mere end jeg har vidst. Ja, jeg er saamænd saa forstyrret i disse Dage, saa jeg knap kan sandse. Men for at komme til Sagen, hvor ligger den bevidste Leilighed?

Brandt.

I en Hjørnegaard, jeg har kjøbt ved Nørrevold.

Olmerdug.

Ved Volden? Hm! hm! det er just ikke ganske efter mit Hoved; der er fatalt koldt om Vinteren. Men jeg maa vel finde mig deri. — Hvad jeg vilde sagt, der er vel en smuk, viid Udsigt?

Brandt.

Aa ja, efter Omstændighederne.

Olmerdug.

Plages man meget af Gjenboer der?

Brandt.

Nei, ikke det jeg veed. Men hvad kunde o Gjenboer genere der?

Olmerdug.

Aa ja! det er som man tager det. Jeg for Part kan ikke lide Gjenboerne for nær paa mig. endeel Eftermiddags-Sol er der sagtens?

Brandt (smilende).

Jeg troer ikke, at den vil uleilige Vedkomm

Olmerdug.

Aa nei! om Vinteren især. — Er der god gang?

Brandt.

Indgang vil De nok sige. Jo, den er og beqvem.

Olmerdug.

Og Tørrelofterne, ere de store og luftige?

Brandt (afsides).

Tørrelofterne! Han mener nok Foderloft (Høit.) Jo, Lofterne ere meget store; der kan Foder i dem for mere end een Vinter.

Olmerdug.

Hvad behager?

Brandt.

Jeg siger, at Lofterne ere saa store som De blot kan forlange.

Olmerdug.

Naa! — Saa De troer altsaa, at Leiligheden er beqvem for en stor Familie?

Brandt (afsides).

Regner han Køerne med til sin Familie? Det er bandsat familiairt. (Høit.) Jeg har beregnet den til omtrent 40 Høveder.

Olmerdug (afsides).

40 Høveder! Det var et underligt Udtryk! (Høit.) Ja, saa mange er vi endeligt ikke. Tør jeg nu blot spørge Dem, om der er et Karle- og et Pigekammer?

Brandt.

Der er et Kammer for en Karl og et større for to Malkepiger.

Olmerdug.

To Malkepiger? Hvad skulde jeg med dem? (Afsides.) Det er en curieux Mand.

Brandt.

Ih nu! dem kan De ikke godt undvære.

Olmerdug.

Forsaavidt var jo Alt i sin Orden. Leiligheden er stor og rummelig; der er ingen Gjenboer — det er godt. — At Gaarden ligger ved Volden, er jo rigtignok slemt, men det faaer jeg at finde mig i. Ja, saa

troer jeg rigtigt jeg vil leie hos Dem. Det er sandt, tør jeg være saa fri, at spørge Dem, om der er Vindovne eller Kaminer?

Brandt.

Vindovne eller Kaminer? Der er min Sjæl ingen af Delene.

Olmerdug.

Ingen af Delene? og Vinteren er forhaanden!

Brandt.

Ja, hvad Pokkeren vil de med Vindovne i en Kostald?

Olmerdug.

En Kostald? Hvem taler om en Kostald?

Brandt.

Det gjør rigtigt jeg, og De med, tænker jeg. Er De ikke kommen herhid for at leie min ny indrettede Stald for 40 Køer?

Olmerdug.

Jeg leie en Stald for 40 Køer! Du Frelsens Gud! Hvad skulde jeg med den uhyre Mængde Køer?

Brandt.

Ei, hvad er det min Sag! Har De ikke i et stivt Qvarteer staaet og talt til mig om Stalden.

Olmerdug.

Nei saa min Sjæl har jeg ikke. Jeg har talt om en Beboelses-Leilighed for mig og min Familie.

Brandt.

Om Værelser? Men er De da reent — — Ih, troer jeg ikke, Mennesket har en Skrue løs: Hvem i al Verden har ymtet et Ord om Værelser?

Olmerbug.

En Kostald? En blot og bar Kostald? Følger der da slet Intet med, som f. Ex. en lille Leilighed til Gaden, 8 à 9 Værelser med Brændeloft, Pigekammer, o. s. v.?

Brandt.

Nei, saa min Sjæl om der gjør. Og nu skal De gaae, ellers kunde jeg let forgribe mig paa Dem.

Olmerbug

(idet han retirerer ud).

En Kostald! Hvor kunde jeg drømme derom!

Brandt (ene).

Har jeg ikke ordentlig ærgret mig over den Abekat. Saaledes at gaae i Taaget! Med alt det, var jeg lidt vel hidsig. Ja, hvem kan — hm! — jeg skulde dog ikke troe, at Nogen, for at holde mig for Nar, har ladet ham løbe med Liimstangen. (Raaber ind i Sideværelset.) Vilhelm! kom kun ind! Krigsraaden er gaaet. Siig mig, kjender du denne Mand? Hvorfor maatte han ikke træffe dig her?

Vilhelm.

Det er en meget vidtløftig Historie, som Fa'er sikkert ikke har Taalmodighed at høre paa. Men jeg

syntes, at din Samtale med ham endtes med Klammeri.

Brandt.

Det var intet Under. Mennesket staaer her og taler syv lange og syv brede, og jeg troer han mener min ny Kostald. Men da jeg skal see rigtigt til, taler han om Værelser. Jeg blev saa opbragt, at jeg ikke var langtfra at kaste ham paa Døren.

Vilhelm (afsides).

Min Gud! hvilken ulykkelig Misforstaaelse! Hvor tør jeg nu tale til min Fa'er om min Kjærlighed til Krigsraadens Datter.

Brandt.

Du er saa tankefuld idag, Vilhelm! Hvad er der paafærde med dig?

Vilhelm.

Kjære Fa'er, der er Noget, der ligger mig stærkt paa Hjertet, og som jeg grumme gjerne vilde meddele dig, naar jeg blot kunde finde et beqvemt Dieblik. Med faa Ord — —

Niende Scene.

Brandt. Vilhelm. Daniel.

Daniel.

Med Forlov! kunde jeg ikke faae den unge Herr Brandt i Tale?

Vilhelm.

Hvad vil du mig, Daniel?

Daniel
(tager ham tilside).

Der er ingen Tid at spilde. I dette Dieblik saae jeg Herr Charles komme farende ind ad Nørreport i Giggen. Hvis De ikke nu gaaer hen og taler med Krigsraaden, saa bliver det for silbigt.

Vilhelm.

Jeg vil strax gaae! — Kjære Fa'er! du maa have mig undskyldt —

Brandt.

Men saa sig mig dog, Vilhelm — du sætter mig rigtigt i Uro.

Vilhelm.

Med faa Ord, kjære Fa'er! jeg er forelsket i Krigsraad Olmerdugs Datter, og Pigen holder igjen af mig. Men uhelbigviis er hun lovet bort til den unge Charles Tang, en Vindbeutel, som jeg knækker Halsen paa, naar jeg faaer fat paa ham. Naar jeg nu ikke skynder mig og sætter en Pind for hans Frieri, saa er Hundrede og Eet ude. — Farvel, kjære Fader!

Brandt
(holder paa ham).

Men hvad har du da isinde?

Vilhelm.

Hav mig blot undskyldt. — Jeg har ikke et Øieblik at spilde — du skal erfare Alt —

(Gaaer, fulgt af Daniel.)

Brandt (ene).

Krigsraadens Datter? — Ja, han er en brav Mand, kun lidt egen, og Pigen kjender jeg fra Agentens heromme. Sandt at sige, har jeg længe ønsket, at min Søn vilde see sig om een eller anden brav Pige; det kunde gjøre ham lidt mere stadig. — Men hvad kan han have fore? Hm! Daniel, min Søns forrige Opvarter, er med i Spillet, saa skal jeg nok faae Sammenhængen at vide.

(Gaaer, men standses af Charles, der løber paa ham.)

Tiende Scene.

Brandt. Charles.

Charles.

Jeg beder om Forladelse!

Brandt (afsides).

Hvad kan det være for en Kaalorm?

Charles.

Er Fuldmægtig Brandt ikke at faae i Tale?

Brandt.

Min Søn, mener De — han gik i dette Øie-

lif ud, og jeg troer næsten ikke, at han kommer saa nart igjen.

Charles (urolig).

Ah, det var fatalt, paa min Ære, høist fatalt!

Brandt.

Fra hvem skal jeg hilse ham?

Charles.

Fra Charles Tang. Han kjender mig godt; vi e sammen oppe i Comptoiret.

Brandt (afsides).

Hvad? det er jo min Søns Medbeiler. Jeg a snakke lidt med ham. (Høit.) Er De kanskee saa Fuldmægtig i Comptoiret?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Afsides.) Den hele Historie mig ubegribelig.

Brandt.

Naa, saa er De vel Copiist?

Charles.

Nei, endnu ikke! (Afsides.) Naar blot ikke den atans Madam Knap har holdt mig for Nar.

Brandt.

Naa, saa er De vel Volontair?

Charles.

Nei, endnu ikke. (Afsides.) Hvad det saa gjælr, jeg maa undersøge denne Sag.

Brandt.

For Pokkeren! hvad er De da i Comptoiret?

Charles.

Oprigtigt talt, jeg staaer som paa Gløder. Er der ingen Mulighed for at træffe den unge Brandt? Han er min eneste Trøst i min høist ubehagelige Forfatning.

Brandt.

De kan ikke betroe mig Deres Ærinde? Jeg kunde da underrette min Søn derom, naar han kommer hjem. Kanskee han kommer snart.

Charles.

Betroe Dem? Ih nu! Sagen er jo rigtignok af delicat Beskaffenhed. Men enfin! Jeg anseer Dem for en Mand af Ære. — Seer De, man er ung, man er ikke ilde skabt, man behager Fruentimmerne — i Korthed, min Herre! jeg har havt den Ulykke, at gjøre en lille Erobring i disse Dage.

Brandt.

Nu, den Ulykke er sgu ikke saa stor.

Charles (med Latter).

De har, paa min Ære, Ret. Men uheldigviis skal jeg iaften indgaae en formelig Forbindelse med en Dame her i Byen —

Brandt.

Ja, jeg synes, jeg har hørt tale derom. Er det ikke med Krigsraad Olmerdugs Datter?

Charles.

Meget rigtigt; — og paa samme Tid skal jeg sørge for min petite Amourette — det er jo næsten umuligt. — Som De seer, er jeg ganske confus.

Brandt (tør).

Ja, det veed Gud, De seer meget confüs ud. Hvormed skulde min Søn nu være Dem behjælpelig?

Charles.

Deres Herr Søn kjender min Fa'er og min Svigerfa'er, og har allerede eengang idag hjulpet mig ud af en stor Forlegenhed. Ifald han nu igjen kunde staae mig bi med en eller anden Udflugt — at jeg blot kunde vinde Tid og orientere mig lidt —

Brandt (afsides).

Naa, han er min Sjæl falden i de rette Hænder. (Høit.) Jeg frygter kun for, at inden min Søn kommer hjem, gaaer den bedste Tid bort for Dem.

Charles.

Ah — De har Ret — Tiden gaaer bort, mens jeg taler med Dem — Farvel, min Herre! (Vil gaae.)

Brandt.

Vent dog et Øieblik! (Afsides.) Det er vel bedst at sætte en Klemme paa den unge Herre. (Høit.) Min Søn er jo rigtignok ikke hjemme. Men jeg kjender ogsaa noget til Olmerdugs Familie.

Charles.

Virkelig? Og De vilde maaskee være mig behjælpelig?

Brandt.

Ih nu! hvorfor ikke —

Charles.

Ah, De beviser mig en væsentlig Tjeneste! — Blot De undskylder mig hos Familien. De kan sige, jeg er stærkt occuperet, med — med — Comptoir-Forretninger. Om en Time eller to skal jeg bestemt indfinde mig.

Brandt.

Vær De kun rolig. De kunde aldrig betroe Dem til Nogen bedre end til mig. (Afsides.) Han skal ikke døe i Synden!

Charles.

Hør, veed De hvad De er en charmant Mand! Kan jeg tjene Dem igjen, saa har De at byde over mig.

Brandt.

Ih, tael aldrig derom.

Charles.

Skulde De ogsaa engang have et lille galant Eventyr — Herregud, man veed jo nok —

Brandt (afsides).

Jeg troer, Mennesket er ikke rigtig klog.

Charles.

Ja, ja, lee De kun! Man seer nok paa Dem, De har været med i Deres Dage. Nu, paa mig kan De stole. — Jeg anbefaler mig, min charmante Herre!

(Gaaer, fulgt af Brandt.)

Femte Act.

Philosophgangen. Aften-Belysning ved Sol-Nedgang. I Baggrunden Udsigt gjennem Træerne til en Plaine med en Mølle. I Forgrunden en Bænk paa hver Side af Theatret.

Første Scene.

Vilhelm. Daniel.

Daniel.

Krigsraaden er siden den sidste Begivenhed med Deres Herr Fader reent fortumlet i Hovedet. Han gaar her op og ned i Philosophgangen og vil ikke gaa hjem til det forhexede Huus. Han maa snart komme herned.

Vilhelm.

Velan, jeg vil vove det afgjørende Skridt, som jeg nu med saa meget Hovedbrud har forberedet.

Daniel.

Der kommer Krigsraaden! Kors, hvor han er forbyhet!

Vilhelm.

Nu maa du gaae. Hils din Frøken fra mig,
t hun maa holde Alt i Beredskab, hvis Madam
nap maaskee skulde afhente hende til Sammenkomsten
ed Charles. Han maa for Alting holdes borte endnu
: Tid.

Daniel.

Godt, nu løber jeg lige hjem. (Gaaer.)

Vilhelm.

Staae mig nu bi, min gode Lykke! Forlader
mig nu, saa maa jeg opgive mit bedste, mit
:reste Haab.

ærmer sig Olmerbug, der kommer langsomt og tankefuld ind.)

Anden Scene.

Vilhelm. Olmerbug.

Vilhelm.

Herr Krigsraaden tilgive min Dristighed —

Olmerbug
(farer sammen).

Hvem er der? Naa, er det Dem, Høistærede!
er tager jeg Feil? — Har jeg ikke alt talt med
:m imorges?

Vilhelm.

Jo, men dengang var jeg saa uheldig at tage
:res Vrede med mig.

Olmerdug.

Dengang gik Alt mig efter Ønske, og derf kom Hovmods-Djævelen over mig. Men nu er j saa ydmyg og spagfærdig som et Lam. — Ja, hva synes De? jeg er bleven kastet ud af de Værelse jeg idag er flyttet ind i.

Vilhelm.

Er De bleven kastet ud af Deres Værelser? De var jo forskrækkeligt! Hvorledes er det gaaet til?

Olmerdug.

Aa, det er en vidtløftig Historie, som jeg kna gider tænkt paa, saa meget har jeg allerede ærgr mig derover. Men vist og sandt er det, at je imorgen den Dag skal flytte.

Vilhelm.

Deres Ulykke gaaer mig virkelig til Hjerte, o hvis jeg kan være Dem behjælpelig i Noget, saa ha De at befale.

Olmerdug.

Ja, hvorledes, Høistærede? Hvem kan i de korte Tid —

Vilhelm.

Hm! hm! — Det er sandt nok. Men — j hør, veed De hvad — vil De overlade Alting t mig, saa skal De snart være hjulpen. Jeg paatage mig endnu iaften at skaffe Dem en Leilighed, der ka

strar tiltrædes og i alle Henseender kan staae ved Siden af den, De nu beboer, uden at have dennes Mangler.

Olmerdug.

Var det muligt? Kan jeg ogsaa troe Dem?

Vilhelm.

Her er ingen Grund til Tvivl. Hvis De imidlertid ønsker det, er jeg villig til at stille en paalidelig Mand, der skal indestaae for Sandheden af mine Ord.

Olmerdug.

Nei, det skal De saamænd ikke. Jeg har Tillid til Dem; De har et ærligt Ansigt, og jeg har aparte hørt tale meget Godt om Dem. Men sig mig, brave unge Mand, hvorledes vil det være Dem muligt i den korte Tid —

Vilhelm.

Jeg haaber, De undskylder, at jeg hverken kan give Dem Oplysning herom eller hvor Leiligheden er beliggende. Endnu iaften skal Alt oplyses, og, som jeg indestaaer Dem for, til Deres fuldkomne Tilfredshed.

Olmerdug.

Nu, jeg vil føie mig efter Dem, naar jeg blot kan stole paa Deres Ord — ja saamænd vil jeg. Staaer Sagen virkeligt i Deres Magt, saa har De lettet en stor Steen fra mit Hjerte. Men tør jeg

spørge Deres Velædelhed — Det er sandt, er De ikke kongelig Fuldmægtig?

Vilhelm.

Jo.

Olmerdug.

Tør jeg da spørge Hr. Fuldmægtigen: hvad har egentlig bevæget Dem til at bevise mig stakkels fortrykte Mand denne Tjeneste?

Vilhelm.

Ene og alene Interesse for Dem og Deres Familie.

Olmerdug.

Interesse for min Familie? — Naa, nu husker jeg — De har jo alt imorges talt til mig om — ja, det forstaaer sig, min Datter hører jo meget rigtigt med til min Familie. Men —

Vilhelm.

Ja, desværre, jeg veed, Deres Datter er alt lovet bort til en Anden.

Olmerdug.

Mener De Charles, den Vindbeutel? Nei, før jeg giver hende til et Menneske, der saa skammeligt har ført mig bag Lyset, før skal hun gaae i Frø som Pebermø. Men — ja, hør, veed De hvad, Hr. Fuldmægtig! derom kan vi jo altid tale. Min Datter løber endeligt ikke bort. Lad os nu først og

fremmerst see til at komme hjem og fortælle min Kone denne glædelige Begivenhed. Jeg er saamænd bleven et ganske andet Menneske, siden jeg har talt med Dem. — Kom nu og lad mig tage Dem under Armen. — Ja, De leer! Men tag Dem iagt! Jeg slipper Dem Skam ikke, Høistærede! før De har opfyldt Deres Løfte. (De gaae ud tilvenstre.)

Tredie Scene.

Charles. Mad. Knap.

Mad. Knap.

Naar De blot vilde høre —

Charles.

Intet vil jeg høre. Jeg er bleven maltracteret af Dem, holdt aabenbar for Nar.

Mad. Knap.

Nei, saa min Sjæl om De er, troe mig nu, jeg svoer derpaa. Tør jeg blot fortælle —

Charles.

Jeg kommer ud til Skovshoved, giver en Mand min Gig at passe, iler hen til det sidste Fiskerhuus, spørger efter en Dame med en italiensk Straahat; man seer paa mig, fniser, endeligt leer et mauvais sujet mig lige op i Øinene og siger mig, at de fleste Skovshovedkoner gik med Straahatte, saa det var ikke

godt at finde den, jeg meente. Kort og godt: a Damen er intet Spor at finde; jeg maa takke Gud at jeg igjen kommer i min Gig og hjem. Og n mener De, at jeg ikke har Grund til . . . Men det vil jeg kun sige Dem, jeg kræver Satisfaction a Dem, den bestemteste Satisfaction.

Mad. Knap.

Allersødeste Herre! De maa tilskrive Dem selv Alt hvad der er hændet Dem. Husk dog paa, at Damen er et anstændigt Fruentimmer, af respectabl Familie. Hvor kunde hun nu troe Andet end at De havde reelle Hensigter?

Charles.

Men hvem siger, at jeg ikke har reelle Hensigter?

Mad. Knap.

Ja, hør nu! For en Times Tid fik jeg et Bre fra Damen, hvori hun skriver, at hun umuligt efte Aftale kunde indfinde sig i Skovshoved, da hun havd erfaret, at De netop stod i Begreb med at forlov Dem med en Anden. Skulde jeg nu række min Haan til, at et ungt, uskyldigt, ærbart Fruentimmer ble forført, nei! saa kjender De ikke Madam Knap o mig ret.

Charles.

Troer De, jeg er kommen her for at høre Dere moralske Prækener?

Mad. Knap.

Du søde Gud! hvor Ungdommen er hastig. Ikke et Ord kan man faae indført. Damen lover Dem jo en ny Sammenkomst.

Charles.

En ny Sammenkomst? naar og hvor?

Mad. Knap.

Her i Philosophgangen og det om ganske lidt. Det velsignede Barn kan slet ikke slaae Dem ud af Tankerne. Hun vil høre hvad De har at sige til Deres Forsvar.

Charles.

Ah, jeg skal forsvare mig som en Demosthenes. — Lad blot Damen komme!

Mad. Knap.

Nu gaaer jeg hjem til Mit, hvor jeg tænker hun alt venter paa mig. Vil De nu opholde Dem her i Nærheden?

Charles.

Jeg skal gaae op og ned bag Træerne derhenne.

Mad. Knap.

Godt; jeg skal ikke lade Dem vente. (Gaaer.)

Charles (ene).

Skulde den ubekjendte Skjønne virkelig være en dydig Susanne, saa var min Stilling jo rigtignok fatal. Og paa den anden Side — Bah! For det

første vil vi tage hende i Øiesyn. Er der Intet ved hende, saa lader man hende løbe. Er hun derimod virkelig vor Opmærksomhed værd, saa — ja, dermed vil jeg paa min Ære ikke bryde mit Hoved. (Gaaer.)

Fjerde Scene.

Julie (indhyllet i et tæt Slør, med italiensk Straahat paa). Madam Knap, siden Charles.

Julie (ængstlig).

Der er dog vel Ingen, der lægger Mærke til os?

Mad. Knap.

Nei, bedste Frøken! vi ere her ganske alene.

Julie.

Af Gud! jeg gjør et voveligt Skridt. Naar jeg dog blot havde talt til min Moder derom!

Mad. Knap.

Her var jo ingen Tid at spilde. Desuden, troer De, at jeg, der saalænge har tjent hos Deres charmante Forældre, vilde raade Dem dertil, naar De ikke kunde være fuldkommen sikker. Jeg bliver jo hos Dem. — Tys! der kommer min Tro Junkeren! Vær Dem nu fornuftigt ad.

Charles.

(nærmer sig lorgnetterende).

Hvis mit Syn ikke skuffer mig, saa seer jeg der

Rodamen med den ubekjendte Skjønne. Ja, paa
in Ære. Pst! pst!

Mad. Knap.

Naa, det var vel, De kom. Nu kan De i god
lo tale saameget De vil med Damen her. (Holder sig
get i Baggrunden.)

Charles (afsides).

Hun seer ud til at være en Dame af Stand.
endes Paaklædning er fiin og valgt med Smag.
un lader til at være godt skabt. Ah, hvad er Ju-
s Vært mod hendes! (Høit.) Skjønne Ubekjendte!
deligt forunder Skjebnen mig det lykkelige Øieblik
tale med Dem. Min Sjæl har smægtet efter dette
oment. Tør jeg nu haabe, at De vil løfte det
lør, der misundeligt skjuler Deres himmelske Træk
r mig? Eller, hvis dette er for meget ønsket, tør
j da haabe, at De vil gjøre mig lykkelig ved et
rd af Deres skjønne Læber? (Afsides.) Hun er
im som en Fisk! (Høit.) Tilbedelsesværdige! hvad
aab tør jeg gjøre mig?

Julie
(med en noget lav Stemme).

Min Herre! De glemmer, at De staaer i Be-
eb med at forbinde Dem med en Anden.

Charles.

Forbinde mig med en Anden? Nu, jeg er en-

deligt ikke bunden endnu. Et Smiil fra Deres Mu kan forandre Meget. Og desuden, elskværdige Ul kjendte! bryder den sande Kjærlighed sig om saadan Formaliteter? Hvorfor skal ikke et fastere Baa omslynge os, end et saadant, der kan løses? L staaer det ikke i min Magt ligefuldt at sikkre De en fri og uafhængig Fremtid? O, skjønne Ubekjendt vær ikke ubøielig! (Vil gribe hendes Haand.)

Julie
(ængstligt undvigende).

Rør mig ikke, min Herre!

Charles (afsides).

For en Ufærd! den Stemme er mig bekjend (Høit.) Vil De da ikke i det mindste forunde mig see Deres himmelske Ansigt?

Julie (afsides).

Min Gud! der komme mine Forældre!

(Trækker sig noget tilbage, efterfulgt af Charles. Ved de ef følgende Personers Ankomst forsvinder Mad. Knap.)

Femte Scene.

De Forrige. Olmerdug. Fru Olmerdug. Vilhelm

Olmerdug.

Veed du ikke bestemt, om vor Datter er ga herhen?

Fruen.

Bestemt veed jeg det ikke, men hun pleier gjerne ved denne Tid at spadsere i Philosophgangen med en af sine Veninder.

Olmerbug.

Den Løben med Veninder paa Volden, paa Østergade og i Boutiquerne har ogsaa Fanden skabt! Nu skal du see, hun igjen løber om med den Rendemaske, her var igaar, og saa kan vi sgu vente længe.

Fruen.

Hør, lille Mand! er det ikke Charles, der staaer derhenne og taler med en Dame?

Vilhelm (afsides).

For Fanden! han taler med Julie! (Gjør Tegn til Fruen.) Det er ikke Charles; denne her er meget høiere.

Olmerbug.

Jovist har min Kone Ret; det er min Sjæl Charles. Gid jeg blot kunde faae Fingre i ham. Pst! pst!

Julie
(til Charles).

Slip mig, min Herre! der kommer Nogen.

Olmerbug.

Pst! Pst! Turde man ikke tale et Ord med Dem?

Charles.

Ak, Herr Krigsraaden! (Afsides.) Gid han sad paa Hekkenfeldt!

Olmerdug.

Hvorfor har man slet ikke havt den Ære at see den unge Herre?

Charles.

Jeg beder Dem excusere mig. Uopsættelige Forretninger —

Olmerdug.

Saa? Jo, De har nok havt smukke Forretninger! At føre honnette Folk bag Lyset, at bedrage mig, min Kone og min Datter, det kalder De uopsættelige Forretninger. Aa fy! De maa sgu skamme Dem ved Deres ublu Opførsel!

Charles (afsides).

For Pokkeren! har den Gamle faaet Nys om mit galante Æventyr? (Høit.) Jeg haaber, De tager ikke et lille Plaisanterie saa nøie.

Olmerdug.

Kalder De det et Plaisanterie? At trænge sig ind i en honnet Familie, logre for Forældrene, gjøre Hanebeen for Datteren og siden beskuppe dem Alle?

Charles.

Deres Grundsætninger ere paa min Ære for strenge. Det Hele er jo ikke værdt at tale om.

Olmerbug.

Men er Mennesket forrykt? Er det ikke værdt at tale om?

Charles.

Lad det nu være godt igjen, Svigerpapa!

Olmerbug.

Fanden være Deres Svigerfa'er og ikke jeg. See, her staaer min tilkommende Svigersøn. Min Datter er for god til et Menneske af Deres Characteer.

Charles.

Hvad hører jeg? Er det muligt? Fru Olmerbug! kan jeg troe mine egne Øren?

Fruen.

Min Mand skjæmter ikke og mindst med Dem.

Charles.

Jeg mærker, jeg bliver behandlet her med Haan.

Olmerbug.

Ja, det er sgu godt at mærke, og De er heller ikke Andet værdt.

Charles.

Ah, jeg føler mig hævet over Deres Insolencer. Men De maa ikke troe, at jeg er forlegen for Deres Datter. Jeg har allerede halvveis selv hævet denne Forbindelse. Denne Dame her, et Fruentimmer af sjelden Skjønhed og høi Stand, skal erstatte mig Tabet af Deres Datter. (Vil føre Julie frem.)

Vilhelm
(der hidtil har staaet i hemmelig Rapport til Julie).

Saa sagte! saa sagte! Med denne Dame af sjelden Skjønhed og høi Stand er jeg saavist allerede forlovet.

Charles.

For Fanden, Menneske! vil du da forlove dig med To paa eengang?

Vilhelm.

Nei saamænd om jeg vil. (Tager Sløret af Julie.) Her har jeg den Ære at forestille dig min Kjæreste.

Charles.

Min Gud! Frøken Julie!

Olmerdug. Fruen.

Julie her!

Charles.

Altsaa De var den ubekjendte Skjønne? — saa er jeg jo det lykkeligste Menneske under Solen!

Olmerdug.

Det var som Pokkeren!

Charles.

Deres Datter har givet mig de utvetydigste Prøver paa sin Kjærlighed. Hun har udført en romantisk, henrykkende Idee for at sætte min Kjærlighed paa Prøve.

Olmerdug.

Men er De da gal? Om jeg ogsaa vilde glemme

)eres andre Affairer, troer De da, jeg vilde give
iin Datter til et Menneske, der paa samme Tid han
al forloves med En, gaaer paa Dumpejagt efter en
nden?

Charles.

Men, min Gud! denne Anden er jo netop Deres
atter!

Olmerdug.

Aa Sladder! Saavidt jeg kan forstaae, har De
ikke vidst det før nu. — Og see nu til at komme
rfra. Vi tales nok ved en anden Gang om ganske
:dre Ting, som jeg nu ikke vil nævne.

Charles.

Fru Olmerdug! Elskværdige Frøken! — Er der
Ingen, der vil tale min Sag?

Vilhelm.

Det gjør mig hjertelig ondt, min Bro'er, at du
e kan indsee, at saavel min Kjæreste som jeg have
vt dig tilbedste.

Charles.

Havt mig tilbedste! Nei, Frøkenen har paa min
kre ikke havt mig tilbedste. Jeg skal bevise med
orkastelige Vidner, at hun er forelsket i mig, at hun
sten tilbeder mig, at hun to Gange har sat mig
:ævne. — Om fem Minutter er jeg her igjen, og
haaber jeg, skjønne Frøken, at kunne bevæge Dem
at tilstaae Deres elskværdige Svaghed. (Iler ud.)

Olmerbug.

Jeg troer næsten, Mennesket har en Raptus. — Men hvor kommer du egentligt her, Julie?

Julie.

Ak, bedste Fa'er! Tilgivelse! Jeg skal fortælle dig Alt —

Olmerbug.

Ja gjør det. — Men hør, Børn! det vækker for megen Opmærksomhed, at vi bestandigt staae her paa een Plet. Der kommer Folk derhenne. Lad os gaae lidt hen under Træerne og høre Sammenhængen. Aparte kan jeg ikke nægte, at jeg er nysgjerrig efter at vide hvad Charles har isinde.

(De forblive i Baggrunden.)

Sjette Scene.

(Det begynder at mørknes.)

De Forrige. Proprietair Lang kommer trækkende ind med Mathias Knap.

Knap.

Jeg troer Fanden staaer i den Gade, at vi aldrig kan hitte den.

Proprietairen.

Hør Svoger, see til, du kan faae en Veiviser —

Knap.

Aa, det hjælper Altsammen ikke. Kom og lad

s sætte os paa denne Bænk. (De sætte sig paa Bænken tilsire, saaledes, at Proprietairen ikke slipper Knaps Arm.)

Proprietairen.

Her er saa deiligt friskt og grønt, som om det unde være midt om Sommeren.

Knap (afsides).

Den Slubbert holder mig saa fast som jeg kunde re en Panteobligation.

Proprietairen.

Holder du ikke ogsaa meget af det Grønne, deste Ven?

Knap (distrait).

Hvad sa'e min sødeste Ven?

Proprietairen.

Jeg spurgte, om du ikke holdt meget af det rønne om Sommeren.

Knap.

Grønt? Aa forskrækkeligt! Ung Spinat og Kjørsuppe er min største Delicatesse om Foraaret.

Proprietairen.

Ei hvad! jeg mener ikke Spinat og Kjørvel; mener, om du holder af den grønne Natur, Mar— Skoven . . .

Knap.

Naa! — Jovist! det er jo ret behageligt, især Dyrehavstiden. Jo, min Kone og jeg tager gjerne Gang om Aaret ud i Skoven.

Proprietairen.

Er der da ikke deiligt her i Philosophgangen?

Knap.

Aa jo! det Værste er kun, at man ikke kan spytte her uden at træffe paa en Bartouskjærling.

Julie

(der er kommen frem med sine Forældre).

Vil du tilgive mig min Ubesindighed, kjære Moder?

Fruen.

Det kan vel ikke hjælpe, at jeg vil dadle dig for det, der engang er skeet. Jeg vil haabe, det ingen videre Følger medfører.

Proprietairen.

Hør, Svoger, hvad er det for Folk derhenne?

Knap.

Hvor? (Afsides.) Naa, nu er da Fanden løs! Der er Krigsraaden med sin hele Familie! (Høit.) Hør, veed du hvad, Svoger! da hverken du eller jeg kan finde ud hvor jeg boer, saa vil jeg spørge mig for hos disse Folk derhenne. Jeg kjender noget til Dem. Vent saalænge her og pas paa min Plads.

Proprietairen.

Men du maa strax komme igjen.

Knap.

Jeg er her strax igjen. (Gaaer hen med Wilhelm og tager ham afsides.) Proprietairen sidder derhenne paa

3ænken. Jeg kan ikke længer indestaae for Noget.)e seer selv, jeg har kun Valg mellem en hæderlig lugt eller Prygl.

Vilhelm.

Skynd Dem kun bort herfra; jeg indestaaer for esten.

Knap.

Det lader jeg mig ikke sige to Gange.

(Skynder sig bort.)

Olmerbug

(til Vilhelm).

Kjender De den Mand, der sidder derhenne paa ænken?

Vilhelm.

Ham der? Nei!

Proprietairen.

Hvor bliver nu Svoger Krigsraaden af? — Ja)fferen skulde sidde her og vente! Jeg vil see til, kan faae fat paa Mennesket. (Gaaer hen mod de Andre, tiltaler, bedragen af Klædebragten og Skumringen, Olmerbug, :n Tanke, at det er Knap.) Naa, er du der, Svoger! r du faaet at vide, i hvilken Gade du er flyttet ı?

Olmerbug.

I hvilken Gade jeg er flyttet hen? Vil De for- :me mig? Hvad mener De, min Herre?

Proprietairen.

Hvad jeg mener? Staaer du nu og falder i Staver igjen? — Jeg mener — ei, hvad vedkommer det dig hvad jeg mener. Tag mig nu under Armen og lad os gaae. Og nu vil jeg vise dig Veien. Vi vil gaae ned ad Gaden tilhøire. (Tager ham under Armen.)

Olmerdug.

Ei, min gode Ven! De tager feil —

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl om jeg tager feil. Vi kan ikke gaae nogen anden Vei. Kom nu!

Olmerdug.

Men saa slip mig dog!

Proprietairen.

Vist ikke. Du kan have godt af at holde dig ved mig. Eller har du glemt, at du har en lille Gier?

Olmerdug.

Jeg en lille Gier? — Nu skal De min Sjæl lade mig i Fred eller jeg kalder Folk til Hjælp.

(River sig løs.)

Proprietairen.

Men hvad gaaer der af dig, Svoger?

Olmerdug.

Fanden være Deres Svoger, og ikke jeg. (Til Vilhelm, afsides.) Hvad kan det være for et Menneske!

Vilhelm.

Gud kjende ham; men De seer jo nok, han har
loget i Hovedet.

Olmerbug.

Ja det er godt at mærke.

Proprietairen.

Naa, Svoger! vær nu rimelig og følg med.

Fruen (til Vilhelm).

Tael De med det fulde Menneske, og see til at
ıe ham bort.

Vilhelm
(til Proprietairen).

Min gode Ven! det er nok bedst, at De —

Proprietairen.

Ei, der har vi jo Fuldmægtigen! — Hjælp nu
: mig med at bringe Manden til Fornuft.

Vilhelm.

Men De hører jo, at Krigsraaden slet ikke kjen-
: Dem.

Proprietairen.

Jo, min Salighed kjender han mig, det veed
: jo ligesaa godt som jeg. See rigtigt paa mig,
›oger! det er mig, din Ven, din Jonathan, der
aer for dig.

Olmerbug.

Jeg kjender ikke Een her i Byen, der hedder
nathan.

Proprietairen (afsides).

Nei, nu troer jeg, Krigsraaden har tabt den Smule Forstand, han har havt. (Høit.) Lad dig dog ikke forknytte af et Par Glas Viin. Kjender du mig ikke? Husk dig om! Har du ikke for et Par Timer siden spiist til Middag med mig paa Skydebanen?

Olmerdug.

Har jeg spiist til Middag paa Skydebanen? Manden er gal.

Fruen, Julie og Vilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, saa min Sjæl om jeg er. Din egen Søstersøn kan bevidne —

Olmerdug.

Har jeg en Søstersøn? Jeg har rigtignok en Søster, der er i Petersens Jomfrukloster, men hun har ingen Børn, det jeg veed.

Proprietairen.

Da har du selv sagt, at han var din Søstersøn og Fuldmægtig ved din Tømmerhandel.

Olmerdug.

Har jeg en Tømmerhandel? Manden er gal!

Fruen, Julie og Vilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

For Satan! der staaer jo din Søstersøn. Spørg ᴴᵃᵐ selv.

Vilhelm.

Jeg? Min gode Mand, De tager feil. Jeg ᵏʲᵉnder Dem slet ikke.

Proprietairen.

Men er jeg da kommen midt ind i en Daarekiste? ᴴᵒʳ, Svoger, tænk dig bare rigtigt om! Har du ikke ᵈᵒ i Gaden, hvor du boer, taget imod mig i din ᶠᵘˡdmægtigs og din Tjeners Nærværelse? Kom ikke ᵈⁱⁿ egen Søn til og talte med os, men gik bort for gjøre Anstalter til en Høitidelighed hos dig iaften, Transparent troer jeg?

Olmerdug.

Et Transparent hos mig?

Proprietairen.

Gik du saa ikke med Fuldmægtigen og mig ud Skydebanen, hvor du sagtens har drukket Forstan- ᵈᵉⁿ bort? Husker du ikke den prægtige Karl, der ᵍⁱᵍ de tydske Viser? Sang du ikke selv en svensk ᵈʳⁱkkevise?

Olmerdug.

Jeg synge Drikkeviser? Jeg har ikke en Tone i ᵐⁱⁿ Liv. Nei, den Mand er gal.

Fruen, Julie og Vilhelm.

Hahaha! Manden er gal!

Proprietairen.

Nei, jeg er ikke gal, men jeg kan blive det, naar jeg længer skal holdes for Nar her. Siig mig bare, Menneske! naar du ikke vil være Krigsraad Olmerdug, hvem Pokkeren vil du da være?

Olmerdug.

Jo, Krigsraad Olmerdug er jeg sgu; hvem har nægtet det?

Proprietairen.

Men Guds Død og Pine, saa har jeg jo Ret, saa er du jo min Svoger.

Olmerdug.

Hør, min Fa'er! det Svogerskab vil jeg have mig frabedet. Jeg er ikke hans Svoger.

Proprietairen.

Man kan blive desperat over det Menneske! — Men kan da dit fordrukne Hoved ikke begribe — — naa, Gud skee Lov, der er Charles. Nu skal han være mig behjælpelig —

Syvende Scene.

De Forrige. Charles trækker Knap ind med sig. Tilsidst Muurmester Brandt.

Charles.

De skal paa min Ære følge med, enten De vil eller ikke.

Knap.

Men jeg har Gud hjælpe mig ingen Tid.

Charles.

Ei hvad, det er ikke min Sag. — See, Herr
:rigsraad! denne Mand skal bevidne, at Deres Datter
: dødelig forelsket i mig.

Knap.

Jeg protesterer, jeg excíperer — jeg vil Fanden
:e vidne.

Proprietairen
:r er kommen til at staae imellem Olmerbug og Knap; høist
forbauset).

Hvad? drømmer jeg, eller er jeg vaagen? Er
en Dobbeltgjænger, Svoger Krigsraad? Her har
to Exemplarer af den samme Person; hvem Pok-
en er nu den rette? — Charles, min Dreng, kom
:hid og sig mig, hvem af disse to er den virkelige,
)rfalskede Krigsraad Olmerbug?

Charles.

Der staaer Krigsraaden. Hvem skulde han ellers
re?

Proprietairen (til Knap).

Men hvem er De da?

Knap
(vil smutte bort.)

Jeg er Deres ærbødige Tjener.

Charles
(holder paa Knap).

Jeg lader Dem paa min Ære ikke slippe. — Kjære Fa'er! Du maa understøtte —

Olmerbug, Fruen og Julie.

Hans Fa'er!

Fruen.

Er De dette unge Menneskes Fa'er?

Proprietairen.

Ja, det skulde jeg troe!

Olmerbug.

Altsaa De er Proprietair Tang?

Proprietairen.

Ih javist! hvad skal de mange Spørgsmaal til?

Olmerbug.

Nei, nu løber min Sjæl Galden over paa mig. Først kommer Sønnen og overfuser mig, og nu Faderen. Og De vover at komme for mine Øine! De, som med samt Deres smukke Søn har behandlet mig saa kjeltringagtigt.

Proprietairen.

Hvad? Tand for Tunge, Svoger, eller jeg tager Vidner paa din Mund.

Olmerbug.

Jo, rigtigt kjeltringagtigt. Troer De ikke, jeg kjender Deres lumpne Streger? Jeg vil slet ikke tale om, at De har snydt mig med Værelserne; men da

g vel er kommen ind, jages jeg ud igjen — til en nden leier De Værelserne paa samme Tid, De staaer Accord med mig. Og det kalder De ikke skjeltringtigt?

Proprietairen.

Jeg vil aldrig være ærlig, om jeg har forstaaet Ord af Alt hvad han har sagt. Charles! har du et Værelserne bort til en Anden?

Charles.

Jeg? hvor skulde det falde mig ind?

Olmerbug.

Jo, saa min Sjæl har De leiet dem til en Ani. Den hollandske Maler Glaubersalz har alt idag ot Bud hos mig. Jeg kan tænke, det kom Dem : tidligt. Charles skulde forloves med min Datter, saa meente De, at Sagerne nok vilde jevne sig af selv. Men saa kjender De mig ikke ret. Har De Egennytte eller Gud veed af hvad Grunde handlet dragerisk imod mig, saa veed jeg ogsaa hvad jeg r at gjøre. Forbindelsen mellem Deres Søn og n Datter er hævet. Hun er bleven forlovet med ıne unge Mand, som jeg ærer og agter, og som ıg har viist mig adskillige væsentlige Tjenester.

Vilhelm.

Ei, Herr Krigsraad! det er aldrig værdt at tale om.

Fruen (afsides).

Der begynder et Lys at gaae op for mig.

Proprietairen.

Med Deres Datter kan De gjøre hvad De vil. Min Søn kan sagtens faae sig en anden Kjæreste.

Charles.

Jeg beder om Forladelse, kjære Papa! Krigsraaden er i ligesaa stor Vildfarelse angaaende sin Datter som med alt det Andet. Jeg veed af aldeles tilforladelige Grunde, at hun er forelsket i mig.

Julie (afsides).

Min Gud, Vilhelm! gjør dog Ende paa dette Virvar!

Vilhelm (afsides).

Tro mig, du Søde! Enden kommer tidsnok.

Charles.

Denne Mand her, Commissionair Knap, tilligemed hans Kone skulle bevidne, at Frøken Julie —

Brandt
(der imidlertid er kommen ind).

Har havt Dem tilbedste, unge Herre!

Charles.

Hvad behager?

Brandt.

Som jeg siger, Frøkenen har havt Dem tilbedste. — Det ærede Selskab ville tilgive, at jeg afbryder Deres Conversation. Men, da jeg har Ting at forebringe, der formodentlig ville interessere alle Tilstedeværende, udbeder jeg mig et Øieblik Deres Opmærk-

somhed. — Man har spillet Dem et slemt Puds idag, Herr Krigsraad! efter den Underretning, jeg ved Løfter og Trudsler har erholdt af min Søns forrige Tjener Daniel. Men De kan trøste Dem med, at De endda er bleven behandlet honnet mod den Maade, hvorpaa man har affærdiget Proprietairen tilligemed hans Søn.

Proprietairen og Charles.

Hvorledes det?

Brandt.

Commissionair Knap vil herom kunne give Dem den bedste Underretning.

Knap.

Hvem? Jeg? De tager feil, min Herre!

Brandt.

Han har idag, forklædt som Krigsraaden, converseret Proprietairen paa Skydebanen og leget Blindebuk med ham herinde i Byen.

Proprietairen.

Aa, jeg dumme Bæst! Nu begynder jeg at faae Øinene op. Ih, saa gid din tyvebrændte Karl — — (Vil gaae løs paa Knap.)

Brandt.

De maa ikke røre ham; han staaer under min Beskyttelse. — Hans værdige Ægtemage har dreiet Dem en Vornæse, min unge Herre! Ved et opdigtet

Brev og en løgnagtig Fortælling har hun lokket Dem ud til Skovshoved, hvor De formodentligen forgjæves har søgt den skjønne Ubekjendte.

Charles.

Var det muligt! hvilken Hardiesse!

Brandt.

De har ingen Grund til at beklage Dem; De kan takke Deres Characteer for alle de Ubehageligheder, De har havt idag.

Charles.

Meget forbunden! Naar jeg trænger til Deres aandelige Trøst, skal jeg sende Bud efter Dem.

Brandt.

Ophavsmanden til alle disse Optøier er desværre min egen Søn, den arme Synder derhenne.

Olmerdug.

Er det Deres Søn? Det har jeg saamænd ikke vidst. Altsaa han har — lad mig nu see — han har — nei, jeg kan min Sandten ikke blive klog paa Sammenhængen.

Fruen.

Aa Gud, kjære Mand! det er jo let at forstaae. Det unge Menneske her (peger paa Vilhelm.) var forelsket i vor Datter, men fik et bestemt Nei af dig. For nu ligefuldt at opnaae sit Ønske, har han, ved Hjælp af Andre, bundet dig en Hoben Løgne paa Ærmet:

at Værelserne ikke duede, at de vare leiede bort til en Anden, o. s. v., for at du derved skulde opbringes mod Proprietairen og hans Søn og bryde Forbindelsen, som du ogsaa meget rigtigt har gjort.

Olmerdug.

Naa, saaledes! — Hm! hm! — Altsaa den hollandske Maler Glaubersalz har ikke leiet . . .

Fruen (leende).

Naar du blot vilde slaae dig til Ro. Troe mig, det gjør intet Gode at røre for meget op i denne Sag. Vi kunne faae Mere at vide, end vi selv skjøtte om.

Olmerdug.

Jeg troer næsten du har Ret! — Hm! altsaa Kobbersmeden i Kjelderen — Indqvarteringen i Gaarden — Røgen fra Ovnene — Alt var Opdigtelse! — Hør, veed du hvad, Mo'er, jeg synes næsten, det var for grovt.

Vilhelm.

Bedste Herr Krigsraad, jeg vil Intet anføre til min Undskyldning; thi naar ikke min uovervindelige Kjærlighed til Deres Datter taler for mig, da kan Intet forsvare mig. Jeg havde intet Valg: jeg maatte enten overgive min elskede Julie til en Person, hun ikke holdt af, og mig til Fortvivlelse, eller ogsaa maatte jeg vove det Yderste.

Julie.

Ikke sandt, kjære Fa'er! du tilgiver Vilhelm; h
er mig saa tro og hengiven. Du skal see, han bli
en god Svigersøn.

Olmerdug.

Begyndelsen skal just ikke love meget. Men da gj
Gjerning ikke staaer til at ændre, saa tag ham, si
I ere saa forliebte i hinanden. (Forener deres Hænd
Ja, nu begriber jeg, at De kunde love mig Værel
til i Aften. Det var sgu ingen Kunst.

Charles.

Vil Papa staae og høre paa alt dette.

Brandt.

Vil De lyde mit Raad, unge Mand, saa søg
glemme denne Begivenhed. Kjærlighed lader sig i
tiltvinge; den maa vindes, og det ved en udeelt H
ding. Saalænge De vil flagre som en Sommerf
fra En til en Anden, kan ingen brav Pige ra
Dem sin Haand. Vær nu min Gjæst iaften tilli
med Deres Herr Fa'er og det øvrige Selskab. I
vil vi ved et Glas Viin klinke paa en lykkelig
Fremtid. Deres Tid kommer vel ogsaa.

Proprietairen.

Det Tilbud var ikke saa galt. Jeg synes, j
trænger til Noget. Hvad mener du, Charles?

Charles.

Ah, hvor kan Papa troe, at jeg efter denne Prostitution vil omgaaes disse Mennesker.

Proprietairen.

Aa Snak! et godt Aftensmaaltid er ikke at ragte.

Charles.

Nei Papa! jeg vil hævne mig.

Proprietairen.

Nu skal du først spise til Aften, siger jeg. Er j din Fa'er eller ikke, Dreng?

Olmerbug.

Tag De kun med os, lille Charles! og find Dem n en Philosoph i det, der ikke kan være anderledes. g kunde ogsaa have Grunde til at blive vred, naar j vilde; men, troe De mig, baade De og jeg og deel Andre kunne uddrage mangen god Lærdom af nne selsomme Flyttedag.

De Deporterede,

Skuespil i tre Acter.

[illegible]rt første Gang paa det kongelige Theater d. 21de Febr. 1853.

Personerne.

Mr. George Gray, Colonist.
Tobby Wilson, i hans Tjeneste.
Constance Wilson.
Mr. Hodges, Forpagter.
Mr. Ellis, Underlieutenant.
Mary Butterton.
Mistress Hick, Værtshuusholderske.
Godwin, Constabel.
James Robertson.
Daniel Saunders.
Sampson.
Humphry.
Indbyggere i Sidney, Matroser og Deporterede.

Handlingen foregaaer i Sidney, i Forbryder-Colonien Ny-Syd-Wales paa Nyholland, og varer fra om Morgenen til seent ud paa Aftenen. Tiden omtrent 1840.

Første Act.

...ed Sidney, med Landingsbro. Til Siderne bl. A. og Planter, der antyde et fremmed Clima. Tilhøire elt Værtshuus for Søfolk.

Første Scene.

...lson, Daniel Saunders, Robertson og Sampson ...r Værtshuset ved et Bord med Flasker og Glas for sig.

Tobby.

Ingenting mere i Flasken. Er der nu af Jer, der vil tractere. Vil du, Robertson?

Robertson.

Fornøielse — ja, men ikke idag. Det er ganske beqvemt.

Tobby.

du, Daniel?

Daniel.

jeg har Noget at tractere for! Det Tracte- har hos min nuværende Herre, skal rigtignok langt! Fanden skal ta'e mig, om jeg ikke

heller vil arbeide for Gouvernementet i Saugmøllerne eller ved Vei- og Bro-Arbeidet.

Sampson.

Hahaha — det Levebrød kan du nok gjøre dig Haab om!

Daniel.

Hvad har jeg deraf, at jeg har ført mig godt op, som de kalde det? Skjeldsord, Grovheder, smal Kost og saa godt som ingen Klæder paa Kroppen.

Tobby.

Ja, naar du sælger dine Klæder for Rom og Whisky —

Daniel.

Hvormed skal man holde sig sammen, naar Alting gaaer En contrair! Jeg kan ikke undvære Rom.

Robertson.

Det er sandt, Rom og Whisky ere nødvendige i dette Clima. Nerverne slappes, Livsaanderne svinde hen, naar man ikke nu og da sætter Mod i dem paany.

Sampson.

Kun Skade, at Rom og Whisky ikke vore gratis i dette Clima. Man skal nu engang have Penge dertil, og saa er det rigtignok en fordømt Indretning hertillands, at man idelig sees efter i Sømmene og ikke kan gaae ind i et Huus, uden at en Slyngel af Constabel er i Hælene paa En.

Daniel.

Hvordan bærer du dig ad, Tobby? Jeg synes, u er altid ved Mønt i den senere Tid.

Tobby.

Jeg er om mig. Jeg bruger mit Hoved.

Daniel.

Ja, du bruger nok dine Fingre. Du rapser nok s din Herre.

Tobby.

Det rager dig ikke. Om jeg gjorde det, var : velgjort.

Daniel.

Men naar skal der blive Alvor af vor Aftale? t har vi snakket i tre Maaneder derom. I den d kunde man jo ti Gange have plyndret din Patron til Skjorten.

Tobby.

I maa give Tid.

Daniel (heftig).

Men hvorfor skal vi give Tid? Hvorfor ikke esaa godt nu som imorgen eller overmorgen?

Tobby.

Det har nu sine Grunde.

Daniel.

Hm! sine Grunde! — Hør nu, Tobby, jeg har Begyndelsen ikke havt stor Lyst til at gaae ind

paa den Historie; og jeg synes heller ikke, det er ret handlet af dig, at lægge Raab op mod din egen Herre, som du selv siger er god imod dig.

Tobby.

Baas!

Daniel.

Ja, det kan ogsaa være mig det Samme. Du har overtalt mig til at tage Deel i den Sag, og jeg har nu engang lovet det. Man bliver desperat af det Levnet, og Meget at tabe har jeg heller ikke. Jeg vil altsaa hjælpe dig, og min Kammerat, Skotlænderen, vil det Samme. Men saa vil vi have Redelighed paa den Ting. Hverken han eller jeg vil vente længer.

Tobby.

Saa kan I gaae ad Helvede til! Jeg behøver Jer ikke. Jeg kan faae Hjælp nok. Og hold nu din Mund; jeg gider ikke hørt Mere.

Robertson.

Ja, vor Ven Daniel har et stort Talent til at gribe en Sag an fra den urette Side. Men alligevel, for saavidt har han Ret, vi maae kjende noget Bestemtere til dine Planer, Tobby. Tiden gaaer hen, vore Fornødenheder stige Dag for Dag — og en Mand som jeg, der har bevæget sig i de høieste Livsstillinger, har mange Fornødenheder. Jeg trænger

Secours — du har givet os Udsigt dertil — lsaa . . .

Tobby.

Jeg har sagt Jer det ti Gange, jeg maa vente la det Skib, der skal komme fra England.

Daniel.

Men hvad Fanden angaaer det dine Affairer, om ıvfruen er ankommen eller ikke er ankommen?

Tobby.

Ja, det kan dit tykke Hoved ikke begribe, det er e min Skyld. Hvad kan I klage over? Har jeg e mange Gange stukket Penge til Jer, naar jeg selv ıde Noget?

Daniel.

Det er sandt — det har du.

Tobby.

Naa? Hold saa din fordømte Kjæft, og lad mig ıde. Jeg har Hovedet fuldt af store Planer, og ı skal jeg ovenikjøbet trækkes med Jer.

Daniel.

Jaja — man har vel Lov at spørge.

Tobby.

Saalænge Havfruen ikke er ankommen, rører jeg g ikke af Stedet. Derfor skal I ligge paa Udkig strax melde mig, naar den er i Opseiling. Og med Basta. Jeg maa hjem. Der har I Noget

til at stoppe Munden paa Jer. (Kaster nogle Penge hen til dem.) Kom du med, Sampson.

(Han og Sampson gaae.)

Daniel.

Det skal hjælpe stort. (Vil tage Pengene.)

Robertson.

Nei, stop — vi skal dele.

Daniel.

Her er Meget at dele af. Men lad gaae! Den Slubbert er saa hoven, saa man kan ikke staae ham nær. — Hvornaar kommer da det lumpne Skib, at man engang kan faae Ende derpaa?

Robertson.

Naar det kommer! Veed du da ikke, at det allerede er kommet? Man har seet det i Opseiling, og vi kan nok snart vente det i Havnen.

Daniel.

Men for Djævelen, saa kunde du jo sagt det til Tobby.

Robertson.

Hm, ja det kunde jeg jo nok. Men der stikker et lille diplomatisk Kif under. Forstaaer du?

Daniel.

Hm!

Robertson.

Naa, du forstaaer mig ikke. Seer du, naar

saadan et stort kongeligt Skib med en frisk Ladning londonske Stratenrøvere, Lommetyve o. s. v. ankommer hertil, saa er der jo altid Noget at fortjene; og det kan vi ligesaa gjerne være alene om, som dele det med Tobby og Sampson. Men jeg har aparte en anden Grund. Jeg maa vide, hvorfor han er saa graadig paa dette Skibs Ankomst, og det kunde nu nok være, at der var en eller anden gammel Bekjendt blandt de Ankommende, der kunde skaffe os Oplysning. Jeg har ikke stor Tillid til Tobby.

Daniel.

Hm, Tillid! Der er ikke ret Mange jeg har Tillid til. Men griber jeg Tobby i Lurendreierier, saa skal han gjøre Bekjendtskab med min Kniv.

Robertson.

For at Gouverneuren kan lade dig gjøre Bekjendtskab med Galgen. Nei, min Ven Daniel, lad os fare lempelig frem. Man kan blive hængt alligevel. Med Tobby skal man heller ikke forbærve det. Han er sandtnok lidt hoven. Men naar han har Noget, er han generøs. Desuden — men hvad raabe de derhenne? See ad, Daniel; det aner mig, det er Havfruen, der er kommen.

Daniel
(der er gaaet hen til Baggrunden).

Ja vel er det. Det er en Chalup, der lægger bi.

Robertson.

Hvem er det, der stiger ud?

Daniel.

En af Officererne og nogle Passagerer.

Robertson.

Lad os høre ad, naar Resten kommer.

(De nærme sig Baggrunden. En stor Baad er imidlertid landet, af hvilken de efternævnte Personer tilligemed Mary Butterton stige ud. Endeel Folk fra Stedet komme til, men disse og Mary forlade fort efter Scenen og adsprede sig til forskjellige Sider.)

Anden Scene.

Constance Wilson. Mr. Ellis, Underlieutenant. En Matros, der bærer en Kuffert, en Vadsæk og noget andet Reisetøi.

Mr. Ellis
(til Matrosen).

Her kan du lægge fra dig. Tag varligt paa Kufferten, der er Fruentimmersager deri, og dem maa der tages fiint paa. Naa, skrub dig saa.

Constance
(vil give Matrosen Penge).

For Deres Uleilighed —

Mr. Ellis.

Stop — det bruge vi nok ikke. Han har ikke gjort Andet end sin forbandede Skyldighed. (Matrosen

gaar.) Naa, min kjære Miss Wilson, saa langt kom vi da, og jeg kan tænke, det var en drøi Tour for Dem. Hvad har De nu isinde?

Constance.

Jeg vil saa snart som muligt opsøge den Person, hvis Adresse jeg har, og til hvem jeg er foreløbig henviist.

Mr. Ellis.

Deri gjør De Ret. Vi skal nok opstøve en Patron, der kan vise Dem derhen og transportere Deres Gods. Men — ja, jeg har saa tidt villet talt med Dem derom, men paa Skibet, under Overfarten, gad jeg ei, for ikke at sætte Dem i ondt Humeur. Men nu, da vi skilles — ja, seer De, jeg har jo kjendt Dem fra Det, De ikke var saa stor, og veed hvor kjønt og propert De er bleven opdragen; og saa, da jeg kommer ombord paa Briggen, der skal føre Deporterede og endeel anden Uhumskhed over til Botanybay, saa træffer jeg til min store Forundring Dem blandt Passagererne. Jeg veed jo nok, der er meer end eet Fruentimmer mellem Aar og Dag, der tager herover for at gjøre sin Lykke, og vi har jo dennegang et Par Damer til. Men seer De — reent ud sagt, det er Damer derefter, og det har De vel allerede selv lagt Mærke til. Det er gjerne afflorerede Skjønheder, der stole paa, at man i Colo-

nierne ikke er saa nøiesseende. De derimod — hvad Pokker kan have bevæget Dem til at gjøre den lange Søreise og udsætte Dem for at komme i Kast med slet Selskab?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, jeg har gjort hvad jeg ikke kunde undlade, hvad jeg i min Samvittighed følte mig forpligtet til. Dengang De sidst besøgte mine Forældre, levede min Fader endnu, og stod sig godt, eller vi og Andre vare af den Mening. Men han døde for to Aar siden og efterlod Gjæld. Vore Kaar bleve nu knappe og forværredes daglig. Hertil kom, at min Moder, sikkert en Følge af sine mange Bekymringer, blev kastet paa Sygeleiet, og langsomt hentæredes. Vi maatte søge Hjælp overalt — ak, det var en ulykkelig Tid!

Mr. Ellis.

Stakkels Barn! ja, det var haarde Vilkaar! Og jeg veed ogsaa, at Deres gode Moder døde fra Dem, saa De paa den Viis har staaet ene og forladt tilbage i Verden. Men alligevel — det synes mig, at et Pigebarn, der er saa vel lært og saa vel opdragen som De, maatte nok kunne slaae sig med Ære igjennem i Gammel-England. Og dog har De taget herover — jeg forstaaer det ikke.

Constance.

Erindrer De en Slægtning af os, der som Dreng
om meget i mine Forældres Huus og en Tid boede
os os? Hans Navn var Tobby Wilson.

Mr. Ellis.

Tobby? Jo, jeg troer. Det var nok en slem
reng. Feiler jeg ikke, saa har jeg længere hen seet
m drive om paa Londons Værfter, hvor han nok
rde adskillige dumme Streger.

Constance.

Desværre kan man bebreide ham mange ubesin-
e Handlinger. Han kom ganske rigtig til London
senere til Irland. Derfra blev han deporteret, —
a han skrev til os, fordi han havde taget Deel i
røret.

Mr. Ellis.

Hm — ja, det paastaae jo rigtignok Alle, der
porteres fra Irland.

Constance.

Kan være, han har skuffet os. Men der maa
j være foregaaet en stor Forandring med ham, efter
ns to sidste Breve at dømme. Han maa være
nmet mere til Eftertanke. Dette Sted er jo bestemt
at forbedre, og det synes nu virkelig, at han er
ven mere sindig, mere from, endog gudfrygtig end
ı før har været.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, jeg har just ikke stor Tro til Forbedringen herovre. Befolkningen bestaaer for en stor Deel af Forbrydere, der ere dømte hertil, Nogle for svære, Andre for mindre betydelige Forseelser. Hvad Godt skal De her see for sig? Den Ene fordærver den Anden. — Men hvad har nu denne Tobby at bestille med Deres Reise?

Constance.

Under min Moders Sygdom, da Nød og Elendighed fra alle Sider strømmede ind paa os, fik vi efter længere Tids Forløb igjen et Brev fra ham. Han skrev deri, at det gik ham godt herovre, at han ved sin gode Opførsel havde faaet sin Straffetid forkortet, var nu allerede længe fri og ved en brav Colonists Hjælp sat i Besiddelse af en Landeiendom, som han selv ved Flid og Vindskibelighed havde forbedret til dens fiirdobbelte Værdi, saa at han nu blev anseet for en formuende Mand herovre. Det Eneste, han klagede over, var det eensomme Liv paa hans Gaard, og han gjorde nu mig det Forslag at tage over til ham, bestyre hans Huus, og, hvis jeg med Tiden kunde have Lyst dertil, række ham min Haand. Med Brevet fulgte en Anviisning paa en meget betydelig Sum, som jeg ganske kunde raade over til at eqvipere mig til Reisen, hvis jeg bestemte

g dertil. En Plads til mig paa et af de kongelige
ïibe var der ligeledes sørget for.

Mr. Ellis
(ryster paa Hovedet).

Hm — Hm! Og derpaa har De indladt Dem?

Constance.

Kjære Mr. Ellis, dengang denne Pengesum an-
n, var den en sand Guds Hjælp fra Himlen. Der
r Ingen, der kunde eller vilde staae os bi, og min
oder — thi jeg vil ikke tale om mig — leed under
Sygdom Mangel paa de første Fornødenheder.
›or kunde jeg saa tage i Betænkning at tye til denne
entede Hjælp! Herved smeltede allerede en Deel af
ı anviste Pengesum hen; ved min Moders Død
dtog Begravelsen, Betalingen til Lægen og til saa
get Andet endnu Mere, og da jeg omsider fandt
g ene og overladt til mig selv, havde jeg forbrugt
:r Halvdelen af en Sum, der var anviist mig paa
ı udtrykkelige Betingelse, at jeg tog herover. Er-
tte hvad jeg havde brugt, kunde jeg ikke. Jeg
ıatte altsaa reise. Ved at hæve Summen, havde
jo allerede stiltiende givet mit Samtykke dertil.

Mr. Ellis.

Og De vil nu tage i Huset hos denne Fætter,
a De selv siger ikke har duet stort fra Det han var
:eng? og med ham vil De gifte Dem?

Constance.

Jeg vil bestyre hans Huus og gavne ham hvori jeg formaaer. Om jeg med Tiden vil række ham min Haand, maa beroe paa, om det virkelig kan være til hans og til mit Bedste. Men, finder jeg intet Væsentligt at erindre derimod, saa kan De være vis paa, at jeg ogsaa i dette Punct vil søge at svare til den Tillid, han har viist mig.

Mr. Ellis.

Ja, det er bravt handlet af Dem, det tør jeg ikke fragaae. Naar De blot ikke kommer til at angre det.

Constance.

Jeg vil haabe det Bedste. Tobby har paa sin Maade altid havt et Slags Respect for min Moder, og selv mine Ord og Raad har han ikke saa sjelden lyttet til.

Mr. Ellis.

Nu ja, maaskee gaaer det bedre end jeg tænkte mig det. Men vær i alle Tilfælde forsigtig. De er jo en forstandig Pige; hav et Øie paa hver Finger, og mærker De Uraad, saa see til, at De kan hytte Dem itide. Briggen bliver her nok endnu et Par Uger. Trænger De til Hjælp, saa spørg mig op paa Havne-Comptoiret. Capitainen paa vort Skib er en flink Mand, der interesserer sig for Dem. Han kan maaskee være Dem til Nytte.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget for Deres smukke ilbud, Mr. Ellis; men jeg vil haabe, at jeg ikke l komme til at benytte det.

Mr. Ellis.

Naa, saa skal jeg see til at faae fat paa En, r kan ledsage Dem efter Adressen. Men bliv saa age her, og gaae ikke bort fra Deres Tøi. Man ed aldrig, hvad Typepak man her er belemret med.

(Gaaer.)

Tredie Scene.

Constance. Mary Butterton, der kommer fra Havnen.

Mary
(i noget paafaldende Pynt).

Naa, Gud være da lovet, at jeg træffer Dem! g er saa fatigueret, at jeg neppe kan staae paa mine en. Skulde jeg leve een Dag til paa Skibet, saa r jeg bleven forstyrret i Hovedet.

Constance.

De kan troe, jeg er ogsaa glad ved, at denne varlige Søreise er endt.

Mary.

Men De, min Bedste, har dog befundet Dem l. Men jeg, der først leed af Søsyge, og siden fik Anfald af mine Nervetilfælde — Og hvor kunde

naar jeg træffer en Mand, jeg kan harmonere med og som staaer sig godt. Har De ikke ogsaa tænkt paa noget Saadant?

Constance
(forvirret).

Jeg? Hvor falder De paa det?

Mary.

Det kan man snart falde paa. Af den Grund tage de Fleste herover, og i Almindelighed har det svaret Regning. Der var engang et ordentligt Comptoir her i Byen, der forskrev Fruentimmer fra England for at gifte Dem bort til Colonisterne. Det blev drevet som en anden Handel; og den kastede af sig.

Constance.

Det er jo afskyeligt! Har det været agtværdige Fruentimmer?

Mary.

Det vil jeg ikke sige. Men Colonisterne ere heller ikke agtværdige Folk allesammen. Imidlertid, det angaaer ikke os To. Vi vil gaae vor egen Vei, og en moralsk. Men derfor skal man dog vise baade Klogskab og Forsigtighed. Lady Westmoreland yttrede før min Afreise: „Miss Mary, vil jeg vedde, gjør et godt Partie i Ny-Syd-Wales; for hun har en god Forstand og moralske Principer.“ Og det Samme tør jeg ogsaa sige om Dem.

Constance.

Men jeg forsikkrer Dem . . .

Mary.

Det faaer De mig ikke til at troe. Altsaa, tag imod et godt Raad af En, der mener Dem det oprigtigt. De er endnu ung og har et godt Udseende; kast Dem bare ikke bort. Seer De Deres Snit, saa bid Dem fast! Overhovedet . . . naa, der kommer Mr. Ellis; saa vil jeg ikke forstyrre. Jeg har nok mærket, han har et godt Øie til Dem —

Constance.

Aa Gud, hvor kan De troe —

Mary.

Jovist har han — vist har han. Det forstaaer jeg bedre. Jeg veed ikke, om han har Hensigter. Var jeg i Deres Sted, saa lod jeg, som jeg ikke mærkede dem. Nu er De engang kommen hertil, og vil gjøre Deres Carriere her. Nu skal De holde Dem til Landets Børn; det er ikke Andet end billigt. Der er nok en eller anden rig Colonist, De kan gjøre Bekjendtskab med. Bryd Dem kun ikke om, at han har været deporteret. Det er der Ingen, der seer paa her. Men han maa staae sig godt — det skal De see paa. (Gaaer.)

Constance (ene).

Hvor hun talte! Jeg blev ganske angst tilmode.

Hvis man antog mig for at høre til hine stygge Fruentimmer —! Men hvad hjælpe disse Tanker nu! Jeg maa søge at holde Modet sammen.

Fjerde Scene.

Constance. — Mr. Ellis. Sampson. Siden Godwin, Constabel. Tilsidst Robertson.

Sampson.

De vil undskylde mig, Sir. Jeg saae, De stod og talte med den tykke Morries. Jeg vil advare Dem: han duer ikke.

Mr. Ellis.

Ja, det kan være. Men er hans pecuniaire Forfatning ikke ganske god?

Sampson.

Jeg siger Dem jo, han duer ikke. Han er grundfordærvet, indvendig raadden, med andre Ord, han er fattig som en Kirkerotte; han maa hjælpe sig frem som Svindelmager. Tag Dem iagt for ham. De Fleste her ere Kjæltringer. Jeg er en Undtagelse. Jeg er et Offer for, ja reent ud sagt, jeg er et Offer for min Ædelmodighed. Jeg caverede for en Ven; han lod mig i Stikken, og saa maatte jeg herover. Det er kun min mønsterværdige Opførsel jeg skylder, at jeg har min Frihed.

Mr. Ellis.

Saa? Ja, den lille Forretning jeg vilde havt gjort, haster det ikke saa meget med. Men kan De ke skaffe mig en paalidelig Mand, der kan ledsage tte unge Fruentimmer efter Adressen og besørge ndes Tøi bragt bort?

Sampson.

Hvorhen skulde hun?

Constance.

Jeg er adresseret til en Mand ved Navn Mr. eorge Gray, der boer tæt udenfor Byen paa Veien Richmond.

Sampson (afsides).

Jo, det er rigtignok det Pigebarn, Tobby talte t. (Høit.) Det er der Intet tvein for. Naar De ver et Par Dollars, skal jeg selv ledsage Dem.

Mr. Ellis.

Et Par Dollars! En halv Dollar kan vel saa gjøre det.

Sampson.

Alting er dyrt her. Men ligemeget, det skal ikke mme an derpaa.

Mr. Ellis
(afsides til Constance).

Hans Ansigt er forbandet slyngelagtigt. Jeg har ke stor Lyst til at tage ham.

Sampson.

Ja, De har ikke Tillid til mig. Men mit Renommée er bekjendt her. Og desuden, til hvem vil De ellers henvende Dem? Her er ikke Mange, man kan stole paa.

Mr. Ellis.

Aa, min Fa'er, det kommer vi nok ud af. I Nødsfald kan man faae en Mand anviist hos en af Øvrigheds-Betjenterne.

Sampson.

Øvrigheds-Betjenterne? Hahaha! Det er jo paa Stedet de største Kjæltringer af Verden, og som Ingen æstimerer. Jeg vil ikke reise mig for en Øvrigheds-Betjent.

(Constablen Godwin, der imidlertid er kommet ind og har hørt den sidste Replik, nærmer sig.)

Godwin
(til Sampson).

I slette Menneske! Vil I da aldrig lære at styre Jeres Mund? Vogt Jer! Vi har længe havt Øie med Jer; I kan komme til at sidde fast før I tænker det.

Sampson.

Et godt Ord igjen, Mr. Godwin. Munden løber let over paa paa en Mand af mit Humeur.

Godwin.

Pak Jer herfra, og hold Jer borte, naar brave og værdige Mænd komme sammen.

Sampson.

Men denne brave og værdige Mand vil betjene sig af mig til en Forretning . . .

Godwin
(til Mr. Ellis).

Tag en Anden, Hr. Lieutenant! Det er De bedre tjent med.

Mr. Ellis.

Med Fornøielse — især, naar De, Mr. Constabel, vil hjælpe mig til en Anden.

Godwin.

Det tænker jeg nok, jeg kan. (Til Sampson.) I kan gaae Jeres Vei.

Sampson (afsides).

Fordømt, at hun undslap mig. (Gaaer.)

Godwin
(til Mr. Ellis).

Det er en slem Race Mennesker herovre, de, der have udstaaet deres Straffetid og nu drive omkring uden at foretage sig noget Retskaffens. Saa længe de ere ansatte som Arbeidere hos Colonisterne, kunne de holdes under Opsigt og staae til Ansvar. Siden taber man Magten over dem. — Men var det ikke et Bud eller en Commissionair, Hr. Lieutenanten ønskede?

Mr. Ellis.

Ja, hvis De kunde anbefale mig en god og sikker Mand.

Godwin.

Maaskee. Jeg saae nylig — (Vinkende.) Robertson! — Han hører vel til samme Classe som Sampson, og han er igrunden en Vindmager, men man kan dog stole endeel mere paa hans Skikkelighed.

(Robertson træder ind.)

Robertson.

Naar jeg ikke feiler, saa behagede det Mr. Godwin at kalde paa mig?

Godwin.

Ja vel. Seer De, Robertson —

Robertson.

Mr. Robertson, om jeg tør bede —

Godwin.

Nu, naar det ikke er Andet — jeg vil da underrette Mr. Robertson om, at denne Herre nylig vilde betjene sig af Oliver Sampson til at udføre en Commission, men efter min Opfordring jog ham ham, samt at jeg nu har anbefalet ham Mr. Robertson.

Robertson
(til Mr. Ellis).

Sampson? Nei, ham kan man ikke raade en brav Mand til at indlade sig med. Jeg vil ikke sige, han er en complet Snyder; men han er til visse Tider meget udsat for at blive det. Jeg har kjendt ham længe, og daglig havt Omgang med ham. Ja,

lr, De undrer Dem maaskee over, at en Gentleman
n jeg, af den bedste Familie, af udmærket Op-
agelse, og med en lys og hæderlig Fremtid i Per-
ectiv, vil omgaaes eller nedlade sig til at tale med
moralsk fordærvet Person som denne Sampson.
en jeg anseer det for min Pligt. Man skal op-
untre deslige Syndere; man skal søge at give dem
Tid til sig selv. — Som sagt, Ærligheden er hos
ampson periodisk, men Perioderne kunne ikke bereg-
s. Han har sine lykkelige Dieblik, hvori jeg vilde
troe ham min halve Formue; men man kan ogsaa
ræffe det saa uheldigt, at jeg ikke vilde laane ham
e Pence. Ønsker Hr. Capitainen —

Mr. Ellis.

Jeg er ikke Capitain, som De nok kan see.

Robertson.

De har Ret, men jeg lod mig forføre af deres
hysiognomie. Deres Ansigt er født til at comman-
re, og De skal see, inden nogle Aar gaae hen,
rer De selv Deres Skib.

Mr. Ellis.

Derpaa tvivler jeg stærkt. Admiralitetet forhaster
j ikke med at befordre en gammel Underlieutenant
m jeg er. Men til Sagen —

Robertson.

Meget vel. Ønsker De Commissioner udførte

enten her paa Stedet eller i det Indre af Landet, saa kan De ikke henvende Dem til Nogen bedre end til mig. Jeg har havt meget udstrakte Forretninger saavel paa Bathurst som paa Paramatta og andre Steder. Vil De kjøbe Jord, jeg kan anvise Dem en fortræffelig Landstrækning. Vil De forsyne Dem med Merinos-Faar, jeg har her en Opskrift paa forskjellige solide Landmænd . . .

Mr. Ellis.

Aa nei, det er der slet ikke Tale om —

Robertson.

Godt; saa er det formodentlig en Pengeomsætning. Med de Forretninger giver jeg mig netop meget af. Eller har De Anvisninger, som De ønsker hævede, Remisser, som De ønsker . . .

Mr. Ellis.

Vist ikke. Her er kun Spørgsmaal om at besøge en ung Dame efter denne Adresse.

Robertson (læser).

„Mr. George Gray." (Afsides.) Det er jo hos ham Tobby Wilson er i Tjeneste. (Høit.) Det skal jeg paatage mig, og, som jeg haaber, til Deres Tilfredshed.

Mr. Ellis.

Godt. — Saa Farvel, kjære Miss Constance.

'g tænker nok, at jeg kan see ud til Dem, inden vi ge herfra.

Constance.

Det vil jeg være Dem meget forbundet for. ırvel da, Mr. Ellis, og tak for al den Godhed, De r viist mig under Overfarten.

Mr. Ellis
(til Robertson).

Det er sandt, vi ere endnu i en lille Forlegen-d. De maa allerførst tjene os i at skaffe en Mand, r kan bære denne Dames Kuffert og hendes øvrige :isegods. De kan disponere over en halv Dollar rtil, og det Samme faaer De for Deres Uleilighed.

Robertson.

De vil give en halv Dollar for at faae denne ıffert transporteret? Og jeg skulde lade en agtvær- ı Mand i Forlegenhed og ikke staae en fremmed dy bi? Mr. Underlieutenant, jeg skal transportere ıne Kuffert; jeg sætter en Ære i at gjøre det.
Tager Kufferten paa Nakken og de øvrige Sager i Haanden.)

Mr. Ellis (afsides).

Det var som Fanden! Vexeleren og Commis-nairen synker ned til at være Drager.

Robertson.

Min unge, smukke Lady! Vil De nu behage gaae, saa er jeg til Deres Tjeneste. Veien skal

ikke falde Dem lang. Jeg haaber, at en dannet Gentlemans Conversation skal være saa lykkelig at forkorte Dem Deres Vandring.

(Han og Constance gaae.)

Mr. Ellis.

Han er rigtignok forbandet vindig. Kan man stole paa ham?

Godwin.

Aa jo, men for at berolige Dem, skal jeg følge med. Jeg har dog et Ærinde i den Retning, hvor Mr. Gray boer.

Mr. Ellis.

Det skal De ret have Tak for. (Begge gaae.)

Femte Scene.

Værelse hos George Gray. Gjennem Dør og Vinduer i Baggrunden fri Udsigt til en Have og et fjernere Landskab. En Dør tilhøire og to Døre tilvenstre, hvoraf den, der er nærmest Tilskuerne, fører til Grays Værelser, den anden er almindelig Indgang.

Tobby Wilson. Siden George Gray.

Tobby

(kommer fra den almindelige Indgang, bærende paa en Kurv).

Man kan heller ikke gjøre Andet end slæbe og slide. Puh! — Hvad er her da i denne Kurv? (Tager den frem.) Hans Bibel — ja, den slæbes efter

ham, hvor han staaer og gaaer. Og hans Psalmebog, og endnu flere Bøger. Aa, lad det nu staae; jeg gider ikke rørt mig mere. — Mit Søbskendebarn Conny *) maatte igrunden gjerne blive borte endnu en otte Dages Tid; nu kommer hun mig ikke ret bequemt. Men det faaer nu være; ligesaa godt først som sidst! — Jeg gad vide, hvad Ansigt hun vil sætte op, naar hun erfarer Sandheden. Hun vil lamentere — men det skal vi snart vænne hende af med. — (Seer ud.) Der kommer Mr. Gray. Af ham har jeg mine Løier i denne Tid. Igrunden er han svært forhippet paa, at hun skal komme, men han vil ikke lade sig mærke dermed. Han vil gjerne have sig en Kone, den fromme Mand, men jeg er bange for, at der bliver ikke Noget af dennegang. — Ja, nu maa jeg nok lade som jeg studerer.

(Tager en Bog frem og seer i den, idet Gray træder ind fra Haven.)

Gray.

Tobby!

Tobby.

Er det Dem, Mr. Gray! Jeg gik i mine egne Tanker og lærte en Psalme udenad. Jeg er endnu ikke saa vant til den Tour, saa jeg maa see til, lidt efter lidt at blive fast i Sadlen.

---

*) Forkortning af Constance.

Gray.

Hm! — Dine Udtryk ere just ikke meget passende.

Tobby.

Er' de ikke? Ja, jeg har saa lidt Forstand derpaa. — Kommer De nu fra den gamle Robin? Hvordan har han det?

Gray.

Kun daarligt, Tobby. Han gaaer sin Opløsning imøde.

Tobby.

Det tænkte jeg nok. De kan vide, hvad hans Folk fortalte: han var saa slet, at de maatte give ham Suursteg under Fødderne.

Gray
(der ikke har hørt efter, men undersøgt Kurven).

Hans Død vil være et Tab for Colonien. Han var et Exempel paa, at Opholdet her virkelig kan lede til en Forbryders Forbedring. Desværre er dette sjeldent, i det mindste hos Fleertallet af de Deporterede.

Tobby.

Men der er dog Mange iblandt dem, der staae sig mærkelig godt, som nu Mr. Simmons, der boer paa Torvet, og der kom herover for Underslæb ved Toldvæsenet. Veed De, hvad han er bleven saa rig ved? Ved sit Brændeviinsbrænderi. Det er det Allerbedste, man kan falde paa hos os.

Gray.

Det er det Forbærveligste, siger jeg. Det er en Ødelæggelse for Colonien.

Tobby.

Nei, er det virkelig saa slemt? Men jeg kjender g mere end Een, der drikker Brændeviin og befinder vel derved. Ja, man kan faae en lille Ruus gang imellem. Men er den Ulykke saa stor? Folk ve jo lystige deraf.

Gray.

Tobby, dit Sind er verdsligt. Jeg veed ikke , hvorledes jeg skal bibringe dig Erkjendelsen af det ande og Gode; mine Ord og Formaninger frugte t ikke meget. See, jeg har her to af de smaa pbyggelses-Skrifter, nogle gudfrygtige Mænd lade e omkring. Læs dem, og med Eftertanke.

Tobby.

Ja, Tak, lad mig faae dem. Jeg skal tage fat a dem endnu idag. Men, det er sandt, Mr. Gray, j var nede i Havnen. Skibet er ikke kommet endnu, e husker, det Skib, mit Søskendebarn Constance ntes med. Men det kommer idag.

Gray
(lidt forvirret).

Naa, kommer det? Men ... ja, der burde dog re Een dernede og tage mod det stakkels Barn.

Tobby.

Skal jeg gaae ned igjen siden?

Gray.

Ja, gjør det. Eller ... burde jeg ikke selv gaae ned og tage mod hende?

Tobby (afsides).

Nei, det skjøtter jeg ikke om. (Høit.) Det synes jeg ikke De skulde, Mr. Gray. Det er dog bedst hun først taler med mig som en gammel Bekjendt, og naar hun saa træffer Dem, bliver det heller ikke saa — saa overraskende for hende.

Gray.

Lad det da blive ved vor første Beslutning.

Tobby.

Vil De strax holde Bryllup, Mr. Gray?

Gray.

Hm — det kommer jo ikke an paa mig alene.

Tobby.

Nei, det er sandt — det er jo ikke saa lige sagt, hun vil. Hun maa først see Dem; og De er nok ikke saa meget ung mere — er De vel, Mr. Gray?

Gray.

Om alt det har jeg nøie underrettet hende. Men forresten — (Geneert.) ja sørg nu bare for, hun bliver godt modtagen. (Undersøger igjen Bøgerne i Kurven.)

Tobby.

Lad mig om det. Det skal nok skee.

Gray.

Hvem er det der kommer?

Sjette Scene.

De Forrige. Forpagter Hodges.

Tobby (til Gray).

Det er Mr. Hodges. — (Gaaer Forpagteren imøde.) ›d Morgen, Mr. Hodges.- Skal jeg sætte en Stol ı til Dem.

Hodges (kort).

Tak, jeg kan nok staae.

Tobby.

Hvordan gaaer det med Deres Søn? Jeg mener m, der er skjæv i Ryggen.

Hodges.

Jo, godt.

Tobby.

Og Deres lille Pige? Er den Stakkel endnu :løiet?

Hodges (ærgerlig).

Na — hvad kommer mine Børn dig ved!

Gray (til Tobby).

Du kan gjerne gaae.

Kanter støder ham fra sig? Mens han udstaaer sin Straf, behandle vi ham haardt. Naar hans Tid er omme, og Regjeringen giver ham Jord og søger at opmuntre ham, møde vi ham med Mistro og Kulde. Er den ikke irriterende, den fornemme Ringeagt, hvormed de frie Indvaanere behandle hine Ulykkelige og udelukke dem fra Selskabet? Kan man af alt dette vente Andet end Forhærdelse og nye Forbrydelser?

Hodges.

De har maaskee Ret. Jeg kan ikke nægte, at jeg selv har ondt ved at overvinde en ubehagelig Følelse, naar jeg kommer i Berøring med en Deporteret, selv naar hans Straffetid er omme, og han opfører sig ulasteligt.

Gray (bitter).

Saa? Ja, jeg tvivler ikke derpaa.

Hodges.

Men at jeg ikke er ubillig, kan De bedst see af mit fleeraarige Venskab for den gamle Robin. Men hvor Mange ere som han?

Gray.

Nei, det er sandt, og hans Død vil gaae mig meget nær.

Hodges.

Stakkels Mand! Og hvad skal der nu blive af de herlige Jorder, han efterlader? Har De betænkt at kjøbe dem?

Gray.

Jeg veed det endnu ikke bestemt. Igrunden har jeg allerede nok at bestride.

Hodges.

Det skulde gjøre mig ondt, om de kom i fremmede Hænder. De skal kjøbe dem. De har jo altid taget Dem saa meget af Robin.

Gray.

Saa længe jeg lever eensom, uden Familie, uden Kone og Børn, veed jeg ikke hvad jeg skal med saa store Eiendomme.

Hodges.

Men hvorfor lever De saa eensom? Hvorfor gifter De Dem ikke? De er jo i Deres bedste Aar.

Gray (smilende).

Ja, hvem siger, at jeg ikke har tænkt derpaa?

Hodges.

Nu da? Skulde det da falde en Mand som Dem vanskeligt?

Gray.

Det er ikke let for Nogen, især naar man ikke er ung længer. Tænkt derpaa har jeg virkeligt, og de første Skridt ere ogsaa gjorte.

Hodges.

Nei, virkelig, kjære Ven? Det er jo en charmant Nyhed! Fortæl dog —

Gray.

Jeg har længe villet betroe Dem denne Sag, men, da det er en delicat Materie, bestandig opsat det. De spurgte mig før, hvorledes jeg kunde finde mig i, at have Tobby om mig. Foruden de Grunde, jeg anførte, har jeg maaskee endnu faaet en anden. Det kan være, at jeg kommer til at skylde ham Valget af en Kone.

Hodges.

Nei, nu gaaer det for vidt! Skal den Laban vælge en Kone for Dem?

Gray.

Vist ikke. Her er ikke engang Tale om, at jeg gaaer efter hans Anbefaling. Som De veed, har han god Familie i England, deriblandt en Tante og hendes Datter. Denne Sidste har i sin Moders Navn et Par Gange skrevet ham til, og disse Breve har jeg læst. Jeg kan ikke sige Dem, hvilken from og god Aand der lyste ud af hver Linie, med hvilken Forstand og Skaansomhed hun gav Tobby Advarsler og Vink om hans fremtidige Liv, og hvor ømt og kjærligt hun omtalte sin Moder, der paa hiin Tid var svag og sengeliggende. Efter Tobbys Beretning var denne Familie uformuende og Datterens Haand sandsynligviis fri. I et svagt Øieblik besluttede jeg at prøve min Lykke. Jeg skrev et Brev, som jeg lod

obby lægge inden i sit, tilbød hende min Haand, at
je, hvis hun ved nærmere Bekjendtskab fandt mig
ærdig dertil, og lod en Anviisning følge med, for at
in paa en beqvem og behagelig Maade kunde gjøre
eisen herover. Efter al Sandsynlighed kommer hun
ı med Havfruen, der ventes hertil idag.

Hodges.

Nu, hvis Alting gaaer godt, saa er det mig
ndhed en kjær Tidende.

Gray.

Der kommer Tobby. Lad os tale om noget Andet.

(Tobby kommer tilbage.)

Tobby (afsides).

Jeg saae et Glimt af Sampson. Jeg maa have
n herfra. (Høit.) Mr. Hodges, der var et Bud
ude fra Dem. De skulde komme hjem. Der er
t noget Galt med Deres skeeløiede, lille Pige.

Hodges (vred).

Aa, hvad Galt skulde der være? — (Til Gray.)
, naar der har været et Bud fra mig, saa er det
ıst jeg gaaer.

Gray.

Jeg følger Dem et Stykke paa Veien.

(Han og Forpagteren gaae ad den almindelige
Udgang tilvenstre.)

Syvende Scene.

Tobby. Sampson. Siden Robertson.

Sampson
(stikker Hovedet ind ad Havedøren).

Kan jeg komme ind?

Tobby.

Kom kun. Hvad er der paafærde?

Sampson.

Hun er arriveret. Men det var fordømt, jeg fik ikke Lov til at følge hende og bringe hendes Tøi herhid, som vi havde aftalt. Constablen, du veed nok, Godwin, den Slyngel, jog mig bort. Han har selv fulgt hende, og Robertson bærer Tøiet.

Tobby.

Robertson? Det er mig slet ikke med. Han er snu, og han vil have sin Næse overalt.

Sampson.

Ja, det var der nu Intet at gjøre ved. Jeg løb blot forud for at give dig et Vink.

Tobby.

Naa, lad gaae. Jeg skal nok faae ham bort. — Men hør nu, her er et Arbeid idag paa Gaarden, som jeg skal skaffe Folk til. Jeg vil tage dig og en halv Snees af vore Kammerater, men resolute Folk. Jeg vil hverken vide af Robertson eller Daniel;

ȝ har ikke Tro til dem, og mindst til Daniel — n har endnu et godt Øie til mig fra den Tid jeg illede ham et Puds. I maae komme tidlig paa Ef- :middagen. Maaskee vi gjør' Alvor af det en af ȝſe Dage.

Sampson.

Godt, jo før jo heller, naar det endelig skal være. en, Tobby, det er et farligt Foretagende.

Tobby.

Aa, Sladder! Naar I rette Jer efter mine An- sninger, hvad Fare er der saa? Og forresten, det ıa nu engang skee, og I maae hjælpe mig. I har le faaet paa Haanden af mig, og hvorfra jeg selv r faaet de Penge, kan du nok begribe. Længe kan ikke vare, inden Mr. Gray mærker, der er en stærk de i hans Sølv- og Guldmønter. Saa er det nok ost, jeg kommer herfra itide, og Fanden skulde gaae d tomme Lommer.

Sampson.

Ja, paa mig kan du stole. Tys! — jeg hører n komme. Lad mig nu smutte bort.

(Gaaer gjennem Havedøren.)

Tobby

(aabner Indgangen tilvenstre).

Ja, der er' de. Robertson har lagt Tøiet fra Han kommer alene herind — saa meget destobedre.

(Robertson træder ind fra venstre Side.)

Robertson.

Min Ven Tobby, jeg iler med at meddele dig den Efterretning, at jeg har ledsaget en Dame, der er kommet med Havfruen, og er adresseret her til Huset. Jeg har ladet hende blive derude, for at forberede dig paa dette Møde, der maaskee ellers vilde overraske dig for stærkt.

Tobby.

Godt, nu skal jeg gaae ud til hende.

(Vil gaae.)

Robertson.

Nei, min Ven, tillad mig først et Par Ord i Fortrolighed. Denne Dame er bleven mig overgiven af en anseet Mand, Capitainen paa Skibet, og jeg staaer til Ansvar. Hun har paa Veien fortalt mig — det vil sige, efter nogle behændige smaa Spørgsmaal fra min Side — at det er dig, min specielle Ven, der ædelmodig har ladet hende føre over fra England og bekostet Overfarten. Du begriber vel, at jeg, med mit Omløb i Hovedet, strax maatte falde paa det Spørgsmaal, hvorledes en Mand, der er simpel Arbeider hos Mr. Gray og ikke har en Skilling retmæssig at raade over, kunde være istand dertil —

Tobby.

Og du kom maaskee med dumme Bemærkninger —

Robertson.

Ingenlunde. Mine Bemærkninger ere overhovedet ldrig dumme. Nei, jeg tænkte paa vort Venskab, og iv. Jeg tænkte paa, at du i lang Tid har været ieget begjærlig paa Havfruens Ankomst og vilde ikke ge os hvorfor; saa du vel havde dine Grunde dertil.

Tobby (afsides).

Den Ræv!

Robertson.

Men du veed, jeg er en Mand af Ære. Jeg l sørge for, at den unge Dame kommer sikkert til Bestemmelsessted.

Tobby.

Hendes Bestemmelsessted er just her, og du kan get gjerne gaae. Jeg skal nok —

Robertson
(holder ham tilbage).

Ikke saa hastig. Det er min Pligt at søge Op-ning om, hvad du har isinde med hende.

Tobby.

Gaae Fanden ivold! Det vedkommer ikke dig.

Robertson.

Skal jeg da meddele Capitainen, i hvis Hænder ı er falden? Vil min Ven hellere det?

Tobby (afsides).

Ja, hans Mening er, at jeg skal kjøbe mig fri

for ham. (Høit.) Hør, Robertson, du vilde igaar laane to Dollars af mig, men dengang havde jeg dem ikke. Nu staae de til din Tjeneste. See der.

Robertson.

Tobby, min Ven! Du er altid den samme. I dine Hænder er denne Dame vel forvaret. Det er en beroligende Tanke, at jeg nu kan gaae og overlade hende til en Hædersmands Varetægt. (Gaaer.)

Tobby.

Den Slubbert! — Ja, nu kommer da mit Sødskendebarn. Det havde jo rigtignok været bedre, om jeg selv kunde taget imod hende i Havnen, og lidt efter lidt talte hende tilrette. Men det maa hun nu finde sig i. Reiser man over til Colonierne, saa kan ikke Alting gaae saa glat. Man veed da heller ikke, hvad Liv hun har ført derovre. Maaskee man slet ikke behøver at tage saa fiint paa hende. — Der kommer hun.

(Bliver staaende i Forgrunden og sysler med Noget, uden at vende sig om.)

Ottende Scene.

Tobby. Constance (med nogle Smaating af sit Tøi i Haanden).

Constance

(træder frygtsom ind og venter noget; afsides).

Naar jeg blot ikke er viist feilt ind. (Til Tobby.)

Undskyld, at jeg er saa fri at spørge — (da han vender sig.) Tobby! (Iler hen til ham.)

Tobby (følb).

Naa, der er du jo!

Constance.

Er det virkelig dig, Tobby? Hvor du har forandret dig!

Tobby.

Jeg er voret ud herovre, og har faaet et godt Udseende; det veed jeg nok. Ja, du er jo ogsaa voret ud siden sidst. — Naa, vil du ikke lægge fra dig ...

Constance.

Tak. — (Venlig.) Jeg har en Hilsen til dig fra min Moder. Hun levede endnu, da vi fik dit Brev. Hun blev saa glad, da jeg læste for hende, hvor godt det gik dig, at du havde kjøbt en stor Eiendom inde i Landet, at du havde saa mange Hjorder og saa mange Folk under dig.

Tobby.

Saa? blev hun?

Constance.

Moder har altid holdt af dig for dine Forældres Skyld, og saa tidt ønsket, det maatte gaae dig godt; og nu havde vi paa eengang den Glæde at see af dit Brev, at du havde arbeidet dig iveiret. Men al-

lermeest, det kan du troe mig, glædede det os, at dit Brev var saa smukt og saa fromt skrevet.

Tobby (afsides).

Ja, det var Mr. Grays Brev jeg havde skrevet ud — de Taasser!

Constance.

Endnu kort før hun døde, nævnede hun dit Navn; og da hun hørte det Forslag, du gjorde mig i dit Brev, raadede hun mig at tage herover og for det Første bestyre dit Huus.

Tobby (afsides).

Den Pasiar kjeder mig. (Høit.) Hvordan har du da levet derovre?

Constance.

Du kan vel tænke, at vi ofte har havt det vanskeligt nok.

Tobby.

Det mener jeg ikke. Hvordan har du forstaaet at slaae dig igjennem? Naar det er knapt for En, maa man gribe til mange Ting. Har du været i London, eller i Manchester?

Constance.

Hvordan skulde jeg komme der?

Tobby.

Hm, der er mange Fruentimmer, der komme let nok dertil, men ikke saa let derfra.

Constance
(angstlig).

Men hvad mener du, Tobby?

Tobby.

Hvad jeg mener! Jeg vil vide, hvordan din ›pførsel har været. Har du levet honnet?

Constance
(forskrækket).

Og det kan du spørge om!

Tobby.

Ja, hvad veed jeg! Da du kom, saae jeg, du :v fulgt herhen af en Constabel. Her paa Stedet det ikke omsonst.

Constance.

Men, for Guds Skyld, hav dog ikke den stygge :ning om mig. Constablen fulgte med mig for min kkerheds Skyld. Det skal jo her være nødvendigt.

Tobby.

Nødvendigt? Det veed jeg ikke af.

Constance
(næsten grædende).

Men du kan dog aldrig fatte Mistanke til mig den Grund.

Tobby.

Naa, græd ikke. Det er ikke værdt at tage sig rden saa nær. Vent her, saa skal jeg — (Afsides.)

Jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal meddele hende... Naa, der kommer sgu Mr. Gray, saa kan jeg spare min Uleilighed.

Constance (afsides).

Herregud! hvilken Modtagelse!

Niende Scene.

De Forrige. Gray (fra Haven).

Gray.

Hør, Tobby — (Seer Constance.) Hvem er det unge Fruentimmer? Er det maaskee —?

Tobby.

Jo, det er rigtignok mit Søskendebarn. Hun kom nu.

Gray.

Men hvem har da fulgt hende? (Til Constance.) Er De alene gaaet den lange Vei?

Constance.

Mr. Ellis, fra det Skib jeg kom med, en Bekjendt af min Moder, har sørget meget smukt for mig, og ladet mig ledsage.

Gray.

Nu, det var et Held! — Lad mig da nu byde Dem velkommen i mit Huus, kjære Miss Wilson, ret hjertelig velkommen. (Afsides.) Isandhed, hun er smuk! og med saa behagelige, forstandige Træk! (Høit.) Vi

har ventet Dem med megen Uro. Reisen hertil er saa lang og møisommelig. — Men trænger De ikke til en Forfriskning? Tobby, spring ud og sørg for din Cousine.

Constance.

Jeg takker Dem ret meget, men jeg trænger ikke til Noget.

Gray.

Geneer dem endelig ikke! blot en kjølende Drik — Nu, som De vil. Der skal strax gives Ordre angaaende Deres Værelser. De staae parate; det er Tobby, der har besørget det; han har at gjøre med den indre Bestyrelse af mit Huus. Men Deres Reisegods, hvor har De gjort af det?

Constance.

Vi lode det foreløbig staae udenfor. Det er en Kuffert og nogle Smaating.

Gray.

Det skal vi paa Øieblikket sørge for. Tobby kan bære det ind — eller jeg kan lade en af Folkene... De har maaskee endnu Et og Andet at tale med Deres Slægtning. (Afsides.) Den Pige er en sand Perle!

(Gaaer.)

Constance (afsides).

Det er de første venlige Ord, der ere talte til mig her. (Høit.) Hvem var den Herre, der var saa artig og forekommende?

Tobby.

Aa, det var Eieren af dette Huus, Mr. Gray.

Constance.

Naa, ham jeg var adresseret til. — (Efter nogen Betænkning.) Staaer du i nøie Forbindelse med ham?

Tobby.

Ja, det gjør jeg rigtignok.

Constance.

Som Landmand?

Tobby.

Justement. Jeg har kjøbt flere Tusinde Faar af ham, og han har forpagtet en af mine Gaarde.

Constance
(noget tøvende).

Tobby, vær oprigtig! Du behøver jo ikke at gjøre Omsvøb med mig, og du veed, at jeg vil tage Alt i den bedste Mening. Er din Stilling altid god herovre?

Tobby.

Om den er god? Den kan slet ikke være bedre.

Constance.

Jeg mener, hvis den ikke var saa meget god, kunde du jo frit sige mig det. Jeg skulde alligevel ikke fortryde, at jeg er taget herover — du har jo viist dig saa ædelmodig ved at udstyre mig til Overreisen — og jeg kunde dog altid være dig til Nytte.

Tobby.

Ja, Tak skal du have. Min Stilling er udmær-
; det er almindelig bekjendt. — Ja, du seer paa
ne Klæder. Men det bryder Ingen sig om herovre.
rigeste Folk gaae klædte som Arbeidere. Vi har
det at tænke paa end at pynte os.

Constance.

Nei, det tænkte jeg ikke paa. Men jeg synes,
ne Mr. Gray talte til dig som om du var . . .
ans Tjeneste.

Tobby.

I hans Tjeneste? Det kan man ikke kalde det.

Constance (hurtig).

Jeg meente som Fuldmægtig ... eller som For-
ler . . .

Tobby.

Jeg er snarere i Compagnie med ham — (Afsides.)
et mindste med hans Pengeskriin. (Høit.) Han kan
e undvære mig, og jeg har godt af at holde mig til
n. Naar Alt kommer til Alt, har jeg ham i min
gt.

Constance (afsides).

Jeg er ikke vel tilmode. Gud maa vide, om
kan troe ham.

(Gray kommer tilbage.)

Gray
(til Constance).

De har vel undskyldt min Fraværelse — jeg blev opholdt. Men lad os nu passiare lidt sammen. Tobby, tag et Par Stole til os. (Efterat han og Constance have sat sig.) De begriber vel, at jeg har længtes meget efter Deres Ankomst, kjære Miss Wilson. Men nu, da De er kommen, nægter jeg ikke, at jeg føler mig næsten lidt undseelig. I Frastand tænker man sig et ungt og elskværdigt Fruentimmer ganske i Almindelighed, uden at kunne danne sig et bestemt Billede. Først Nærværelsen viser os hine Træk af Blidhed og Forstand, hiint uforlignelige Udtryk, som en Mands Bryst aldrig er ufølsomt for. Nu, da jeg seer Dem, forstaaer jeg selv ikke, hvorledes jeg har faaet Dristighed til at skrive til Dem.

Constance.

Har De gjort mig den Ære at skrive mig til? Det veed jeg ikke.

Gray (studser).

Jeg meener det Brev, hvori jeg tog mig den Frihed at gjøre Dem et Forslag —

Constance.

Et Forslag? mig? Med Tilladelse, hvilket Forslag?

Tobby (afsides).

Nu maa man nok holde Ørene stive.

Gray.

Tobby, har din Cousine ikke faaet mit Brev?

Tobby.

Deres Brev? Jo, det antager jeg.

Constance.

Jeg veed af intet Brev at sige.

Tobby.

Saa maa det være forkommet. Det har man jo hørt før.

Gray.

Hvor kan du sige, det er forkommet! Din Cousines Nærværelse er jo paa en Maade Svar paa Brevet.

Tobby.

Ja, det er jo ogsaa sandt.

Constance
(til Mr. Gray).

Tillad, hvorom handlede Deres Brev?

Gray.

Kjære Miss Wilson, Deres Spørgsmaal gaaer mig virkelig nær; thi det er det bedste Beviis paa, at De ikke har modtaget Brevet, og altsaa heller ikke er bleven bekjendt med Grunden, hvorfor vi ønskede Dem hertil. I min Skrivelse foreslog jeg Dem at reise herover og tage Bopæl i mit Huus, og — ja, jeg tilstaaer, det var en stor Dristighed af mig — og

tilbød Dem min Haand, hvis De ved nærmere Bekjendtskab selv fandt det ønskeligt.

Constance
(bestyrtset).

Et saadant Brev har De skrevet? Og den betydelige Anviisning, der fulgte med —?

Gray.

Den var fra mig.

Constance
(reiser sig i Bevægelse).

Tobby!

Gray.

Hvad feiler Dem? Tael — jeg beder Dem.

Constance.

Jeg er bleven bedragen, skammeligt bedragen! Læs — her er det Brev jeg har modtaget. (Til Tobby, mens Gray gjennemløber Brevet.) Og det kunde du nænne! Hvad har jeg gjort dig, at du vilde lokke mig herover den lange farlige Vei, og sælge mig til en Fremmed som et foragteligt Fruentimmer! Har du da glemt, hvad mine Forældre have gjort for dig i din Opvært? O, det er syndigt!

Gray
(lader Brevet falde).

Han har skrevet i sit eget Navn — hvilken Frækhed! Tobby, du fortjente, at... at — Miss Wilson! naar De vidste, hvor ubeskriveligt dette smerter

ig! Tro dog endelig ikke, at jeg har nogen Deel ri, at jeg skulde nedlade mig til en saadan Nedrigd, at jeg skulde lade dem komme herover under et lsk Paaskud.

Constance
(i stigende Sindsbevægelse).

Nei, det troer jeg paa ingen Maade — det troer ; virkeligt ikke. Men jeg kan ikke blive — jeg maa rfra, jeg maa strax herfra.

Gray.

Men det kan jeg mindst tillade nu — her hvor : er fremmed og hjælpeløs.

Constance.

Jeg maa — Mr. Ellis, han er en gammel Ven, oprigtig Ven af vort Huus, han vil tage sig af j. Og den Sum, De har sendt mig, min Herre jeg haaber at kunne erstatte den, hver Skilling. j vil tage ud at tjene — man giver jo god Løn — jeg skal være sparsommelig —

Gray.

Men hvor kan De tænke, at jeg . . . Naar De t vilde blive en kort Tid.

Constance.

Det er umuligt!

Tobby.

Bliv nu, naar han ønsker det.

Gray
(opbragt, til Tobby).

Tie stille, naar en brav Pige taler! (Til Constance.) Lad Dem bevæge . . .

Constance.

Ak, jeg kan ikke, bliv ikke vred — men Jorden brænder under mig her — jeg maa sandelig bort. De er vist en meget agtværdig, en ... en meget honnet Mand; men De maa rigtig undskylde mig. (I sin Forvirring oftere neiende.) Farvel! jeg skal lade mine Sager hente ... og Alting, Alting skal erstattes Dem.

(Iler ud.)

Gray.

Men jeg beder Dem — hør mig dog ...

(Følger efter hende.)

Tobby (ene).

Ja, den Bombe skulde jo eengang springe. Jeg tænker nok, jeg skal hytte mig endda. (Gaaer.)

Anden Act.

Et simpelt Værelse i et Værtshuus.

Første Scene.

Mary Butterton, der pakker noget Tøi ud af en Kasse.
Mistres Hick.

Mary.

Vi ere altsaa enige om Prisen, Mrs Hick, og jeg tænker vist, at jeg bliver hos Dem i det mindste en Uge, indtil jeg har faaet alle mine Bekjendte spurgte op. Men jeg maa sige Dem forud, jeg er vant til at have det godt; Værelset maa holdes propert, Maden maa være reenlig og veltillavet.

Mrs. Hick.

Det er accurat mit Princip: heller lidt og simpel, men reenlig Mad.

Mary.

Ja, den maa ellers gjerne være rigelig, og simple Sager skjøtter jeg ikke om.

Mrs Hick.

Det Samme siger jeg: Portionerne maae være overflødige og solide. (Afsides.) Hun seer mig ikke ud til at være saa godt vant.

Mary.

Er der gaaet et Bud efter James Robertson?

Mrs. Hick.

Jo, og han kommer vist snart.

Mary.

Kjender De ham?

Mrs. Hick.

Ja, Gud, han har i flere Aar besøgt mit Huus, mens jeg holder Værtskab, endnu fra den Tid han kom herover som . . . som — ja, De veed vel, han kom herover som —

Mary.

Det veed jeg.

Mrs. Hick.

Ja, det er jo en ærlig Sag, der er overgaaet mangen flink Fyr. Og Robertson er skikkelig, og har en god Opdragelse. Og han er jo nu fri, og skal være ganske som vi Andre. Men man kan ikke gjøre for det. Naar man selv har holdt sig fra al Urigtighed og aldrig bemænget sig med Justitsen, saa kan man ikke lade være at gjøre Forskjel. Ingen skal sige, at jeg lader Nogen føle det. Jeg behandler alle

ine Gjæster eens honnet, det veed Gud jeg gjør. 'en man har dog en anden Respect for en Dame n Dem, der aldrig har havt med Rettens Folk at ›re.

Mary.

Ja, det er naturligt. Hvordan staaer Robertson ellers?

Mrs. Hick.

Det er ikke saa godt at svare paa hertillands. ed de Fleste gaaer det op og ned. Idag staaer ı sig maaskee godt; imorgen er han paa Knæerne. in salig Mand stod sig engang grumme godt. Men ı begik han en eneste Gang et Feiltrin, og det inerede ham.

Mary.

Hvad var det for et Feiltrin?

Mrs. Hick.

Han slog sig til Drik.

Mary.

En eneste Gang! Kan det ruinere Folk?

Mrs. Hick.

Men han var aldrig ædru derefter, og han for-'rede mig, det kom Altsammen af den ene Gang.

Mary.

Ja, saa blev han nok ved at drikke.

Mrs. Hick.

Ja, det forstaaer sig. (Seer ud ad Døren.) Men der kommer Robertson; saa vil jeg forlade Dem.
(Gaaer.)

Anden Scene.

Mary. Robertson.

Robertson
(med Forundring).

Miss Butterton!

Mary.

Mr. Robertson!

Robertson.

Dem skal jeg træffe her!

Mary.

Ja, det drømte De nok ikke om, da De var Kammertjener hos Lord Westmoreland.

Robertson.

Men De, min Bedste! den zirlige, galante Kammerjomfru hos Mylady, De skal træffes her i Ny-Syd-Wales! Hvad harført Dem hertil? Ønsker De at gjøre Deres Lykke?

Mary.

Det ønsker man overalt.

Robertson.

Og Miss Butterton er vis paa, overalt at gjøre Lykke.

Mary (neier).

Altid den fine Mand! — Jeg er taget herover, fordi jeg var kjed af England, og fordi jeg troer, at man med Talent og Hoved kan komme bedre frem i den nye Verden; den gamle er saa forslidt.

Robertson.

Ja jeg, som De veed, har lige fra den Tid jeg var med Mylord i Spanien og Italien, havt stor Begjærlighed efter at see fremmede Lande.

Mary.

Men Landet her har Mr. Robertson nok ikke seet med sin gode Wille.

Robertson.

Ja, jeg har dog altid havt en ualmindelig Interesse for vore Colonialforhold.

Mary.

Hahaha! Men Colonialforholdene i Botany-bay vilde Mr. Robertson dog nok helst slippe fri for. Nei, jeg advarede Dem tidt nok dengang for den Kjæltring Roxbury. De Dokumenter eller Obligationer eller hvad det var, som De saa fix satte Deres Navn under —

Robertson.

Aa, min Bedste, hvor vil De hen! Den Historie med Roxbury kom jeg strax ud af. Jeg blev sendt herover for en reen Bagatel. Jeg begriber endnu ikke, hvorledes en indsigtsfuld Dommer og en saa oplyst Jury kunde dømme mig skyldig. Her har man strax forstaaet at vurdere mig. Jeg er nu fri og kan lade og gjøre hvad jeg vil, kan kjøbe Jord, sætte mig ned som Landmand eller drive Handel —

Mary.

Der er nok ikke Andet iveien end at man behøver Penge dertil.

Robertson.

Ja, man maa oppebie Conjuncturerne, og forstaae at behandle dem. — Men, for at tale om noget Andet, der fulgte en Person med mig, som jeg troer er en gammel Ven af Miss Butterton.

Mary.

Hvem er det?

Robertson.

Daniel Saunders.

Mary.

Mit gamle Byesbarn! Den stakkels Dreng! Ham vilde jeg nok see.

Robertson.

Han er nede i Stuen. Nu skal jeg kalde paa

m. (Ved Døren.) Hør du der! Lad Daniel komme rop.

Mary.

Hvordan har han det her?

Robertson.

Slet.

Mary.

Det gjør mig ondt for ham. Ja, han forstaaer k ikke at behandle Conjuncturerne.

Robertson.

Aldeles ikke. Enhver kan rende med ham. Han ingler Menneskekundskab.

Mary.

Vi maae tage os af ham. Han staaer vel endnu at hjælpe. (Ved at see den indtrædende Daniel.) Ja, det ham lyslevende!

Tredie Scene.

De Forrige. Daniel Saunders.

Daniel.

Herregud, kan jeg troe mine Øine! Er du her, ary?

Mary.

Som du seer, min kjære, stakkels Dreng, og jeg ret glad ved at see dig. Men det gaaer dig nok e saa meget godt.

Daniel.

Det gaaer mig hundsk, forbandet, reent forbandet. Men jeg stoler paa, at der nu skal komme en Vending i Sagerne.

Mary.

Hvorban det?

Daniel.

Vi har en Plan for — ja reent ud sagt, det er en Slyngelstreg, men det maa Tobby om — jeg har svoret paa, at jeg ikke længer vil holde det ud, og saa maa det briste eller bære.

Mary
(til Robertson).

Hvad er det han taler om?

Robertson.

Efter min Overbeviisning er det Noget, han gjorde bedst i, ikke at tale om.

Daniel.

Aa hvad, af Mary har vi Ingenting at befrygte.

Mary.

Det skulde jeg mene. Fortæl, Mr. Robertson.

Robertson.

Har Miss Butterton nogensinde hørt tale om Krigen mellem de Franske og Kabylerne?

Mary.

Naa, hvad saa?

Robertson.

I Almindelighed er der en meget fredelig og god orstaaelse imellem dem. Men naar de Franske trænge l Proviant og Fourage, saa samle de i al Stilhed ropper, drage ud af Algier og overfalde en eller nden arabisk Stamme, og slæbe Alt med sig hvad : kan overkomme. Det kalder man en Razzia.

Mary.

Nu da?

Robertson.

Nu ja — for Tiden trænger vor Ven Daniel ı nogle andre gode Venner til Proviant, og saa ır de betænkt en saadan lille Razzia imod en meget ȝ Colonist, Mr. Gray, der boer noget udenfor Byen.

Mary

(til Daniel).

Det er jo et halsbrækkende Foretagende. Det ılde du ikke give dig af med.

Daniel.

Jeg vil herfra, og jeg maa have Midler til at mme bort.

Mary.

Men hvor vil du hen?

Daniel.

For det Første til Skovene hiinsides de blaa jerge. Vi staae i Forbindelse med nogle Kammerater der.

Mary
(til Robertson).

Kammerater? Ja, som plyndre og røve?

Robertson.

Som det kan falde. Undertiden blive de grebne og hængte.

Mary.

Daniel, det er ikke Noget for dig.

Robertson.

Nei, at hænges — det er en stor Sandhed. Men forresten, jeg troer ikke, der er nogen Fare dennegang. Hverken Daniel eller jeg — thi jeg vil gjerne tilstaae, at jeg, uagtet jeg ikke personlig vil indlade mig i denne Sag, dog ikke har kunnet nægte mine Venner mit Raad og min Indsigt i at ordne Foretagendet — men som sagt, hverken Daniel eller jeg faae sandsynligviis Noget med den Sag at gjøre.

Daniel.

Hvad vil det sige? Hvorfor troer du det?

Robertson.

Tobby har Røverier for, det er jeg vis paa, og han vil holde os udenfor det Hele.

Daniel.

Saa skulde han skee al Landsens Ulykke!

Mary.

Hvem er denne Tobby, I tale om?

Robertson.

Ham kjender Miss Butterton meget godt. Han kom ofte til mig, ved de smaa Aftenselskaber jeg gav i London — Tobby Wilson.

Mary.

Ja godt — nu husker jeg ham. Det var en Pjalt.

Robertson.

Saa temmelig.

Daniel
(til Robertson).

Men fortæl dog — hvordan hænger det sammen?

Robertson.

Jeg er tilfældigviis idag kommet paa et og andet Spor, der er mig mistænkeligt. Først har Sampson paa mit Spørgsmaal givet mig et Svar, der mildest talt var høffelagtigt. Dernæst — ja, I veed, jeg udfører Commissions-Forretninger her paa Stedet. Nu havde Lieutenanten paa Havfruen, for hvem jeg besørgede nogle Penge-Omsætninger, anmodet mig om at ledsage en ung Dame ud til en Colonist, ja netop til den Mr. Gray, vi talte om. Paa Veien — jeg sad ved Siden af hende i et smukt lille Kjøretøi, jeg af Galanteri havde skaffet os — paa Veien fik jeg ud, at hun slet ikke skulde til Mr. Gray, men til vor Ven Tobby, at hun ansaae ham for en bosat Mand og meget velhavende.

Mary.

Hvem var den Dame? Var hun kommet med Havfruen?

Robertson.

Netop. Paa hendes Kuffert, som jeg tilfældigviis kastede et Öie paa, stod Constance Wilson; hun er maaskee i Familie med Tobby.

Mary.

Miss Wilson? Min intimeste Veninde! Og hun skulde komme hertil for denne Tobbys Skyld! Det er aldeles utænkeligt. Der maa stikke Noget under.

Robertson.

Det formoder ogsaa jeg.

Mary.

Den Sag interesserer mig til det Yderste. Mr. Robertson, jeg haaber, De skaffer mig den nøiagtigste Underretning.

Robertson.

Bliv I begge To her — det kan være, at jeg nede hos Værtinden træffer en Person, der kan give mig Oplysning. Er det muligt for et Menneske, at trænge ind i denne Hemmelighed, saa vær vis paa, jeg er Mand dertil. (Gaaer.)

Mary.

Der kan du see, Daniel! Havde du hjulpet med

d denne slette Sag, saa havde du maaskee styrtet et
yldigt Fruentimmer i Ulykke.

Daniel.

Det kunde Ingen vide, og det turde jeg heller
e see paa.

Mary.

Men hvordan er det gaaet til, at du er kommet
a en saa gal Vei? Din Moder var engang oppe
s mig og viste mig et Brev fra dig, hvorefter det
dig taaleligt og du havde god Forhaabning.

Daniel.

Det var dengang, Mary. Men siden den Tid
r jeg slet ikke skrevet hjem, for jeg havde ikke Andet
d Ondt at skrive om. Jeg veed, jeg har forbrudt
g, og maa udstaae min Straf. Men det er for
ardt, man her lader mig bøde. Paa Overfarten
:til var jeg i det meest lurvede Selskab du kan
ke dig.

Mary.

Jeg kjender det — skjøndt gudskeelov jeg holdt
g langt derfra.

Daniel.

Da jeg kom hertil, blev jeg sat til Bro=Arbeid
der streng Opsigt. Her opførte jeg mig godt, men
var paa Kneb — man havde raadet mig dertil,

for at jeg dessnarere kunde blive Arbeider hos en Colonist og faae større Frihed; og jeg kom nu til en Mand i Illawara, en eensom Gaard med Skov og store Sletter. Min Hensigt var, ved første Leilighed at flygte dybere ind i Landet, og det saa meget mere som det var en haard, mistænkelig Mand, jeg var kommet til, gjerrig og brutal. Men, uden at vide af det, blev jeg anderledes tilsinds. Du kan troe mig, Mary, man kan ikke leve eensom paa disse store Sletter, i disse prægtige Skove, hvor Alting synes saa stille og fredeligt, hvor man ofte i Uger og Maaneder ikke seer et fremmed Menneske, man kan ikke leve der uden at man gaaer i sig selv. Gamle Tider, jeg for længe siden havde glemt, mit Hjem hos mine Forældre, min Skolegang, den gamle Præst hjemme — alt dette kom jeg til at tænke paa. Ja Mary, dengang kunde jeg endnu være bleven en brav Karl. Naar det hedder sig, vi komme herover for at forbedres, saa kan jeg tænke mig det. Hvis de lode Enhver skjøtte sig selv, gav ham en lille Eiendom ude i Landet — her er nok deraf — og Midler til Erhverv, saa vilde han kunne hjælpes. Men i deres Arbeidshuse, hos deres Colonister, hvor man bliver piint og tirret, hvor den Forbrydelse, man har begaaet, den Straf, man er dømt i, daglig rives En i Næsen, der er det umuligt.

Mary.

Nu, hvordan gik det dig saa?

Daniel.

Den Mand, jeg var hos, han var som sagt styg at omgaaes. Han og hans Folk holdt sig næsten for gode til at tale med mig. Nu blev en betydelig Deel af hans Kreaturer drevet bort en Nat af en omstreifende Bande. Han gav mig Skylden — jeg havde ikke passet paa. Det ene Ord tog det andet, og inden jeg saae mig for, slog han mig. Jeg gjengjeldte Slaget — jeg kunde ikke Andet — og Enden blev, at jeg paany blev ført hertil, blev paany sat til strengt Arbeid, og har nu omsider faaet en ny Herre, der er endnu brutalere end min forrige. Det kan jeg ikke holde ud — jeg kan det ikke, om jeg saa skal risquere min Hals derover.

Mary.

Stakkels Dreng! det er jo ret fortredeligt! og det gjør mig rigtig ondt for dig.

(Robertson kommer ind igjen.)

Robertson.

Her har I mig igjen. Jeg traf min Mand strax da jeg kom ned.

Mary.

Fortæl da.

Robertson
(til Mary).

Min Mistanke var grundet. Sampson — det er en god Ven af Tobby — har skaffet ham en halv Snees Folk, der ere blevne antagne til Mark- og Havearbeid hos Mr. Gray. Ved deres Hjælp skal den omtalte Razzia finde Sted en af disse Aftener.

Daniel.

Det er lumpent af Tobby!

Mary.

Men Miss Wilson?

Robertson.

Om hende veed man Intet.

Mary.

Men der kan jo ikke være Tvivl om, at hun under disse Omstændigheder maa være udsat for Ubehageligheder. Skal vi roligt see derpaa?

Robertson.

Jeg indseer ikke hvad vi Tre kunne udrette.

Mary.

Hun er min Veninde, en Person, jeg skylder stor Forbindtlighed. Vi maae staae hende bi. Kan jeg ikke selv gaae derud, besøge hende som min Medreisende og give hende en Advarsel?

Robertson.

Der vindes ikke Andet derved end at Tobbys

Mistanke vækkes, og at han vil træffe sine Forholds-regler. Vi kan Intet bevise.

Mary.

Kan man da ikke angive Sagen for Øvrigheden?

Robertson.

Jeg kan ikke; min Stilling er meget difficil, og jeg maa søge at forholde mig med Partierne.

Mary.

Kan saa du ikke, Daniel?

Daniel

(ryster paa Hovedet).

Øvrigheden? Kommer jeg til en Constabel med min Angivelse, saa er det Allerførste, at han sætter mig selv ved Vingebenet, for at see, om der ikke er Kneb under, og det er da et Spørgsmaal, naar jeg slipper fri igjen. Det er heller ikke smukt, at angive sine Kammerater.

Mary.

Jo, denne Tobby er det nok værdt at bryde sig om!

Daniel.

Det er sandt nok — han har engang angivet mig — og det for en Bagatel, men der kom mig dyrt til at staae. Han fortalte mig det selv, og loe mig ud ovenikjøbet.

Mary.

Der kan du see. Vil du saa skaane ham?

Daniel.

Ja, med Constablerne vil jeg Intet have at gjøre.

Mary.

Der falder mig Noget ind, som maaskee ogsaa er bedre. Underlieutenanten paa Havfruen interesserede sig meget for Miss Wilson. See til at faae fat paa ham.

Daniel.

Hvad hedder han?

Mary.

Mr. Ellis; det er en skikkelig og forstandig Mand. Du maa spørge ham op i Havnen; jeg veed, at han bliver her i Byen idag. Fortæl ham saa Alt hvad du veed om denne Sag, og glem for Alting ikke at omtale den Ubehagelighed, Miss Wilson muligviis er udsat for.

Daniel.

Lad mig da prøve paa det.

Mary.

Ja gjør det, du skal see, det vil være til dit Gavn. Jeg har nu engang sat mig i Hovedet, at vi maae hjælpe dig ud af din fortrykte Stilling, og det skal lykkes os.

Daniel
(trykker hendes Haand).

Mary! det er længesiden, Nogen har taget saa megen Deel i hvad der angaaer mig som du idag.

Du har gjort mig blød — næsten som jeg var i gamle Dage. Da jeg saae dig, var det ligesom jeg fik en Erindring fra mit Hjem, og fra en lykkeligere Tid. Kan I gjøre Noget for mig, det skal ikke fortryde Jer. Jeg har gjort dumme Streger, det er sandt; men jeg troer dog nok, der kunde blive Noget af mig endnu. Tak, Mary! du har givet mig nyt Haab; jeg har i lang Tid ikke vidst hvad det var — Tak, kjære Mary! (Gaaer.)

Mary.

Ja, det er en god Dreng, og der skal nok blive Noget af ham.

Robertson.

Aa ja, maaskee. — Men tillad, Miss Butterton, De boer meget smukt her —

Mary.

Simpelt kan jeg ikke boe; det er mig umuligt.

Robertson.

Og De har indrettet Dem det her paa en comfortabel Fod, efter hvad Værtinden fortalte mig. Har Miss Butterton maaskee bragt Contanter med fra Europa?

Mary.

Ja, tomhændet kommer jeg ikke.

Robertson.

Det er mig ubeskrivelig kjært at høre — af sand

Deeltagelse for Deres Person. Det er mig saa meget kjærere som jeg i denne Tid har en Speculation for, der vilde faae et bedre Sving, naar en Ven kunde forstrække mig med en antagelig Sum —

Mary.

Ja, speculeer kun, men ikke i min Lomme. Nei, Robertson, nu ere vi gode Venner, og kunne tidt have den Fornøielse at omgaaes. Men laante jeg Dem Penge, saa vilde der indtræde en Vanskelighed i vor Omgang —

Robertson.

Men jeg indseer ikke . . .

Mary.

Naar jeg mødte Dem i Byen, og De fik Øie paa mig i Frastand, saa vilde De dreie om ad en anden Gade; og De veed, hvor nødig jeg vil berøves Deres Selskab.

Robertson.

Nu, saa lade vi den Fugl flyve.

Mary.

Ja, det er vist det Bedste. Men det er snart Spisetid. Har Mr. Robertson Lyst at være min Gjæst idag?

Robertson.

Med største Fornøielse. De kjender mit Attachement —

Mary.

For en god Boeuffsteg med Porter?

Robertson.

Nei, mit Attachement for Deres elskværdige Person.

Mary.

Nu, jeg vil troe Dem. Mr. Robertson, Deres Arm!

Robertson.

Miss Butterton, det skal være mig en stor Ære.

(De gaae.)

Fjerde Scene.

(Værelset hos Gray.)

Gray, strax efter Tobby.

Gray

(kommer ind og gaaer i Bevægelse op og ned).

Jeg har baaret over med ham, mere end nogen Anden i mit Sted havde gjort. Jeg har betænkt de fordærvelige Forhold, han har levet i, og jeg har grebet i min egen Barm, erkjendt hvad jeg selv kunde blevet, hvad jeg var saa nær ved at blive — og jeg har taalt ham. Men isandhed, det er gaaet for vidt! Han kan ikke længer blive i mit Huus. — Det stakkels Pigebarn! Hvor retfærdig er hendes Smerte! Og hvor indtagende er hun i det simple Udtryk af sin Sorg! — Og hende har jeg udsat for at mis-

bruges af denne — denne . . . nei, det er bestemt! Han maa bort! (Ringer. Tobby træder ind.) Kom herhid. Jeg havde haabet, at jeg ved Godhed og mild Behandling efterhaanden skulde bringe dig paa en bedre Vei. Men du har paa den skammeligste Maade misbrugt min Tillid —

Tobby.

Mr. Gray —

Gray.

Tie stille! — Dit stakkels Søbskendebarn er ved din bedrageriske Adfærd bragt herover, og det er kun med Nød jeg har bevæget den Dybtkrænkede til at blive saa længe i mit Huus indtil der kan sørges for hende. Alene denne Skjændighed af dig forvisser mig om, at din Forbedring er umulig. En saa samvittighedsløs Krabat som du vil kun spotte over min Godhed. Bereed dig derfor til at forlade mit Huus endnu imorgen.

Tobby

(lader som han græder).

Mr. Gray, det er ikke rigtigt, at De taler saadanne. Men jeg veed nok, jeg kan aldrig gjøre Dem det tilpas. Hvad jeg gjør er altid forkeert — og det naar jeg allermeest har Deres Bedste for Øie, og naar jeg ret har bildt mig ind, at jeg har gjort det godt.

Gray.

Hvad har du at anføre til dit Forsvar?

Tobby.

Jo, det skal hjælpe stort, at jeg forsvarer mig. Hvem er der her, der bryder sig om hvad jeg siger!

Gray.

Tael, siger jeg. Men tænk ikke paa, at nægte hvad du har gjort.

Tobby.

Nei, det er ganske sandt: De gav mig Deres Brev, De gav mig en Anviisning paa en Sum Penge, og begge Dele skulde sendes til min smukke Cousine. De vilde selv frie til hende; hun skulde komme herover for Deres Skyld. Men jeg kjendte Constance bedre. De havde aldrig opnaaet Deres Ønske, ikke engang faaet hende at see. Hvad kunde det saa nytte, om jeg havde gjort som De vilde? Jeg saae nok, De vilde gjerne have hende herover, og deri vilde jeg hjælpe Dem som jeg kunde. Har jeg gjort det galt, saa er det fordi jeg ikke havde bedre Forstand. De kjendte mig, Mr. Gray, og naar De ventede det anderledes, skulde De ikke bruge mig.

Gray (afsides).

Desværre, den Bebreidelse træffer mig!

Tobby.

Ja, De giver mig Ret, det vidste jeg nok. Jeg

har mine Feil, det nægter jeg ikke; men de kan ikke saadanne gaae bort paa eengang. Naar man først er kommen i Kast med de Mennesker, jeg har havt at gjøre med, saa gaaer det ikke saa hurtig med Ens Forbedring.

Gray.

Har jeg maaskee ikke havt Taalmodighed med dig?

Tobby.

Jo, det har De. Og De har lært mig mange smukke Ting, som kan komme mig til Nytte, Psalmer og Bibelsprog og Bønner. Men nu er De paa eengang bleven saa streng og ubillig, og det veed jeg ikke jeg har fortjent. Jeg har holdt mit Løfte, og nu skal jeg have Utak derfor — det er slet ikke kjønt. Er Constance ikke som jeg har beskrevet hende? Er hun ikke en smuk Pige? en ung Pige? og en honnet Pige? Hvor faaer man saadanne Varer fra i Ny-Syd-Wales?

Gray (uvillig).

Tobby!

Tobby.

Ja, nu bliver De vred igjen. Men troer De, en saadan Pige var kommet herover, naar jeg havde skrevet, det var en af Colonisterne, hun skulde ægte, en Mand, der var hende fremmed, en Mand, der er tilaars? Jeg skrev, det var mig, som hun kjendte,

n er ung, og en kjøn Karl — det holder Alle
g for —

Gray.

Gaae! Jeg vil ikke tale mere med dig. Imorgen
lig gaaer der et Bud med en Vogn til min Eien-
m ved Hawkesbury. Der skal du for det Første
holde dig.

Tobby.

Til Hawkesbury, Mr. Gray? Ti Miil herfra!

Gray.

Gaae! Det bliver ved min Bestemmelse!

Tobby (afsides).

Ja, saa bliver det ogsaa ved min Bestemmelse;
lad ham saa tage sig iagt! (Høit, ydmyg.) Naar
r. Gray befaler det, saa maa jeg adlyde. (Gaaer.)

Gray (ene).

Han er uforskammet; og dog er der saa meget
andt i hvad han siger. Hm! hvad var det for en
d Aand, der fik mig til at benytte hans Hjælp! —
, jeg maa nu see til at gjøre denne Feil god igjen,
meget det staaer til mig. (Idet han vil gaae.) Der
nmer hun.

Femte Scene.

Gray. Constance (fra Haven). Siden Forpagter Hodges.

Gray.

Det er mig ret kjært, at jeg træffer Dem, Miss

Wilson. Jeg vilde nu tage til Byen i Deres Anliggender, men ønskede først at tale med Dem. De Oplysninger, der vare nødvendige, for at jeg ikke skulde staae i et urigtigt Lys for Dem, har jeg allerede givet Dem, og De kan troe mig paa min Forsikkring, at det Brev, der var bestemt til Dem, indeholdt al den Underretning, De kunde ønske Dem.

Constance.

Ak, Mr. Gray, det er jeg overbeviist om. Jeg burde vist ikke have slaaet Lid til Tobbys Ord. Men jeg havde Faa at raadføre mig med. Nogle meente, at jeg skulde tage hertil. Andre, der forresten ikke kjendte Tobby, holdt for, at en Deporteret burde man ikke indlade sig med —

Gray.

Saa?

Constance.

Selv om han viste sig brav, hviilte der en Plet paa ham, saa at man for Verdens Skyld burde holde sig fra ham.

Gray.

Jaja — det er kun altfor sandt.

Constance.

Jeg kan ikke sige, at disse vistnok velmeente Ord gjorde stort Indtryk paa mig, og jeg havde igrunden intet Valg.

Gray.

Nei, som De før forklarede mig det. Men, for at komme tilbage til Deres Affairer, saa antager jeg, at det for Øieblikket ikke kan være Dem behageligt at forblive i mit Huus, saa megen Priis jeg ogsaa vilde sætte paa at beholde Dem her. Havfruen gaaer tilbage om en 14 Dage eller 3 Uger. Men saa kort Tid efter Deres Ankomst at gjøre den lange Søreise tilbage, er ikke tilraadeligt.

Constance.

Jeg har ogsaa selv tænkt paa at blive en Tid her, søge en eller anden Ansættelse hos en god Familie, og af min Løn efterhaanden tilbagebetale Dem Deres store Udlæg — naar De blot vil give mig lidt Frist.

Gray.

Derpaa skal De slet ikke tænke. Den lille Sum gjør mig Intet, og jeg har aldeles ingen Ret til at fordre den tilbage. Derimod er jeg selv af den Mening, at De skal søge Tilhold hos en god og agtværdig Familie, og det er just i den Anledning jeg nu vil tage til Byen. De talte om en Anbefalings-Skrivelse, der var givet Dem med fra en anseet Mand i Deres Fødeby; det kunde ikke være saa galt, om jeg havde den til Understøttelse for min egen Anbefaling.

Constance.

Jeg skal strax hente den.

(Constance gaaer tilhøire, idet Forpagter Hodges træder ind fra venstre Side.)

Hodges.

Jeg hastede over til Dem, saasnart jeg havde læst Deres Brev og blot kunde slippe løs. Deres Vanskjebne har jeg ret taget mig til Hjerte. Men De seer nu, at min Mening om denne Krabat var ikke ugrundet.

Gray.

Nei, desværre. Jeg har ogsaa nu besluttet at fjerne ham herfra.

Hodges.

Hans Liv er en eneste Usandhed, en Kjede af Falskhed og Hykleri. See til, at De kan blive af med ham det snareste muligt. — Men nu den stakkels Pige, han har narret saa slemt, hvorledes er hun? Har hun behaget Dem?

Gray.

Jeg forsikkrer Dem, Mr. Hodges, det er et fortræffeligt Fruentimmer, der vilde gjøre enhver Mand lykkelig, blid af Gemyt, forstandig og med et behageligt Væsen — upaatvivlelig en meget velopdraget ung Pige.

Hodges (affsides).

Ih, han er jo skudt i hende! Det kan maaskee endnu blive godt. (Høit.) Saa formoder jeg, at De ikke har opgivet Deres oprindelige Plan.

Gray.

Den maa opgives. Miss Wilson er en Pige af fiin Følelse; hun er med al Føie indigneret over den lumpne Maade, hvorpaa hun ligesom er bleven bestilt over til mig som en Vare-Artikel. Dersom det overhovedet ikke er let for en Mand i mine Aar at vinde et saa smukt og elskværdigt Fruentimmers Kjærlighed, saa er det dobbelt vanskeligt nu, da hun ikke kan undgaae at nære Fordomme mod mig.

Hodges.

Ei, kjære Ven, disse Fordomme ville forsvinde. Den Tale vil jeg ikke vide af. De skal prøve Deres Lykke.

Gray.

Det er forgjæves. Men stille — der kommer hun.

(Constance kommer ind og giver Gray et sammenlagt Papir.)

Gray.

Meget vel. Inden jeg tager bort, vil jeg gjøre Dem opmærksom paa, at de Værelser, der vare bestemte til Dem, ligge for Enden af denne Gang — (aabner Døren tilhøire.) og at De under min Fraværelse kan lukke Døren af, hvis De ønsker at tilbringe Tiden i Eensomhed. Og saa Farvel, Miss Wilson, til vi sees igjen. Jeg overlader Dem til min værdige

Ven, Mr. Hodges, en Mand, hvis Bekjendtskab De ikke vil fortryde at gjøre. (Gaaer.)

Hodges (afsides).

Jeg maa dog gjøre et Forsøg, om man ikke kan skyde en lille Smule til i denne Sag. (Høit.) Mit Bekjendtskab vil ikke interessere Dem meget. Derimod gratulerer jeg Dem til at være kommet i Berøring med en saa brav Mand som Mr. Gray.

Constance.

Jeg kjender ham endnu saa lidt. Men det forekommer mig, at man snart maa fatte Tillid til ham, og vil ikke finde sig skuffet.

Hodges.

Nei, Miss Wilson, han har endnu aldrig skuffet noget Menneske, der med Tillid henvendte sig til ham. Han har været en Hjælper og Understøtter for Mange. Jeg veed hvad jeg selv skylder ham, og paa hvilken smuk Maade han har viist sig som min Velgjører. Dersom adskillige af de Deporterede her i vor Nærhed ere blevne gjengivne Samfundet som gode og nyttige Borgere, da har Mr. Gray stor Andeel deri. Just i denne Retning har hans Virksomhed altid været utrættelig — uagtet han naturligviis ofte er bleven lønnet slet.

Constance (afsides).

Ja, ogsaa Tobby har lønnet ham slet.

Hodges.

Naar Miss Wilson har Lyst til at besee Egnen r i Nærheden, saa skal jeg være Deres Ledsager.

Constance.

Meget gjerne. Jeg kjender kun den forreste 'el af Haven.

Hodges.

Nei, De maa see lidt af Skoven og Høisletten. r. Grays Besiddelser her ere endnu ikke saa bebyg- de, og have heller ikke saa ganske mistet deres op- ıdelige Udseende. Behager De, saa kan vi strax give os paa vor Vandring. (Afsides.) Jeg skal min o snakke med Pigebarnet paa Veien, saa Mr. Gray l vide mig Tak derfor.

(De gaae gjennem Havedøren.)

Sjette Scene.

bby. Strax efter Sampson. Siden Humphry og en anden Arbeider.

Tobby

æder frem fra Indgangen tilvenstre, gaaer hen til Havedøren og seer efter de Bortgaaende).

Ja, lad dem gaae, det er jeg bedst tjent med · og Mr. Gray er ogsaa ude; saa er der vel ingen :re. (Vinker ud og hoster.) Naa, der kommer han.

(Sampson træder forsigtig ind.) Kom kun; her er Ingen. Jeg vil vide, hvor de Folk er henne, du har skaffet mig.

Sampson.

De ere nu blevne satte til Arbeid ved Indelukket. Som du veed er det raske og bestemte Folk; men til at grave, harve og bjerge Hø har de ikke stor Lyst. Du holder dem neppe længere her end høiest imorgen.

Tobby.

De skal ikke blive her saa længe. Iaften gaaer det løs.

Sampson.

Allerede iaften?

Tobby.

Ja. Mr. Gray er bleven gal i Parykken for den Historie med mit Sødskendebarn. Før har jeg kunnet narre ham som jeg vilde. Men nu — jeg troer saagu', han er forliebt i hende. Han er vred og bister — hahaha! jeg maa endnu lee over det Ansigt, han satte op. Men det Værste er, at han nu vil, jeg imorgen tidlig skal sendes ti Miil herfra til hans Gaard ved Hawkesbury — og saa kan vi skyde en hvid Pind efter vort Forehavende. Helst havde jeg ventet et Par Dage. Jeg kunde da gjort bedre Anstalter til at komme herfra og over Bjergene, og vi kunde da søgt os andre Folk ud til at hjælpe os, end det fordømte Pak, du har bragt herud.

Sampson.

Ja, saa skulde du skaffet dem bedre i den korte Tid.

Tobby.

Hm — de Slyngler Nickols og Humphry behøvede man ikke at tage med.

Sampson.

Men, for Fanden, hvad har du da gjort den Dumhed for med det Pigebarn, som er Skyld i Alt? Hvorfor skal vi træffes med hende?

Tobby.

Det bliver min egen Sag. Constance vil jeg have med; det har længe været min Beslutning. Enten vi nu sætte os ned i Skovene eller tage med et Skib andensteds hen, saa har jeg ikke Lyst at leve saadanne alene. Jeg vil gifte mig med hende.

Sampson.

Hahaha! Hvor vil du i Skovene finde en Præst til at vie Jer?

Tobby.

Naar der ingen er, saa faaer hun finde sig deri.

Sampson.

Naar hun vil. Hvis du nu havde forregnet dig med den Pige?

Tobby.

Det skal Enden vise, jeg ikke har. Saa længe hun troede, det var mig, der lod hende bringe her-

over, saa var hun fornøiet. Selv da hun mærkede, jeg havde narret hende med min Rigdom, vilde hun dog helst blive hos mig. Men knap saae hun, at hun var bestemt for Mr. Gray, førend hun blev som ude af sig selv. Hun føier sig nok. Naar et Fruentimmer holder af En, kan man vinde hende om en Finger.

Sampson.

Hvor Meget, antager du, vi kan kapre her i Huset?

Tobby.

Meer end du og jeg behøve. Han har store Summer liggende i rede Penge, det veed jeg, — og forresten slæbe vi med hvad vi kan overkomme og hvad hans egne Heste og Vogn kan føre herfra.

Sampson.

Saa meget destobedre. Efter vor Aftale skal vi To dele.

Tobby.

Det forstaaer sig. (Afsides.) Saa var jeg en god Nar!

Sampson.

Men nu Humphry, Nickols og de Andre, jeg har skaffet, hvormed skal vi spise dem af?

Tobby.

Naar de Lømler har hjulpet os, saa give vi dem hvad vi have Lyst; det komme vi nok ud af.

Sampson.

Og endnu Eet: denne Mr. Gray, skal hans Liv
anes?

Tobby.

Snak! Hvad har vi med hans Liv at gjøre?
:t er hans Penge vi behøve.

Sampson.

Men vil han ikke sætte sig til Modværge?

Tobby.

Det maae vi forhindre. Han har Skydevaaben
ſlt Værelse; dem skal jeg iforveien see til at bringe
›eien. Ikke et Skud maa falde; flere af Husets
ılk boe kun et hundrede Skridt herfra.

Sampson.

Det er Skrællinger; dem fik man let Bugt med.

(Der bankes paa Ruderne til Haven udenfra.)

Tobby.

Hvad er det? Hvem kommer der?

Sampson.

Aa, det er Humphry.

(Humphry og en anden Arbeider træde ind.)

Tobby.

Hvad Fanden vil I her? Hvor tør I vove at
nme ind?

Humphry.

Saa sagte! Engang skal vi jo ind her; saa er
godt at lære Stedet lidt at kjende.

Tobby.

Men I kan fordærve mig Alt med Jeres Dumdristighed.

Humphry.

Sludder! der er Ingen, der seer os. Forresten, vi kom ikke for Ingenting. Jeg er bange, der er Ugler i Mosen. Hodges, han, Forpagteren, var nu nede hos os hvor vi staae og arbeide, og mønstrede os temmelig næsviist. Du veed, at den eenøiede Nickols har engang tjent ham og blev nok jaget bort for en Smule Langfingreri; ham vilde han strax have væk, og han syntes nok heller ikke overordentlig godt om os Andre.

Tobby.

Hodges har ikke at befale her. Gaae I kun ned igjen og bryd Jer om Ingenting.

Humphry.

Ja, det er godt nok. Men seer du, Tobby, det er en risikabel Spøg vi har for; saa maae vi træffe en lille Aftale. Vi maae vide, hvad Fordele vi kan vente deraf.

Tobby.

I skal Alle blive fornøiede langt over Jeres Forventning —

Humphry.

Ja — lidt nøiere Besked . . .

Tobby.

Men for Djævlen, kan I ønske Jer en bedre
›rretning end denne her? Forinden en Hund kan
ɔe ad hvad her er skeet, ere vi langt herfra. Der
ikke Tanke om Fare for Jer.

Humphry.

Det er Altsammen godt, men —

Tobby.

Saa tael med Sampson; han veed Beskeed. —
g gaae nu!

Humphry.

Giv Tid; der er endnu Eet. Nickols vilde gjerne
de, om der skal stikkes Ild paa Gaarden.

Tobby.

Er han forrykt? Maaskee for at de Omboende
ıl falde over os?

Humphry.

Nei, ikke derfor —

Tobby.

Ja, see nu til at komme afsted!

Humphry.

Naa naa! Ikke saa hastig!

Tobby.

Skal da Forpagteren vende tilbage og træffe
:r her? Hvad? — Bort herfra! (De gaae.)

Tredie Act.

(Værelset hos Gray.)

Første Scene.

Constance. Siden Tobby.

Constance
(siddende tankefuld ved et Bord).

Jeg vil forjage disse bedrøvelige Tanker. Det er vist en stor Ulykke, der er vederfaret mig; men Forsynet har dog allerede vendt det meget til det Bedre. Mr. Gray er udentvivl ædel og retskaffen. Hvad var min Skjebne bleven, dersom det havde været en raa og egennyttig Mand, jeg paa denne stygge Maade var bleven forskreven til. (Reiser sig.) Nei, jeg vil igjen fatte godt Mod. (Bemærker Tobby, der nærmer sig fra Haven.) Der er Tobby! Jeg faaer en Skræk paa mig, naar jeg seer ham. Kunde jeg blot endnu undgaae ham —

(Vil gaae hen til høire Sidedør, da Tobby træder ind.)

Tobby
(i Begyndelsen af Scenen i sagtmodig Tone, men efterhaanden ugeneertere).

Ja, du renber for mig, Conny. Du er vist meget vred paa mig. Er du ikke? Jo, det kan jeg nok see; og jeg veed ogsaa nu, at det er urigtigt hvad jeg har gjort mod dig, og jeg fortryder det selv. Men du kunde dog gjerne bære lidt over med mig.

Constance
(uden at see paa ham).

Det er nu engang skeet, og jeg maa finde mig deri, saa tungt det ogsaa falder mig. Min Overbærenhed kan ikke nytte dig stort.

Tobby.

Ja, Conny, men naar du rigtig vil tænke over, saa har jeg heller ikke handlet saa slemt som det seer ud til. Du kan ikke undre dig over, at jeg gjerne ønskede en af min Familie herover, og nu især dig, som jeg har kjendt fra Barnsbeen og altid synes om. Jeg var selv af den Mening, at Mr. Gray ikke var Noget for dig, og jeg vidste nok, at den Sag vilde jævne sig af sig selv. Han bryder sig ikke om den Smule Penge, han har sendt dig, og naar han mærker, du ikke skjøtter om ham, saa slaaer han sig tiltaals. Men, reent ud sagt, jeg tænkte, at du maaskee endnu fra gamle Dage havde lidt Godhed for mig —

Constance.

Aa Gud, Tobby —

Tobby.

Jeg veed hvad du vil sige. Du mener, at min Stilling ikke er saa god, at jeg kan nære saadanne Tanker. Men jeg skal sige dig, Conny, min Stilling kan snart forandre sig, ja blive saa god som du kun kan ønske dig. Det er Noget, man seer hver Dag hos os. Har man Hoved og ikke er falden bag af en Vogn, saa kan man komme frem, om ikke paa den ene, saa paa den anden Maade. Imellem os — ja, du maa ikke tale derom til Nogen; for det kunde gjøre mig stor Skade — imellem os kan jeg fortælle dig, at jeg vil gjøre som saa mange andre flinke Folk har gjort. De har forladt dette evige Trælleri her i Colonien og ere tagne over Bjergene til de store Skove og Sletter hiinsides. Alle ere enige om, at dèr findes det bedste Land til Dyrkning og til at holde Hjorder. Der kan man i kort Tid blive til en rig Knark — det veed jeg ganske vist; og der kan man leve fornøiet og ubekymret og har hverken med Øvrighed eller med Colonister at gjøre.

Constance.

Men er det ikke en urigtig Beslutning af dig, Tobby? Hvor kan du ønske dig nogen Bedre at være hos end Mr. Gray? Alle, jeg herude har talt med,

prise ham med een Røst, og ere uudtømmelige i at omtale hans Godhed, hans Menneskekjærlighed, og hans utrættelige Velgjerninger. Og ham vil du forlade? og paa en ulovlig Maade?

Tobby.

Ja, det var fin Sag, naar jeg kunde blive her i Huset. Men imorgen skal jeg til en anden Gaard langt herfra, og der faaer jeg det ikke godt. Nei, jeg vil bort, det vil jeg tilstaae dig oprigtig, og jeg troer om dig, at du ikke vil forraade mig. Men jeg vil foreslaae dig at tage med mig.

Constance.

Og det kan du vente, jeg skulde gjøre?

Tobby.

Hvis du kjendte alle Omstændigheder saa godt som jeg, saa vilde du ikke betænke dig. Mr. Gray har rigtignok lovet dig en Plads hos en Familie. Men jeg veed bedre, hvordan det gaaer de Fruentimmer, der komme til at tjene hos en Familie herovre. Det er rigtignok en god Behandling, du kan vente dig. Naar en ung Pige, der er lidt kjøn, kommer til en Colonist, saa maa hun lystre ham. Gjør hun ikke som han vil, saa bliver hun chicaneret; og gjør hun som han vil, saa lader han hende løbe, naar han er kjed af hende. Og saa kan du ende i

Spindehuset eller komme til at væve grovt Klæde for Factoriet.

Constance.

Jeg vil sætte min Lid til Gud, og haabe, det skal gaae mig bedre end du mener.

Tobby.

Men du kan troe mig, jeg raader dig godt. Følger du med mig — vi skal føre et lystigt Liv! Vi ere vore egne Herrer, vi streife den tidlige Morgen i Skovene, vi gaae paa Jagt, vi fare over Sletterne, snart efter en Kænguruh, snart efter de Vilde, de Indfødte. Bøsserne knalde, og under Hallo og Skrig gaaer det videre, altid i flyvende Fart. Du skal ikke være bange. Der er slet ingen farlige Dyr derovre, som Bjørne, Løver og Tigre. Kænguruhen render, naar man kommer den nær. Ja, der er nogle sorte Slanger, der ere slemme, men dem skal vi nok tage os iagt for; jeg er kun to Gange bleven bidt af dem.

Constance (afsides).

Han ængster mig.

Tobby.

Og de indfødte Vilde, man behøver ikke altid at slaae dem ihjel; undertiden kan man enes ret godt med dem. Ja, de ere lidt svinske; men bryder du dig om det? Saa skal vi nok holde dem fra Livet.

Constance.

Tael ikke mere, Tobby — det er forgjæves . . .

Tobby.

Og vil man see Mennesker, saa er der enkelte Colonister, der have nedsat sig der, og som man kan see ind til. Undertiden har de gode Sager, man kan skaffe sig — for det Meste godvillig; hvis ikke, bruger man Magt — i Skoven gjælder den Stærkeres Ret. Conny, du maa tage med. Det er jo alligevel mig, du helst vil holde dig til. Du skal faae det godt hos mig, jeg skal være honnet mod dig og føie dig i hvad jeg kan. Vi To skal nok komme ud af det med hinanden.

Constance.

Tobby, jeg kan ikke sige dig, hvor jeg bedrøves over at høre dig tale. Er din Følelse saa sløvet, eller er du saa letsindig, at du ikke kan forstaae, din Adfærd har krænket mig? Af mig forlanger du, at jeg skal følge dig med Tillid og Kjærlighed, mig, som du har lokket saa langt bort til et fremmed Land, uden at ynkes over min hjælpeløse Stilling, uden at ændse den Angst, du har udsat mig for —

Tobby.

Aa, tael nu ikke mere om den taassede Historie.

Constance.

Turde jeg dog haabe, at mine Ord vilde gjøre

Indtryk paa dig! Fra Barndommen af har du været overladt til dig selv, og din Ungdom har været ubeskyttet. Er det saa ikke en stor Lykke for dig, at du er kommen i Berøring med en Mand, hvis Liv kan være dig et Exempel, hvis Godhed kan være en Støtte for din Fremtid? Og nu vil du paany styrte dig i et vildt, farligt Liv, der maa være fuldt af Fristelser? Hør dog paa en bedre Stemme i dit Bryst! tænk dog engang paa, at du har et Ansvar for dine Handlinger; at du —

Tobby.

Du taler om Ting, du ikke forstaaer.

Constance.

Ak, jeg forstaaer, at der er ingen Frelse for dig! (Gaaer.)

Tobby.

Ja, hun er som alle Fruentimmer. Naar man ikke bryder sig om dem, saa løbe de efter En. Søger man dem, saa gjøre de sig kostbare. Men hun meent det ikke; det er jeg vis paa. Hun vil ikke til Skovene, hun vil helst blive her i Byen; det er det Hele. Men deri kan jeg ikke tjene hende.

Anden Scene.

Tobby. Gray. Siden Constance.

Gray.

Hvor er Miss Constance?

Tobby.

Mit Søskendebarn? Jeg troer, jeg saae nylig et Glimt af hende. Hun er vist inde i sine Værelser. Skal jeg gaae ind og sige, De vil saa gjerne tale med hende?

Gray.

Nei, jeg kan selv. Gaae kun.

Tobby.

Det er en Skam. Jeg skal . . .

Gray.

Gaae, siger jeg. (Gaaer ind.)

Tobby.

Han har travlt. Nu er jeg vis paa, han har gjort sig al Umag for at faae hende anbragt i Byen, og dog vil han allerhelst beholde hende her. Hvad er det for Mennesker, der vil Eet og gjør et Andet? Jeg har engang levet et Par Uger mellem de Vilde her i Landet. Man kalder dem Dyr. Men de veed hvad de ville, og som de skal man bære sig ad: ligge og lure bag en Busk eller i det høie Græs i Dage, Uger og Maaneder; krybe frem paa Bugen, uden at aande, uden at give en Lyd fra sig; og som de, naar de gribes, sætte et saa dumt og eenfoldigt Ansigt op, at man maa lade dem løbe — det er paa den Viis man naaer til Maalet.

(Gaaer, idet Gray og Constance træde ind.)

Gray
(ved Indtrædelsen).

Som sagt, kjære Miss Wilson, det er en meget brav Familie, jeg har talt med i Byen, et Par aldrende Folk og to Døttre, der alle ere meget villige til at modtage Dem, og paa de bedste Betingelser. De kan allerede imorgen træde ind, og det kommer da blot an paa, om De indtil den Tid vil tage tiltakke med mit Huus.

Constance.

Det kan der vist fra min Side Intet være iveien for.

Gray.

Med det Samme jeg var i Byen har jeg anskaffet for Dem adskillige Smaating, som De ikke har kunnet medbringe fra England, og som Climaet her gjør nødvendig. Desuden — ja, De veed, jeg har læst et Par Breve, De har skrevet til Tobby. I et af dem omtaler De Deres Sorg over at Deres Moders Omstændigheder har tvunget Dem til at skille Dem ved et Fortepiano. At De er musikalsk, vil i hiin Familie være Dem en stor Anbefaling. Men her i Colonien er et Instrument ikke let at overkomme. Jeg har imidlertid faaet Løfte paa et, som jeg vil haabe er ikke altfor slet.

Constance.

Mr. Gray, De gjør mig undseelig ved al Deres Godhed.

Gray.

Der var endnu et Punkt, jeg har tænkt paa, — og som det var min Pligt at tænke paa. Om De ogsaa finder Dem vel hos den omtalte Familie, er dog Deres Fremtid ikke derved betrygget. Jeg har derfor gjennem min Banquier ladet udsætte en Sum for Dem, saa længe De opholder Dem i Colonien, og hvis Renter —

Constance
(afbrydende ham).

Nei, Mr. Gray, det kan og det bør jeg ikke modtage.

Gray.

Miss Wilson, der er skeet Dem stor Uret, og jeg har desværre givet den første Foranledning dertil. Det er kun min simple Skyldighed at skaffe Dem nogenlunde Opreisning.

Constance.

Men De har sørget altfor ædelmodigt for mig. Jeg gjør ikke saa store Fordringer; og desuden — Mr. Gray, dersom De ikke vil beskylde mig for Vankelmodighed, saa — jeg har under mit Ophold her havt bedre Leilighed til at blive bekjendt med For-

holdene. Deres Ven, Forpagter Hodges, har forklaret mig . . . han har fortalt mig, hvor eensomt De boer her, og hvor lidet velgjørende dette er for Dem, og hvor meget Deres Huus trænger til en qvindelig Medhjælp. Jeg kan visselig ikke ønske at komme til en retskaffnere Mand end til Dem. Hvis De nu ikke senere har forandret Deres Bestemmelse om en Bestyrerinde af Deres Huus —

Gray.

Miss Wilson, jeg skjønner med stor Taknemmelighed paa Deres Tilbud, især da en saadan Beslutning ikke kan være falden Dem let. Men De maa betænke, at mine Ønsker og Forhaabninger oprindeligt gik videre, og at de Følelser, der nu ved Synet af Dem ere blevne vækkede hos mig, ikke saa let kunne undertrykkes, naar jeg daglig seer Dem om mig. Men disse Følelser vil De maaskee aldrig kunne gjengjælde.

Constance.

Jeg tør ikke svare saa afgjørende derpaa. Tiden maatte udvise det.

Gray.

Tiden? Maaskee, og maaskee ikke. De er bleven saa slemt skuffet i dette Land, at jeg bør tale frit med Dem. Erindrer De en Yttring af Dem, i vor Samtale inden jeg tog herfra: „at der hvilte en Plet paa den Deporterede; selv om han viste sig

brav, burde man for Verdens Skyld holde sig fra ham."

Constance.

Det var dog kun en Andens Ord, jeg anførte.

Gray.

Men som dog maaskee har gjort Indtryk paa Dem, og allermeest nu, da De allerede har Erfaringen for Dem. — De vil betroe mig Deres Fremtid. Men hvis jeg nu tilstaaer Dem, at jeg selv er kommen hertil som Deporteret —?

Constance.

De, Mr. Gray? Det er umuligt!

Gray.

Jeg var 16 Aar gammel, da jeg en Eftermiddag fulgte hjem med nogle Kammerater fra et Skyttelag. Vor Vei faldt gjennem en rig, adelig Godseiers Park. En af os fik det ulykkelige Indfald at skyde et Stykke Vildt. Jeg blev grebet med de Andre — mit Gevær var ladt — som De maaskee veed ere de engelske Jagtlove, eller var i det mindste dengang særdeles strenge — jeg blev dømt til fem Aars Deportation. Det var min Lykke, at jeg meget snart efter min Ankomst hertil blev sat som Arbeider hos en Colonist langt herfra. Hans Navn var Gideon Gray. Det var en fortræffelig Mand, fri for Fordomme. Han fattede Godhed for mig; jeg var ham

ogsaa til Nytte — i det mindste antog han selv, at hans Formue ved min Flid og Paapasselighed var fordoblet. Da hans Søn, der var paa min Alder, døde, adopterede han mig, og lod mig antage sit Navn; og længere hen, da han selv døde, fandt jeg mig indsat til hans Arving. Jeg levede nu en Tid ene; først efter 25 Aars Forløb tog jeg tilbage her til Sidney. Aarene og et arbeidsomt, strengt Liv havde forandret mig saaledes, at Ingen gjenkjendte mig; Alle antog mig for en Søn af den gamle Gideon Gray. Min Stilling blev god her, og jeg blev anseet og agtet blandt mine Medborgere. Jeg har virket som jeg kunde; jeg har især — og De vil nu indsee Grunden dertil — stræbt at udvirke forbedrede Kaar for de Individer, der ere dømte til Opholdet her. Men desuagtet — der hviler ligesom en Skygge over mit Liv. Med en Følelse, hvis Bitterhed jeg ikke kan beskrive, maa jeg see, at Intet hjælper den Deporterede; Ingen bryder sig om, af hvad Grund han er dømt hertil; han kan, efter udstaaet Straf, opføre sig bravt, være stræbsom, arbeide sig iveiret og virke Sit til Coloniens Held. Ligemeget! Den frie Indvandrer vil dog betragte ham med Mistro, omgaaes ham ikke gjerne, udelukker ham fra sine Selskaber, og lader ham meer eller mindre plumpt mærke, at der hviler en Plet paa ham, der

ikke kan aftvættes. Derfor har jeg trukket mig tilbage og søgt et eensomt Liv; den Anseelse, jeg nyder, kan et Tilfælde forskjertse, og de Samme, der idag søge mig, kunne imorgen støde mig fra sig. — Miss Wilson! De kjender mig nu; De veed hvem De har for Dem, og De kan nu bestemme Dem. Bliver De ved Deres Forsæt, da vil Deres Nærværelse i dette Huus være mig en Lykke, en Trøst, jeg længe har trængt til, en Forskjønnelse af mit eensomme Liv. Ønsker De at trække Dem tilbage — intet Menneske vil tage Dem det ilde op. Jeg vil ikke skuffe Dem. Bliver denne Hemmelighed bekjendt — og jeg selv har aldrig været ængstlig i at bevare den — da vil Intet hjælpe mig. Mine bedste Venner ville forlade mig. Hvad jeg har virket til Alles Tarv vil glemmes. Den anseete Mand vil blive en foragtet, som man helst holder sig fra; og ved at binde Deres Fremtid til min, vil man skye Dem, som man da skyer mig — og De vil som jeg føle Dem eensom blandt Menneskerne.
(Gaaer hurtig ind i sit Kabinet tilvenstre.)

Constance
(efter en Pause).

Forunderligt! Dengang jeg traf Tobby her, da rørte der sig Noget hos mig, jeg ikke kunde betvinge — ikke at han havde begaaet en vanærende Forbrydelse — det har jeg først nu faaet at vide; men

Tanken, at han havde deelt Kaar med Mennesker som dem, jeg saae under Overfarten paa Skibet, levet med disse Fordærvede og været anseet for deres Lige. Og nu — nei, Mr. Gray kan ikke have liidt ved at dele Kaar med dem, saa lidt som et ædelt Metal lider ved at ligge Aaringer mellem Smuds og Ureenlighed i Jorden.

Tredie Scene.

Constance. Forpagter Hodges.

Hodges.

De kan vel ikke sige mig, hvor Mr. Gray er?

Constance

(pegende).

Han gik i dette Øieblik derind.

Hodges.

Jeg var allerede paa Veien hjemad. Men jeg vendte om igjen. Jeg har ikke rigtig Ro paa mig. Jeg kan vel ikke anføre nogen bestemt Grund, men jeg troer ikke, at Alting er her som det skulde være.

Constance.

Troer De, at der er nogen Fare, der truer Mr. Gray?

Hodges.

I det mindste antager jeg, at en Smule For-

sigtighed ikke kunde skade, selv om den viste sig unødvendig. Men Mr. Gray er ikke god at tale tilrette i dette Punkt. Lad os søge ham op — maaskee naar De hjalp til, han gav efter. Jeg skal paa Veien meddele Dem min Mistanke.

(De gaae tilvenstre.)

Fjerde Scene.

Mary Butterton (fra Haven). Siden **Tobby** (sammestedsfra).

(I Midten af denne Scene begynder det at mørknes.)

Mary.

Man viste mig herind, men her er Ingen. Ja, En af Huset maa jeg tale med, hvem det saa bliver. Daniel, den Stakkel, har rendt hele Dagen og kan ikke faae fat paa Mr. Ellis, Lieutenanten, og Robertson vil ingen Umag gjøre sig, og den arme Miss Constance er maaskee udsat for de største Ubehageligheder. Det kan jeg ikke rolig see paa. Hun skal vide, hun har en oprigtig Veninde i mig — og omsonst vil jeg heller ikke have gaaet den lange Vei herhen, og det saa seent paa Aftenen. — Der kommer Nogen — ja, det er ham; jeg kan godt kjende ham igjen, alene paa hans Gang. Men jeg havde rigtignok hellere truffet en Anden.

(Holder sig noget tilside, da Tobby træder ind.)

Tobby
(uden strax at bemærke Mary).

Det var et godt Indfald af Sampson. De to Piger her i Huset kunde let gjøre os Knuder inat, naar vi rydde op her. De skal spærres inde i Faarestalden; der kan man nok tvinge dem til at tye sig.

Mary (afsides).

Det er ikke værdt at gjøre saa mange Omstændigheder (Høit.) Jeg vil nok spørge Dem —

Tobby.

Hvem er der? — Hvad seer jeg . . . eller tager jeg feil? Er det ikke — er De ikke en Datter af Mistreß Butterton, der i London handlede med aflagte Klæder?

Mary.

Jo, det kan nok være. — Jeg vilde spurgt . . .

Tobby.

En Datter af den Mistreß Butterton, der havde det Uheld, at hun blev viist bort fra det Qvarteer, hvor hun boede?

Mary.

Ja, det Uheld har Flere havt, og ere blevne viste længere bort.

Tobby.

Med andre Ord, det er nok Dem, jeg undertiden traf hos Robertson, og nogle andre Steder.

Mary.

Det er meget muligt.

Tobby (afsides).

Hvad Fanden vil hun her? (Høit.) Det er jo et meget behageligt Møde.

Mary.

Maaskee for Dem. Men det er ikke saa meget behageligt hvad der fører mig herhen.

Tobby.

Hvad fører da Dem herhen!

Mary.

Der skal boe en ung Dame her i Huset, Miss Constance, en meget intim Veninde af mig —

Tobby.

Er hun en intim Veninde af Dem? (Afsides.) Tænkte jeg ikke nok, da Conny gjorde sig saa hellig ...

Mary.

Jeg har Mistanke om, at hun her i Huset er underkastet visse Vidtløftigheder, som et Fruentimmer af god Opdragelse helst maa være fri for.

Tobby.

Hvad skal det sige?

Mary.

Reent ud sagt, jeg troer ikke, man behøver at gjøre en saa lang Reise, som hun har gjort, for at komme i meget underordnede Forbindelser.

Tobby.

Det var vist bedst, De udtrykte Dem saaledes, at man kunde forstaae Dem.

Mary.

Aa, De forstaaer mig nok. Jeg har talt med Robertson og Daniel Saunders. Af dem har jeg erfaret, hvad her skal foregaae, og hvad der, efter mine Principer, er aldeles uforsvarligt.

Tobby (afsides).

Er hun gal?

Mary.

For jeg maa sige Dem ligeud, jeg er af en altfor moralsk Tænkemaade til at kunne see en Veninde af mig indviklet i den Begivenhed.

Tobby (afsides).

Den Havgasse kan jo forraade mig!

Mary.

Og jeg er fast besluttet paa at hindre den skrigende Uretfærdighed, visse Personer gaae og speculere paa.

Tobby (afsides).

Hun skal spærres inde i Faarestalden, og det strax.

Mary.

Jeg venter derfor, at De paa Timen underretter Miss Constance om, at jeg ønsker at faae hende i Tale, for at give hende visse Oplysninger.

Tobby (afsides).

Godt; hun skal i Faarestalden. (Høit.) De er i stor Vildfarelse. Constance har det meget godt, og der er Ingen, der tænker paa at fornærme hende.

Mary.

Saa? Ja, det er dog nok sikkrest, at jeg taler med hende.

Tobby.

Det kan De godt. Men hun er nu henne og beseer Meieriet og Faarestaldene; og der har De nok ikke Lyst at gaae hen.

Mary.

Jo, det har jeg stor Lyst til. Jeg interesserer mig ogsaa for Landbruget.

Tobby.

Men De kommer maaskee til at vente lidt.

Mary.

Det gjør Ingenting. Lad De os kun gaae derhen.

Tobby.

Men det er just ikke et behageligt Opholdssted.

Mary (afsides).

Han vil snoe sig fra mig. (Høit.) Jeg er vant til at finde mig i Omstændighederne.

Tobby.

Ja, naar De er vant dertil — De skal strax

komme derhen. (Aabner Døren tilvenstre.) Vær saa god. (Efterat hun er gaaet forud.) Hun skal ikke slippe ud af Stalden før imorgen, naar ellers jeg maa raade.

(Gaaer efter hende.)

Femte Scene.

Gray og Forpagter Hodges, (i Samtale fra Haven).

Hodges.

Men vil De da slet ikke agte paa min Frygt?

Gray.

Jeg troer ikke, her er Grund til at frygte. Huset ligger vel noget afsides, men Egnen er bebygget. Det var en anden Sag, hvis vi boede ude paa Sletterne og i Nærheden af Skovene; dér har jeg ofte været nødt til at vaage en Nat og staae paa Udkig.

Hodges.

Men er det ikke uforsigtigt, at De har saa mange fremmede Arbeidere her paa Gaarden, og Alle dømte Forbrydere?

Gray.

Hm! ja, dem skal man jo altid mistænke. Men alligevel —

Hodges.

Og de ere ovenikjøbet Alle anskaffede af en Krabat som Tobby!

Gray.

Men nu skal jeg dog vise Dem, at De gjør ham Uret, i det mindste i dette Punkt. Han kom selv hen til mig for lidt siden og meldte mig, at han havde jaget en af Arbeiderne bort, en vis Nickols, om hvem han nu havde hørt, at han ikke skulde due noget.

Hodges.

Bare det ikke er et Kneb.

Gray.

Nei, De er ogsaa altfor mistænkelig. Det Værste er, at Deres Frygt har smittet den stakkels Constance; det var med Nød jeg fik hende overtalt til at gaae ind og begive sig til Ro.

Hodges.

Men hun meente jo ogsaa, at Tobby rugede over en Plan.

Gray.

Men hun kunde ikke forklare, hvilken. Af hendes Ord formoder jeg, han vil rende sin Vei, naar han kommer til Hawkesbury; og det saae jeg i Grunden helst. — Nu, kjære Ven, det er seent paa Aftenen; De har et godt Stykke hjem, og jeg trænger til Rolighed. Jeg vil ønske Dem en god Nat.

Hodges.

Det Samme ønsker jeg af Hjertet Dem. Men

sandt at sige, jeg har ordentlig ondt med at komme herfra, saa lidt spaaer jeg mig noget Godt.

Gray.

Ja, nu vil jeg for det Første lukke min Dør forsvarligt af — det er endnu gammel Vane fra forrige Tider, at jeg hver Aften gjør det selv — og saa vil jeg ikke frygte Mere iaften end ellers.

Hodges.

Nu, god Nat, kjære Ven. (Gaaer.)

Gray
(talende ud ved Havedøren).

Thoms, er det dig? Sæt Skaabderne for Vinduerne.

(Skaabderne sættes udenfra for, mens Gray lukker den ydre Dør og lægger en Jernstang for; hvorpaa han gaaer ind i sine Værelser. Scenen er nu ganske mørk.)

Sjette Scene.

Tobby. Siden Sampson, Humphry og Fem, Sex af Arbeiderne. Tilsidst Constance.

Tobby
(kommer speidende fra Indgangen tilvenstre).

Det var Forpagteren, der gik. Ja, han under mig det godt, som det lod til. (Lytter ved Indgangen til Grays Værelser.) Han er gaaet ind i Kabinettet —

der er ganske stille. Saa kan jeg nok lukke op for dem.

(Tager Jernstangen fra den ydre Havedør og lukker op. Sampson, Humphry og Arbeiderne træde ind.)

Sampson.

Er Alting parat?

Tobby

(med dæmpet Røst).

Tys! — Har I bemægtiget Jer den gamle Thoms og Richardt?

Sampson.

I dette Øieblik. De ere begge bundne og har ikke knyet.

Tobby.

Godt. Lad os saa gaae ind. Han er endnu oppe; men vi har ikke Tid at vente — her er Meget at gjøre. Bliv du her, Sampson, og pas paa, om du mærker Noget, og følg I med mig. Der er ingen Fare; hans Pistoler har jeg bragt afveien. Kom, skynd Jer — men tramp ikke saadanne med Jeres fordømte Elephant-Fødder.

(Han og de Andre, paa Sampson nær, gaae ind til Gray.)

Sampson.

Det er en god Affaire, men jeg vilde dog ikke være i Tobbys Sted. (Lytter til Døren tilhøire.) Der kommer Nogen — hvem kan det være? (Seer ind i

Gangen.) Det er jo den unge Pige fra Havfruen.
(Trækker sig tilbage, da Constance træder ind.)

Constance
(med et tændt Lys).

De er' Alle gaaet til Hvile, har man sagt mig, og dog er her saa uroligt i Huset. Jeg syntes, man kunde høre Folk gaae herinde, og nu seer jeg Ingen. Ak, det er vel min egen Uro, der plager mig! . . . Er der Grund til at frygte for Tobby? Mr. Hodges havde Mistanke til ham, men Tobbys Ord til mig tydede jo hen til noget ganske Andet . . . Tys — der er Tummel derinde — det nærmer sig — jeg maa vist gaae ind igjen.
(Vil igjen gaae ind, men standses af Sampson, der imidlertid har listet sig hen foran Døren.)

Sampson.

Her kan Ingen komme ud.

Constance.
(farer tilbage, afsides).

Hvem er det afskyelige Menneske? Han er mig saa bekjendt. (Høit.) Jeg tør sikkert gaae ind; mit Værelse er dér.

Sampson.

Det er forbudt; De maa blive her.

Constance.

Forbudt? Hvem er De?

Sampson.

Det faaer De nok at vide.

Constance (angst).

Men, min Gud, hvad er her paafærde?...

Sampson

(pegende paa Grays Dør, der gaaer op).

See derhen!

Syvende Scene.

Constance. Sampson. Gray, med Hænderne bundne bagtil, føres ind af nogle **Arbeidere**. — Strax derpaa **Tobby**, og efterhaanden fra forskjellige Indgange flere af de andre Arbeidere, deriblandt **Humphry**.

Constance.

Mr. Gray bundet! Forfærdeligt! (Iler hen til ham.) Kjære Mr. Gray — hvad har alt dette at betyde?

Gray (bitter).

En Bagatel! Man har gjort Indbrud hos mig, og vi blive udplyndrede, om der ikke hænder os noget Værre.

Constance.

Herregud, kommer dette fra Tobby?

Gray.

Desværre, jeg er bange for det — skjøndt jeg har ikke seet ham.

Sampson
(til Constance, idet han fører hende tilside).

Bliv De for Dem selv — det er bedst for Dem.

(Tobby kommer fra Indgangen til Grays Værelser med nogle Arbeidere, der bære Skrine, Kasser o. s. v.)

Tobby
(lader som han hverken seer Gray eller Constance).

Saasnart Vognene ere spændte for, saa læs paa. Vi maae rappe os; det er Natten vi skal bruge for at komme bort. — Bring dette for det Første udenfor — nei, sæt dette Skriin derhen og pas paa det. Gaae I ovenpaa, den første Dør tilvenstre; der staae to Kasser med Jagtflinter, dem har vi Brug for.

(Nogle af Folkene gaae.)

Gray (afsides).

Den Slyngel!

Constance
(frygtsom).

Tobby, hør mig for Guds Skyld —

Tobby.

Har jeg nu Tid? Jeg har fuldt op af Arbeid; saa troer hun, man kan passiare med hende. (Til Folkene.) Der er to Rideheste her paa Gaarden, det er kostbare Dyr — dem skal I tage ud og vogte mig vel.

(Humphry kommer ind.)

Hvad bringer du der, Humphry.

Humphry.

En lille Hjertestyrkning. Vi traf en heel Kasse med Viin og nogle enkelte Flasker, dem maae vi strax prøve. Jeg tog Glas med.

Tobby.

Det var et godt Indfald. Naar man har strengt Arbeid som vi, saa maa man styrke sig. (Hæver Glasset.) En Skaal for Colonien, for Gouverneuren og Constablerne —

Humphry.

Fanden heller!

Tobby.

En Skaal for dem, siger jeg. Gid det første Jordskjælv, der rammer Ny-Syd-Wales, maa sluge og begrave hele denne Ravnerede med Mand og Muus!

Arbeiderne.

Hahaha! Ja, det drikke vi paa!

Gray (afsides).

Hvilken Frækhed!

Tobby.

Mr. Gray, De maa finde Dem i Omstændighederne. Man kan ikke altid svømme ovenpaa. Før har De commanderet over os; og vi fandt os deri. Nu er det os, Touren er til. Det er jo rigtignok galt, naar der skeer Indbrud, at man er saa bekjendt

med Leiligheden som vi; men det er der nu ikke Noget at gjøre ved.

Gray.

Hvad er din og de Andres Hensigt?

Tobby.

Vi vil herfra og gjøre vor Lykke i Verden. Men dertil behøver man Contanter og andre nyttige Sager; det indseer De nok. Vi vil forsyne os hos Dem. De er den nærmeste, og De har fuldt op af Alting. De beholder Nok tilbage. (Til Folkene.) Naa, ud med Jer, og tager Tiden iagt, mens vi har den for os.

(Nogle af Arbeiderne gaae.)

Constance
(nærmer sig Gray; sagte).

Er der slet intet Haab om Frelse?

Gray
(ligeledes sagte).

Jeg troer det ikke — det Eneste var, om Mr. Hodges endnu var i Nærheden —

Tobby
(der har luret; kommer til).

Taler De om Forpagteren? Jo, han er i Behold. Han gik og snusede herude. Vi fik ham fat og bandt ham. Jeg har ikke glemt Noget; Alting er overtænkt meget accurat. — Nu, Conny, gaae saa ind og saml dine Sager sammen. Der er en Vogn til

dig, den er god og magelig. Du kjører bort herfra med mig.

Constance.

Aldrig, Tobby! Jeg følger ikke med dig.

Tobby.

Hvad er det for Snak? Gjør du nu Ophævelser?

Constance.

Tænk ikke derpaa! Det er umuligt!

Tobby.

Sonny, du maa bort i Forveien — det er for din egen Sikkerheds Skyld, og der er ingen Tid at spilde. Ophold mig ikke.

Constance.

Jeg kan og jeg vil ikke.

Tobby.

Skal jeg nu have Brøvl med dig! Og hvorfor monstro? Naar du har saadanne Bekjendtskaber som Mary Butterton, saa gjælde de Kunster ikke. Kom nu ligesaa godt først som sidst.

Constance

Forlang det ikke! Du har Synd deraf.

Sampson (til Tobby).

Det gaaer ikke an at tøve her saa længe. Skal vi føre hende med os? (Vil tage fat paa Constance.)

Tobby
(river hans Haand bort.)

Lad hende staae, og hold dig for dig selv til jeg kalder dig.

Gray.

Tobby, hvis der endnu er en Gnist af Menneskelighed hos dig, saa hav Medynk med din stakkels Slægtning. Jeg vil tilgive dig, at du berøver mig min Eiendom, men skaan hende, som du allerede har gjort stor Uret imod.

Tobby.

Mr. Gray, naar jeg taler til Dem, saa kan De svare. (Til Constance.) Jeg er kjed af den Passiar. Du skal, siger jeg. Det er for min Skyld, du er taget herover; det har du selv sagt.

Constance
(pegende paa Gray).

Nei, det er denne Mand, der har ønsket mig hertil. Det er ham, jeg har lært at agte og føle Hengivenhed for. Skal jeg blive i dette fremmede Land, saa er det for hans Skyld.

Gray.

Constance!

Tobby.

For hans Skyld? Nei, derfor har jeg ikke ladet dig komme. Saa see til, om han nu kan hjælpe dig. (Griber hendes Haand.) Følg mig nu!

Gray
(til Tobby; stillende sig iveien for ham).

Afskum! Umenneske! Vov ikke at bruge Magt mod denne Pige! Slip hende! Var mine Hænder frie, jeg slog dig til Jorden. (Da Tobby vil bort.) Stands ham! Er der ikke en brav Karl blandt Jer Alle, der vil forhindre denne Skjændighed? I har plyndret mig, I har tømt mit Huus — jeg vil finde mig deri. Men taaler ikke, at han forgriber sig paa et uskyldigt, værgeløst Fruentimmer!

Tobby.

Hvad? Troer De, vi vil høre paa Deres Prækener? Hold ham tilbage! (Til Constance.) Følg mig, siger jeg.

Constance.

Skaan mig!

(Idet Tobby vil føre Constance ud, og nogle Arbeidere nærme sig Gray, falder der et Skud udenfor.)

Tobby.

Hvem var det? Har jeg ikke forbudt Jer at skyde?

(Slipper Constance og vil gaae mod Have-Udgangen, da der falder et Skud til, og de Efternævnte styrte ind med Hurra-Raab og gribe ham, Sampson, Humphry og de andre Arbeidere.)

Ottende Scene.

De Forrige. Mr. Ellis og nogle **Matroser, Constabel Godwin** og nogle andre **Constabler, Alle** bevæbnede og **Nogle** forsynede med Fakler. **Daniel Saunders.** — Siden Forpagter **Hodges** og **Mary Butterton.**

Mr. Ellis
(skynder sig hen til Constance).

Miß Wilson! Stakkels Pige!

Constance.

Himlen skee Tak! Vi ere frelste!

Gray
(hvis Hænder en af Constablerne har løst).

Ja, Gud skee Lov, Hjælpen kom. (Til Godwin.) Men mine Folk maae være overfaldne — og Forpagter Hodges, han skal være bunden.

Godwin.

Nu skal jeg sende ud og lade see efter.
(Sender Nogle af sine Folk ud.)

Gray.

Hvem kan jeg takke for denne uventede Hjælp?

Mr. Ellis
(pegende paa Daniel).

Denne Fyr her — det er en brav Karl, som det lader. Han har søgt mig hele Dagen, fortæller han. Men ved et Tilfælde var jeg bleven nødt til at gaae ombord igjen. Det fik han først at vide hen-

imod Aften; og da nu ingen Baad vilde sætte ham ud, saa svømmede han med Livsfare lige lukt ud til Skibet.

Gray.

Ja, det var bravt handlet.

Mr. Ellis.

Og De kan troe, jeg fik Farten, da denne Efterretning kom. Jeg fik fat paa Mr. Godwin — med hans og mine Folk har vi omringet Huset. Jeg troer ikke, der er Een undkommet. Men undskyld nu, Sir; jeg maa ud og see til mine Folk, der ere udenfor, at de ingen Dumheder gjøre.

(Gaaer gjennem Havedøren. Hodges og Mary træde ind fra venstre Side.)

Hodges (til Gray).

Tillykke, kjære Ven!

Gray.

Ja, Lykken var dengang bedre end Forstanden.

Constance
(der bliver Mary vaer).

Er De ogsaa her!

Mary.

Om jeg er her! Jo, det skal jeg svare for! Det slette Menneske har spærret mig inde. Men jeg skal huske ham det!

Godwin.

Mr. Gray, vi maae nu føre Fangerne herfra. Retten venter imorgen Deres nærmere Forklaring angaaende Indbruddet. (Til Fangerne.) Og nu afsted med Jer! I har længe været modne til Galgen. Jeg skal med Fornøielse føre Jer dertil.

Tobby (spottende).

Tak, Mr. Godwin! Jeg veed nok, De er bekjendt med Veien, der gaaer til Galgen.

Godwin.

Fort med Jer!

Tobby.

Ja, vent! (Til Constance.) Conny, jeg har havt Uheld med mig iaften. Var det gaaet anderledes, saa skulde du seet, jeg undte dig det bedre end du troer.

Godwin.

Afsted!

(Alle Fangerne med deres Bevogtere forlade Scenen.)

Constance
(til Gray).

Den Ulykkelige! Han er fortabt!

Gray.

Jeg frygter for det. — Men hvor er den brave Mand, vi skylde vor Frelse? (Til Daniel.) Jeg skal ikke glemme den Iver og Opoffrelse, du har viist i denne Sag.

Daniel
(der tilligemed Mary nærmer sig).

Ja, Tak, Sir! Men Mary, der staaer der, var den første, som bragte mig paa det.

Gray.

Heller ikke dette skal jeg glemme.

Mary.

Med mig har det ingen Nød. Men kan De gjøre Noget for denne stakkels Karl, saa er det en god Gjerning. De skal tage ham til Dem, og De skal see, De faaer Fornøielse af ham.

Gray.

Nu, det kan vi nærmere tænke paa. Foreløbig vil jeg bede Dem Begge træde ind i Værelset her næstved, hvor der skal sørges for Dem.

Mary.

Kan du see, Daniel! Jeg lovede, jeg vilde tage mig af dig, og jeg har holdt mit Ord.

Daniel.

Det har du, Mary, og Tak derfor.

(Han og Mary gaae ind tilvenstre.)

Gray
(til Constance).

Vi har kjendt hinanden saa kort Tid, og De

har allerede deelt saa megen Angst og Skræk med mig. Tør jeg nu stole paa Deres Ord fornylig? Tør jeg haabe, at De vil vælge mit Huus til Deres Hjem?

Constance.

Ja — jeg indseer tilfulde, at jeg kan finde et Hjem her.

Gray.

Og engang i Fremtiden —?

Hodges
(da Constance tier og slaaer Øinene ned).

Engang i Fremtiden? Hvad skal det sige? Ei, Passiar! — Nei, Miss Wilson, lyd De mit Raad og husk hvad jeg har sagt Dem — ingen Opsættelse!

Constance
(rækker Gray Haanden taus og undseelig).

Gray (med Liv).

Isandhed? — Og De har Mod dertil, uagtet Alt hvad jeg har sagt Dem?

Constance.

Jeg har Mod — o, der hører ikke stort Mod dertil!

Gray.

Og De troer ikke, at Tiden kan bringe Dem til at angre dette Skridt?

Constance.

Nei, nei, visselig ikke!

Gray.

Saa skal denne Aftenstund, uagtet al sin Skræk, være dyrebar i min Erindring! Den har bragt mig en stor, en ubeskrivelig Lykke!

Anmærkninger.

Flyttedagen. — I den ældre Udgave af dette Lystspil blev man i 2den Acts 7de Scene underrettet om Planen til næsten hele den Intrige, der i det Følgende spilles med Olmerdug og Proprietairen, og Interessen kunde ikke undgaae at svækkes derved. Ved nogle Forandringer i denne Scene og i den 6te af 3die Act troer jeg nu at have bødet paa denne Ulempe.

De Deporterede. — Da det maaskee kan interessere, at kjende noget nøiere til de fra England overførte Forbryderes Stilling i Ny-Syd-Wales, saa kan Følgende staae her til Oplysning. De værste Forbrydere maae arbeide i Jern, staae under streng Opsigt og holdes ogsaa til haardt Arbeid. Deres Dragt, der er lyseguul (hvorfor de spotviis kaldes Kanariefuglene) adskiller dem saavel fra de frie Indbyggere som fra de andre Forbrydere. Men i Reglen komme de Deporterede (der imidlertid ikke be-

nævnes saaledes, men af Skaansel eller god Tone kaldes Gouvernements-Fanger) som Arbeidere til Colonisterne. Have de opholdt sig hos disse et vist Tidsrum og ført sig godt op, saa erholde de et saakaldet Frikort, efter hvilket de ere frie i alle deres Handlinger indenfor et vist District, som de ikke tør forlade. Frikortet giver dem igjen Adgang til „en betinget Benaadning", der kun gjælder for Colonien, men ikke kan tages tilbage igjen af Gouverneuren. Efter denne følger „den ubetingede Benaadning", hvorved den Deporterede erholder alle en engelsk Undersaats Rettigheder og Friheder.

Gouverneur Macquarrie var meget ivrig for at hæve Forskjellen mellem de frie Indvaandrere og de benaadede Forbrydere, og søgte paa mange Maader at gjengive de sidste til det borgerlige Samfund. Da man saaledes nødig vilde omgaaes dem, var han den Første, der indbød dem til sine Selskaber. Men i sin Iver skal han være gaaet for vidt og have mere skadet end fremmet Sagen. Fordommen mod de benaadede Forbrydere har lige til den sidste Tid ikke ladet sig betvinge; og, som bekjendt, har man Aar 1852 agiteret stærkt i Ny-Syd-Wales mod hele Deportations-Systemet. Hvis Regjeringen ikke vil opgive at sende Forbrydere derover, har man truet med at rive sig løs fra Moderlandet.

Botany-bay, der nævnes i 2den Acts 2den Scene, er, jeg veed ikke af hvilken Grund, blevet et almindeligt Navn for Forviisningsstedet i Nyholland, uagtet det hverken er en By eller en Colonie. Det er en stor Bugt, 13 Mile syd for Sidney, der erholdt dette Navn af Cooks Medreisende, Sir Jos. Banks, fordi han her opdagede en stor Mængde nye Planter.

